

MANĂ CEREASCĂ ZILNICĂ

PENTRU
FAMILIA CREDINCIOȘILOR

O colecție de
TEXTE DIN SCRIPTURĂ

cu

Citate corespunzătoare

din

TURNUL DE VEGHERE

pentru

Fiecare zi din an.

TIPOGRAFIA „CARTEA ROMÂNEASCĂ” CLUJ

Dedicată

Familiei Credincioșilor

de compunător

G. W. SEIBERT

și

**„Tuturor celor ce în tot locul chiamă
numele Domnului“.**

— Punând voi ori ce slăvești, mai
adăogați la credința voastră virtutea
(tăria—statornicia); iar la virtute
cunoștința; iar la cunoștința în-
frânarea (control asupra-ne); iar la
înfrânare răbdare stăruitoare,
iar la răbdarea stăruitoare te-
merea de D-zeu (pietatea); iar
la temerea de D-zeu iubi-
rea frățească; iar la
iubirea frățească

— că Iu-
BIREA.

Căci a

cestea

avân-

du-le

voi și

priso-

sind,

ele vă fac nu

nelucrători, nici ne-

roditori spre cunoștință

deplină a Domnului nostru

Isus Christos”. — 2 Petru 1:5-8.

ZECIMEA ZILNICĂ DE TIMP

Cercați-mă cu aceasta — zice Iehova Dumnezeuul ostirilor
— dacă nu vă voi deschide ferestrele cerului și de nu voi vărsa
peste voi binecuvântarea peste indestul. — Malachi 3:10.

Dacă creștinii lasă ca vânzăla ambiției egoiste să le ră-
pească părțiceaua zilnică a hranei cereșt, nu se mire dacă su-
fletește din zi în zi devin mai slabi și „pacea lui Dumnezeu”
în inima lor dă loc nemulțămirei, care, cu toată mulțimea bine-
facerilor și avantajelor vremii de astăzi, tot mai mult se răs-
pândește în lume. Să nu uităm îndemnul: „În toate căile tale
recunoaște-l și El va face drepte căările tale”. — Proverbe 3:6.

Succesul primei ediții a „Manci Cerești” a întrecut toate
așteptările; și ne-au încurajat mult cuvintele bune a prietenilor
aproiați și depărtați ai cărții. Mulți au numit-o „prânz cereșc”,
spunând că se ospătează regulat, cum se face ziua, din învăță-
turile ei. În adevăr, mica zecime de timp, petrecut zilnic cu
gustarea din fărâmiturile sfatului cereșc aflătoare în această
carte, nu poate trece fără a aduce folos celor ce se împărtășesc
din ele. Ziua care începe cu astfel de meditații, desigur se va
petrece cu multe foloase spirituale și cu succes. Inima condusă
de astfel de gânduri sfinte va fi mai puțin gata a părăsi cărarea
dreaptă decât altfel. „Înțelepciunea ce vine de sus”, prin urmare
devine treptat tot mai ușor și mai ușor de mistuit și negreșit
va produce roade bogate în inimile sfinților și totodată va
„rezi stîmă și în alți oameni.”

Fiecare creștin, care înțelege această carte, va dori de si-
gur să aibă un exemplar pentru masa de dejun. Și deoarece pu-
blicarea acestei cărți nu se face pentru câștig ci pentru a servi
binelui, prețul ei l-am pus atât de mic, pentru ca fiecare să
fie în stare a o procura. Noi credem că aceasta face un bun
serviciu semenilor săi recomandându-le „Manci”. și noi îi asi-

gurăm, că aceasta e curat creștină și nu confesională. Unii o pot oferi ca dar de sărbători, sau pentru zi de naștere, sau de nume, etc. Alții, conduși de îndemnul ca efectele ei bune să se răspândească cât mai mult, o vor cumpăra poate în mai multe exemplare și o vor vinde cu un minim de câștig, numai ca să li se întoarcă ceva pentru vremea și oboseala lor. Îndemnăm pe fiecare să ia parte la lucrarea aceasta a iubirii, după îndemnul și putința sa.

Cartea servește pe viața întreagă și se poate folosi au de an, căci vestea și sfaturile sfinte nu se învechesc — regulele, poruncile, îi rămân totdeauna nouă

HOTĂRIREA DE DIMINEAȚA

Cugetul cel mai de dimineață ce eu doresc să fie:

„Cum să răsplătesc lui Iehova toate binefacerile lui către mine? Paharul mântuirii voi lua și voi chema numele lui Iehova (după har spre ajutor). Voturile mele le voi plăti lui Iesova”. — Psalm 116:12-14.

Aducându-mi aminte de chemarea dumnezească: „adunați-mi pe cuvioșii mei, cei cari au încheiat legământ cu mine prin sacrificiu” (Psalm 50:5), eu hotărăsc, că prin a Domnului har și ajutor, voi împlini astăzi — ca un sfânt a lui Dumnezeu — voturile mele: continuând lucrul jertfirii corpului și interesele lui pământești, ca să ajung la moștenirea cerească de împreună-moștenitor cu Răscumpărătorul meu.

Eu mă voi sili să fiu simplu și sincer către toți.

Eu mă voi sili a nu căuta plăcerea nici onoarea mea, ci a Domnului.

Eu voiesc să fiu cu grijă să onorez pe Domnul cu buzele mele: ca cuvintele mele să fie blânde și binecuvântătoare la toți.

Eu voiesc să fiu credincios Domnului, adevărului, fraților și cu toți cu care am afacere, nu numai în lucruri mari, dar și în lucrurile mici ale vieții.

Încredințându-mă îngrijirii dumnezeiești cârmuitoare a toate interesele vieții mele spre binele meu mai înalt, eu mă voi sili nu numai să fiu curat în inimă, dar voi respinge și izgoni toate nedumeririle, toate nemulțumirile, toate descurajările.

Eu nu voi murmura, nici nu mă voi supăra contra la ce providența Domnului prevede de bine și permite, deoarece

*„Credința puternică se poate încrede Lui
vie ori și ce”.*

UN VOT DOMNULUI.

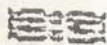
Tatăl nostru care ești în cer, sfânt să fie numele tău. Via domnia (cârmuirea) ta tot mai mult în inima mea, și facă-se voia ta în corpul meu muritor. Răzîmându-mă pe ajutorul tău, promis la tot timpul trebuincios, prin Domnul nostru Isus Christos, fac votul următor:

Zilnic voesc să-mi amintesc înaintea tronului tău de har de binecuvântarea generală a întreg lucrului de seceriș, și mai ales de partea ce eu însumi am primit în această lucrare, și de iubirii mei împreună lucrători de pe tot pământul.

Eu hotăresc că-mi voi da toată silința posibilă de a-mi judeca cugetele, cuvintele și faptele mele, pentru a fi mai potrivit și mai vrednic a-ți servi ție și iubitei tale turmă.

Eu mă oblig că voi fi atent la toate învățăturile ca să mă pot împotrivi la tot ce este în legătură cu spiritismul și ocultismul, și amintindu-mi că sunt doi domni, eu voi respinge aceste curse știind că sunt ale adversarului.

Apoi mă oblig că în tot timpul și tot locul mă voi conduce și purta față de genul bărbătesc și femeiesc în privat așa cum mă port în public — în prezența unei adunări a poporului lui Dumnezeu.

1 IANUARIE

O binecuvântați, popoarelor, pe Dumnezeul nostru, și faceți să se audă vocea laudei sale, a Celui ce a păstrat în viață sufletul nostru, și n'a lăsat să se clătească piciorul nostru. — Psalm 66:8, 9.

Mulțămită lui Dumnezeu, că harul său ne-a ținut — „ne-a ferit de cădere” — în anul trecut; — că atâția din noi suntem încă cu o inimă și un suflet pentru cuvântul și slujba sa. Dacă ne gândim, că dușmanului îi este îngăduit să-și încerce „puterea amăgirii” asupra poporului Domnului, cu scopul ca se fie ceruți acei ce nu sunt adevăratul său popor (2 Tesal. 2:10-12) — în adevăr mare mulțămită trebuie să aducem Domnului, pentru că începutul anului ne află statornici, că prețuim adevărul și că suntem în înțelegere deplină cu toate așezămintele dumnezeesti prin care El ne-a scutit de cădere. — Z. '03-3.

2. IANUARIE

Nu sunteți ai voștri înșivă. Căci cumpărați ați fost cu preț; măriți dar pe Dumnezeu în corpul vostru, și în spiritul vostru, ca unele care sunt ale lui Dumnezeu. — 1 Corint. 6:19, 20.

Care ar putea fi cea mai potrivită și mai însemnată învățătură pentru noi la începutul anului ca aceea, că noi nu suntem ai noștri ci ai altuia? Deci, nu plăcerea noastră ci a lui să o căutăm; nu nouă, ci lui să-i servim; nu voia noastră, ci a lui să-i împlinim. Aceasta înseamnă apoi sfințenie în înțelesul strict și necondiționat al cuvântului. Nu numai trecerea dela păcat la dreptate, ci o despărțire de voința noastră proprie, pentru a face voia lui Dumnezeu. — Z. '97-35

3 IANUARIE

Rugați-vă neîncetați. — 1 Tesal. 5:17.

Ori care ar fi aplecările noastre naturale, în privința tăriei și stăruinței în rugăciune, noi trebuie să luăm instrucțiile noastre din Sf. Scriptură. După îndrumările scoase de acolo trebuie să ne croim părerile și purtările, stăpânind aplecările noastre naturale. Nici când să nu uităm cuvintele: „Cereți (în numele meu), și veți primi, ca bucuria voastră să fie deplină”. (Ioan 16:24) Părintele ceresc are multă milostivire, binecuvântare și purtare de grije pentru copiii săi ascultători și credincioși, cari le vor cere acestea de la El. — Z. '96-162.

4 IANUARIE

Intărește-te și îmbărbătează inima ta, da, speră în Iehova. — Psalm 27:14.

Țiimpul e o parte însemnată în planul lui Dumnezeu. Să nu ne simțim deci înșelați, dacă Domnul pune la probă răbdarea noastră, dacă binecuvântările pentru care-l cerem întârzie mult. Dumnezeu și-a luat timp pentru a face lumea și a o potrivi spre moștenire omului; timp pentru a da omenirii experiența necesară cu răul; timp pentru a pregăti venirea lui Christos ca Răscumpărătorul lumii; timp pentru a pregăti Biserica pentru împărăția glorioasă; și timp trebuie îngăduit pentru formarea și regularea afacerilor în parte ale poporului său. Dumnezeu nu ne-a uitat și dacă răspunsul lui pare a întârzia. El, care grijește de căderea vrăbiuței și numără firele părului nost, nu poate fi nesimțitor nici chiar față de ruga cea mai slabă, față de trebuința cea mai mică a celui mai mic fiu al său. — Z. '95-20.

5 IANUARIE

Mustrările celor care te mustră pe tine căzută asupra mea. — Rom. 15:3.

Să ne silim ca mustrările, insultele și batjocurile pentru Christos să le purtăm așa cum le-a purtat El — cu milă și rugăciune pentru cei rătăciți, da dacă cumva Dumnezeu le va da iertarea păcatelor; și cu curaj smerit socotindu-le ca privilegii de a ne dovedi devotarea noastră față de Domnul prin îndurând greutăți în serviciul său ca soldați curajoși. El știa că să află într-o lume neprietenoasă, subjugată de păcat și stăpânită în mare parte de domnitorul întunericului. Chiar pentru aceasta era pregătit la ocări, batjocuri și persecuțiuni și toate acestea le purta cu răbdare. Iar inima-i iubitoare nu avea grije de suferințele sale proprii ci era plină de compătimire și interes cald pentru alții. — Z. '96-83.

6 IANUARIE

Învăță-ne a număra zilele noastre, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă. — Psalm 90:12.

Când un creștin își numără zilele nu o face aceasta c'o simțire tristă și fără de mângâiere, ci cu trezia de lipsă. Își numără zilele ca totatătea binecuvântări, ca totatătea favoruri, totatătea ocazii pentru „a putea lăuda pe acela care ne-a scos din întuneric la lumina sa minunată”; pentru a putea ajuta pe alții în peregrinajul lor; pentru a putea desvolta tot și mai mult capacitatea de-a fi plăcut înaintea lui Dumnezeu, ca apoi treptat să poată deveni în asemănarea scumpului Fiu al lui Dumnezeu. — Z. -01:333.

Să nu vorbești rău de nimenea. — Tit. 3:2. Diaglott.

Dacă soldații crucii vor înțelege că defăimarea, vorbele slabe și de reacredință asasinază, ucid cinstea altora, și că acuzele nedrepte răpesc bunul renume al aproapelui nostru, cu atât mai degrabă vor ajunge să vadă că acest lucru este îngrozitor, în aceeași lumină în care-l vede desigur și Domnul. Și dacă ei au ajuns să recunoască acest lucru din acest adevărat și dumnezeesc punct de vedere, trebuie ca ei să se trezească la cea mai mare activitate contra as-torfel de lucruri stricătioase ale cărnii și ale celui rău. Fiecare faptură nouă trebuie să se străduiască ca să se curățe de aluatul reavoinței, a invidiei, a clevețirii și a urei, ca astfel curați la inimă, să fie asemenea Domnului. — Z. '03-425.

8 IANUARIE

Luai seamă să nu răsplătească cineva rău cuiva pentru rău, ci totdeauna căutați binele unii către alții și către toți. — 1 Tesal. 5:15.

După cerința Sf. Scripturi, Biserica lui Christos trebuie să fie cea mai curată, cea mai delicată, cea mai plăcută și spiritul cel mai nobil față de oricare altă grupă de oameni în lume; și toate aceste calități trebuie să fie în gradul cel mai înalt, și nu numai ca formă pe dinafară, ca manifestări de amabilitate și nobleță, ci ca amabilitate și nobleță aievea, izvorită din inimă, a cărei bază este prețuirea spiritului Domnului, spiritului adevărului, spiritului iubirii și a spiritului dreptății. — Z. '01-297.

Pentru că cine te deosebește de alții? Și ce ai, ce n'ai primit, iar dacă ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu ai fi primit? — 1 Cor. 4:7.

Fiecare, care face parte din poporul consacrat al Domnului, trebuie să țină seama, că în grația și adevărul prezent nu prin înțelepciunea sa, nici prin a altora, ci prin înțelepciunea și îndurarea lui Dumnezeu a ajuns. De același gând trebuie să fie pătrunși și păstori, predicatorii și toți ceilalți slujitori ai bisericii lui Dumnezeu, în ori ce funcție s'ar afla ei, ca răspunzători Domnului în toate privințele, pentru chemarea ce-o împlinesc în casa credinței. Și ca purtătorii cuvântului lui Dumnezeu trebuie să simtă că aceasta este numai ocazia lor în serviciul Domnului și să se folosească de ea în mod umil. Cel ce nu face, cel ce pierde ocazia, înseamnă lipsă de apreciere a serviciului Domnului. — Z. '03-430.

10 IANUARIE

Luai, fraților, ca pildă a suferinței și a îndelung răbdării, pe profeți, cari vorbiră în numele Domnului. — Iacov 5:10.

Calea cea dreaptă e încă tot cărărușa îngustă a umilinței și a blândității, a smereniei sufletești și a negării de sine. Și umblarea pe această cărare strămtă, și în anul acesta cere aceeași efortare și răbdare, sau poate mai multă ca în anul trecut. Căci cu cât căștigăm mai multă știință și binecuvântare spirituală, cu atât mai multe și mai grele ne vin ispitele, îndemnurile spre îngâmfare, îndărătnicie, incredere și lăudăroșie. Și cu cât ne ridicăm mai sus în credință, speranță, iubire și slujba Domnului, cu atât mai tare se silește vrăjmașul prin servii săi a împiedeca înaintarea noastră, și tot așa a ne batjocori și vătăma în toate chipurile. — Z. '95-3.

Dar cuvântul său era în inima mea ca un foc aprins, închis în oasele mele; ostentiv-m'am purtându-le și nu mai pot. — Ieremia 20:9.

Noi, cari prin grație am ajuns la cunoașterea acestui timp al îndurării, binecuvântării și luminării, să ridicăm inimile spre mărirea lui Dumnezeu și să ne silim ca aplecarea iubitoare, râvna, și vigoarea lui Ioan să se manifesteze și în noi. Până când el era chemat, pe de-o parte să fie „învățăcelul iubitor” a lui Isus, pe de altă parte, să nu uităm că pentru îndemnul lui mare, zelul și energia sa, a fost numit, împreună cu fratele său, boanerges, adică „fiul tunetului”. Să fim pătrunși și noi de zel, de dor de muncă, de spiritul jertfirii, ca să putem preamări pe Domnul în corpul și sufletul nostru, cari sunt ale lui. — Z. '01-151.

Fraților, dacă un om va fi fost apucat de vre-o greșală, voi cei spirituali îndreptați pe unu ca acesta prin spiritul blândei, luând seama asupra ta însuși, ca să nu fii și tu încercat. — Gal. 6:1.

Să ne însemnăm bine acest text, care ne învață că totdeauna cu blândete, cu nobleță și binecumpănit să admoniem pe alții; mai degrabă prin pilduind decât direct ocărând și amănunțând greșala; mai bine cercetând starea de acuma a inimei și sufletului, decât cea trecută, în care noi știam că a fost. Mai puțină grijă să purtăm de pedeapsa ce trebuie să urmeze faptelor rele, decât de aceea ca să întoarcem din rătăciră sa pe cel greșit. Să nu ne lăsăm răpiți spre judecarea și osândirea altora pentru faptele lor păcătoase, ci să ne aducem aminte că aceste sunt în mâna lui Dumnezeu. Noi nu avem voie în nici un înțeles al cuvântului a ne răsbuna, a pedepsi, sau a răsplăti rău pentru rău. — Z. '01-150.

Copiii mei, aceste vi le scriu ca să nu păcătuiți. Și dacă va fi păcătuit cineva, avem avocat (apărător) la Tatăl, pe Isus Christos cel drept. — 1 Ioan 2:1. Diaglott.

Dacă aflăm că din lipsa de credință, sau din slăbiciunea trupului am făcut vre-o greșală împotriva voinței Domnului, sau împotriva intereselor mântuirii noastre, să nu pierdem nici un moment, ci imediat să ne retragem pașii și să ne întoarcem către Domnul. Avem un altar sfințit prin scump sângele Domnului nostru, care altar stă neasămănat și mai presus decât al lui Izrael, care a fost sfințit prin sângele animalelor simbolice. Și apostolul ne îndeamnă: „Să ne apropiem cu încredere, cu deplină credință de tronul harului, ca să luăm milă și să aflăm dar spre ajutor la timpul cuvenit”. — Evrei 4:16. — Z. '01-23.

Eu acum astfel alerg, nu cum aș alerga pe neștiute, astfel mă lupt cu pumnul, nu cum ași bate aerul. — 1 Corint. 9:26.

Se va dovedi un mare ajutor față de slăbiciunile naturii căzute, a face conștiincios o deplină consacrare a voinței, o deplină predare a toată puterea și a tot talentul spiritului și al trupului. Cîne în acest chip să predă cu totul lui Dumnezeu, se înrolează în armata Domnului, acela știe că nu i-a mai rămas nimic ce ar putea aduce Domnului și în acest chip ori de ce împotrivire a voinții ar da, o poate învinge numaidecât, zicându-și: „Încât pentru mine și casa mea, noi vom servi pe Iehova”. Deci cât de important este ca fiecare soldat să ție seamă de aceasta, că înrolarea lui ține până la moarte și nici prin minte nu-i permis să-i treacă, să se retragă din luptă și să înceteze măcar un ceas a purta lupta bună a credinții. — Z. '03-421.

15 IANUARIE

Și ce cere Iehova dela tine, decât numai a face dreptatea, a iubi îndurarea, și a umbla umilit cu Dumnezeuul tău. — Mica 6:8.

Că aceste sunt cerințe foarte înțelepte, vor fi recunoscute de toți. Este invederat că Dumnezeu nu poate aștepta mai puțin dela cei ce se pregăte pentru a fi judecatorii lumii în mileniu. Totuși, toate aceste trei calități descrise de profet se cuprind într'un singur cuvânt: *iubire*. Iubirea cere ca să ne purtăm cu dreptate față de vecini, față de frați, față de familia noastră și față de noi înșine: Să ne străduim a cultiva respectul drepturilor și prerogativele altora — a celor fizice, morale, și intelectuale; și pe baza acestui respect să nu încercăm nici într'o formă a le scurta sau a le călca aceste drepturi. — Z. '02-172.

16 IANUARIE

În rugăciune fiți statornici cu răbdare. — Rom. 12:12.

Ce privilegiu binecuvântat este — iubiți învățați ai Domnului — de a fi stăruitori în rugăciune, de a ne ruga totdeauna — în orice vreme, în orice loc, de a ne înălța inima și mintea către Dumnezeu și astfel să simțim că zi de zi, oră de oră, Tatăl și Domnul nostru Isus sunt cu noi. Și apoi, când datorințele zilei sub ochii și controlul lui s'au sfârșit, sau de ori care altădată, când sufletul simte lipsa, ce prețios este privilegiul de a te putea retrace în singurătate și astfel, în societatea lui Dumnezeu, să-ți descarci sarcinile inimii. — Z. '95-215.

17 IANUARIE

Păstrați-vă în iubirea lui Dumnezeu. — Iuda 21.

Încontinuu ne putem păstra în iubirea lui Dumnezeu, prin ascultare și prin prisosință în iubire față de El și dreptatea sa. Trebuie să fim mulțumiți în toate experiențele vieții, în încercările, greutățile și înșelăciunile ei, nu mai puțin ca în plăcerile ei, căci cu unul, sau cu mai multe din aceste mijloace, și chiar prin toate, Domnul ne învață, dându-ne ocaziunea de-a vedea mai bine și mai adânc în slăbiciunile noastre; de altă parte, de-a cunoaște mai bine acea lege desăvârșită a libertății și a iubirii aduse de El, față de care cere credință și supunere din inimă. — Z. '02-173.

18 IANUARIE

Nu fiți leneși în afaceri, ci fierbinți în spirit, servind Domnului. — Rom. 12:11.

Oricine vrea să alerge drumul înaltei chemări, cu rezultat, să se uite bine la zelul și munca ce depune pentru Domnul. Dacă îngropăm vre-un talent de-al nostru sub greutatea sarcinilor și grijilor lumești, ce s'ar putea de altfel încunajura, sau pune la o parte; dacă-l înmormântăm sub țărâna ambițiilor lumești, pentru noi sau familia noastră; dacă prăpădăm vremea menită celor sfinte cu filosofie, științe, muzică, artă, comerț, politică, plăceri, sau cu desmerdarea mândriei, sau apetitului nostru — atunci, mai târziu sau mai curând, vom fi socotiți ca „slugi necredincioase” și vom fi scoși în întunericul cel din urmă. — Z. '97-9.

19 IANUARIE

Cât iubesc legea ta! toată ziua cugetarea mea este ea. — Psalm 119:97.

Un mare avantaj al creștinilor este că pot studia cuvântul Domnului. Totuș, câte studii se fac fără nici un scop. Învățătura care rămâne nepusă în praxă, nefolosită, e curată pierzare de timp. Poporul Domnului trebuie să se folosească de tot prilejul potrivit — până la jertfirea de sine — pentru a cunoaște planul dumnezeesc. Dar copilul lui Dumnezeu trebuie să fie cu mare băgare de seamă și grijă deosebită, ca numai comoditatea și interesele sale să le jertfească și nu și ale altora. Studiarea Bibliei, dacă se face în sarcina și pe cheltuiala altora, e mai degrabă semn de egoism decât de iubire bogată ce trebuie s'o avem pentru Domnul nostru. — Z. '99-156.

20 IANUARIE

Spre înțelepțire suferiți, Dumnezeu să poartă cu voi ca cu tii; căci care fita este pe care nu-l înțelepțește tatăl? — Evrei 12:7.

Caracterul fără de încercări nu se poate desvolta pe deplin. El este ca o plantă — foarte slab la început; are lipsă de mare parte de soare din iubirea lui Dumnezeu; de stropit adesea cu ploaia îndurării; trebuie îngrijit cu luare aminte, stabilind întâi din praxă, ca oare întrucât poate servi acel caracter de bază credinței, întrucât este aplecat spre ascultare. Și apoi, după ce se desvoltă în împrejurări favorabile, el suportă ușor îndreptările și tăeturile ce i le aplică Crescătorul, mâna disciplinei, ba suportă și strictețea. După ce rând pe rând și-a desvoltat fermitatea caracterului, încercările mai nouă vor servi numai pentru sporirea puterii, a frumuseții lui, care la urmă va fi deplin întemeiat și perfect — prin suferințe. — Z. '95-107.

21 IANUARIE

Dacă voește cineva să vie după mine, să se lăpede de sine și să ia crucea sa și să-mi urmeze. — Mat. 16:24.

Purtarea crucii e foarte asemănătoare cu abnegația, cu lepădarea de sine; totuși este o deosebire între cele două. Abnegația e numai supunere pasivă și pătimire pentru cauza Domnului. Purtarea crucii e ceva mai mult; aceasia este deja activitatea, la care ne-am angajat în subja Domnului și ca atare este contrară aplecărilor noastre naturale. Credincioșie în abnegație înseamnă stăruință și curaj; purtarea crucii însă este învingere, ajungerea scopului. Abnegațiile noastre în inimă pot fi învingeri, deși nimeni nu poate ști despre ele și nici nu trebuie să știe dacă răvnim la binecuvântarea deplină a Domnului. Dar că purtăm crucea ori cine poate vedea, sau cel puțin aceia cu cari stăm în strânse legături și cu cari împreună călcăm aceeași cale strâmtă. — Z. 00-118.

22 IANUARIE

Întăriți-vă, și îmbărbăteze-se inima voastră, toți cei ce așteptați pe Iehova. — Psalm 37:24

Se vede că inamicul uneori încearcă să ne descurajeze, inspirându-ne astfel de cugete că încercările, probele și greutățile „cărăușiei înguste”, a jertfirii, tot nu vor duce la nici un folos, deci e mai bine a o lăsa... Ce să facem în astfel de cazuri? Să urmăm exemplul Domnului și să căutăm fața Tatălui, cercând a pătrunde cu îngrijorare, ca oare cum ne stau lucrurile? — dorind în neliniștea noastră a afla ceva asigurare, că pe când lumea ne urește și ne învinuște de toate relele, Tatăl ceresc ne va aproba, că totdeauna va fi cu noi și ne va face parte de glorioasa înviere spre viață vecinică. — Z. '01-79.

Fie care în ce fu chemat, fraților, în aceasta re-măie la Dumnezeu. — 1 Corint. 7:24.

Uneori datorințele noastre par a fi în contradic-torie unele cu altele, dar în realitate ele nu se contradic. Întâia datorință a creștinului este ca, în inima sa, în toate căile sale să recunoască pe Domnul și Crea-torul său. Dacă este soț și tată, a doua lui datorie este față de soția și copiii lui; dacă este femeie și mamă, față de bărbatul și copiii ei. Contractul de căsătorie, prin așezământ dumnezeesc, este întărit în primul rând pe timpul fiecărei soții, a fiecărui soț — aceasta este o datorie, care înaintea oricărei alteia trebuie plătită. — Z. '99-155.

24 IANUARIE

Mila și adevărul să nu te părăsească: leagă-te în jurul gâtului tău; scrie-le pe tabla inimei tale. — Proverbe 3:3.

Cu toate că dreptatea este elementul cel mai de frunte a poruncii iubirii, totuși nu înseamnă sfârșitul cerințelor iubirii. Iubirea pretinde că, trecând peste notarele propriu zise ale dreptății, să fim aplecați spre iertare și milostivire. Și exercitând mila, noi înținem numai iubirea dumnezească... Prin urmare în purtarea cu semenii noștri, cari sunt decăzuți și imperfecti ca și noi, să ne gândim mai întâi la aceste elemente ale iubirii și să nu fim numai drepti față de ei. ci și milostivi, nobili, amabili, chiar și față de cei nemulțumitori, ca astfel să putem fi copii vred-nici ai Tatălui ceresc. — Z. '02-171.

Deci nu vă îngrijiți pentru ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji dela sine. — Mat. 6:34.

Domnul nostru ne asigură că, dacă gândul de frunte al inimii noastre este serviciul său, înaintarea dreptății și ajungerea în împărăție, pe care a făgă-duit-o celor ce-l iubesc, atunci nu trebuie să avem grije și frică față de viitor. Ca învățăceii săi vom avea parte de destule încercări și strămătorări și zi de zi va trebui să ne sprijinim pe brațul Marelui nostru ceresc, dacă vrey să înaintăm pe cărarea îngustă. „Ajunge deci fiecărei zi răutatea ei”. Și mulțumită Tatălui, făgăduința avem, că îndurarea Domnului va fi cu noi în fiecare zi, în măsura îndestulătoare. — Z. '98-44.

26 IANUARIE

Când postiți nu fiți ca fărnicii posomorîți. — Mat. 6:16.

Postul este de recomandat poporului lui Dumne-zu, mai cu seamă atunci când simte lipsă sufleteas-că, sau când este expus la ispitele grele ale lumii, ale trupului, sau ale diavolului. Căci postul slăbind pu-terea fizică, ajută omului sângeros și iritator ca în toate privințele să se poată controla. Credem că la mare parte a creștinilor le este de ajutor postul oca-zional — cel puțin simplă moderare în mâncare dacă nu abținere completă. Dar postul care se cunoaște pe fețele oamenilor și care îl socotim ca semnul blân-deții, acest fel de post e păgubitor în adevăr și ara-tă lăfarnicie și trufic sufletească. Pagubele lui întrec cu mult folcasele sale ce s'ar arăta pe urma abnega-ției. — Z. '98-45.

Cu toată sânguină pazește inima ta; căci din ea sunt eșirile vieții. — Proverbe 4:23.

Nu e destul ca noi să cunoaștem cât de mare rău este păcatul în toate formele lui variate; nu e destul a ne hotărî că vom lupta împotriva lui, fiindcă păcatul atrage blăstămul Domnului. Din contră, noi trebuie să stărpim din inima noastră toată ahtiarea, toată dorința după lucruri de acele cari sunt nepăcute Domnului. Ah, câtă curățire înseamnă aceasta în inimile și viețile și mai ales în lumea gândurilor acelor cari poartă pe buze numele lui Christos! Cei ce nu-și încrestează bine în minte acest punct, aceia totdeauna vor fi expuși ispitelor, căci, până când în afară încunjură slăbiciunile mai dure, în lăuntru lor au atragere după lucruri nepermise — dorind a le avea, numai oprite de n'ar fi. — Z. '99-140.

28 IANUARIE

Biruitorul astfel va fi îmbrăcat în vestimente albe. — Apoc. 3:5.

Credincioșii învingători veghiază și-și țin hainele lor nepătate de lume. Ei „nu și-au mănjit hainele”; ei și le-au păzit nepătate de lume. Ei n'au permis păcatului să-i murdărească și prin aceasta să-i despartă de Domnul, ci cu sîrguință s'au folosit de sângele scump, care șterge orice pată. Ei se împotrivesc păcatului cu atîta insufletire, încât dușmanul nici pe o cale nu se poate apropia de ei spre a-i întina. Toate acestea arată, că voința lor e cu totul supusă voinței lui Christos. „Au murit cu El” — pentru aceea cu voința nu pot păcătui. — Z. '97-161.

Inceputul înțelepciunii este temerea (cinstirea) de Iehova. — Psalm 111:10.

Aceasta este singura purtare potrivită a creaturii față de Creator, față de Susținătorul și Stăpânitorul ființei noastre și a universului întreg. Deci, dacă Domnul vorbește s'ascultăm cu luare-aminte și stimă cu vîntul său și din toată puterea cu zor să împlinim porunca. Liniștea, fericirea și acea nobleță a caracterului nostru prin care bucuroși primim învățătura și sporim în ale științei și înțelepciunii, atîrnă de adorarea noastră profundă față de Domnul. Drept aceea, Domnul îngrijește și desvoltă mereu în noi cinstirea ce se cade s'o dăm numelui său sfînt. — Z. '96-155.

30 30 IANUARIE

Și le zicea o parabolă cu acest scop, că se cade a se ruga totdeauna și a nu se descuraja. — Luca 18:1.

Adresându-ne lui Dumnezeu să n'avem de loc teamă că el ar fi ocupat cu alte lucruri mai importante, sau că-i este urîl că iară și iară îl molestăm cu lucrurile noastre mărunte. Ca să ne liniștească în această privință, Domnul a spus parabola cu văduva, care molestă mereu pe judecător, care în fine a fost ascultată și i-a dat răspuns numai fiindcă ea atît stăruise. Dacă și noi facem astfel, prin această orătlăm seriozitatea dorinței noastre și convingerea ce-o avem, că cererea noastră desigur va fi ascultată. Dar aceasta, numai dacă nu ne descurajăm din lipsă de credință și răvnă, și dacă nu ne pierdem răbdarea când s'amână împlinirea cererii noastre, ce adesea s'întîmplă, fiind timpul un element important în tot lucrul lui Dumnezeu. — Z. '95-214.

El conduce pe cei umiliți cu dreptate. Și învață pe cei umiliți calea lui. — Psalm 25:9.

Umilința și blândeța sunt cerințe de neapărată trebuință pentru cei ce vreau să dobândească înțelepciunea de sus. Cu supunere trebuie să-și recunoască slăbiciunile și lipsa de înțelepciune altfel nu pot câștiga liber și bucușii înțelepciunea pe care Dumnezeu o dă acum numai acelor a căror inimă este potrivită pentru câștigarea ei. Se va mai vedea că o stare umilă ca bază a judecății sănătoase e de neapărată trebuință, căci altcum nu se poate gândi înțelept, drept sau nepărtinitor, dacă înainte de toate nu are umilință. Din acest motiv trebuie să recunoaștem, că primul element al minții lui Christos este umilința. — Z. '00-63.

1 FEBRUARIE

Și urechile tale vor auzi cuvântul inapoia ta, zi-când: aceasta este calea, umblați în ea, fără a vă abate din drum, nici la dreapta, nici la stânga. — Isaia 30:21.

Când ajungem la răspântie, la încrucișarea drumurilor, la vre-o mare schimbare în viața noastră și nu știm încotro s'o luăm, în dreapta sau în stânga, atunci să ne oprim pe un moment și s'ascultăm glasul. Sau cu alte vorbe, să ne întoarcem către cuvântul lui Dumnezeu și cumpănind principiile și poruncile și învățăturile sale cu privire la lucrul în care suntem nedumeriți, să ne silim a cunoaște voința Domnului, a cere conducerea spiritului său cu silința ca să ne punem sufletul în stare de umilință, iubire și încredere deplină în conducerea sa. — Z. '95-6.

Căci dacă viețuiți potrivit cărnii, aveți să muriți. — Rom. 8:13.

Ce înseamnă a trăi după carne? Înseamnă a trăi conform aplecărilor și dorințelor — chiar și legitime — ale naturii vechi decăzute și a trăi de dragul lor. Și acesta e cel mai ușor lucru. Nu se cere altceva, decât să ne potolim puțin silința noastră de a crucifica carnea, a omori faptele ei, și să ne lăsăm împotriva ei. Făcând astfel, și începem a înnota în jos cu apa și valurile devin din ce în ce tot mai repezi, te apucă și sucesc după plac și împotrivirea devine din ce în ce tot mai grea. — Atunci, până nu facem o abateră eroică și rugătoare ca să câștigăm poziția pierdută, noi vom continua a merge în jos; iar sfârșitul va fi moartea — a doua. — Z. '95-8.

3 FEBRUARIE

Fiule, în aminte la cuvintele mele; pleacă urechi-a ta ziselor mele! Căci viața sunt pentru cei ce le aflu, și vindecare a tot corpul lor. — Prov. 4:20, 22.

Putini recunosc influența spiritului asupra corpului. Dumnezeu astfel a alcătuit ființa noastră, ca gândurile nobile curate și sfinte să aibă efect înălțător nu numai asupra voinții noastre intelectuale și morale și să ne facă nobili, ci și asupra trupului nostru să aibă influență binefăcătoare și înveselitoare. Tot așa și invers: ioată fapta, tot cugetul necurat, josnic, nerusinat, lipsit de spîri, nu numai că aduce cu sine înjosirea spiritului și moralului nostru, ci ajută ca și semintele răului, scunse în organismul naturii decăzute, să incolțască. — Z. '96 180.

4 FEBRUARIE

Ești atară dintr'insa poporul meu, ca să nu luați din plăgile ei. — Apoc. 18:4.

Toți cari sunt vrednici să poarte numele „Poporul Domnului”, s'asculte cuvântul său, să i se supună și să iasă din Babilon „ca să nu luați parte la plăgile lui”, căci observând starea adevărată a Babilonului și imediat ies din el, prin aceasta dovedesc că nicicând n'au fost în înțelegere cu păcatele lui. Aceia cari rămân în el și după ce au cunoscut păcatele lui, cu toate că în starea lor luminată de acum le judecă și mai bine, vor fi socotiți ca unii cari sunt de acord cu ele, cari subscriu aceste blasfemii și așa sunt mai vrednici de osândă decât clasa „pleavă” — a babilonenilor — pentru că au avut parte de mai multă lumină.

5 FEBRUARIE

Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, sfînțirea voastră. — 1 Tesal 4:3.

Dacă recurgem la St. Scriptură, pentru a afla voia lui Dumnezeu, noi vom afla că munca mare ce o cere Dumnezeu dela noi nu este aceea ce o facem pentru alții, ci aceea ce nouă ne este de folos; noi trebuie să lucrăm la subjugarea, cucerirea și guvernarea noastră. Toate celelalte, cum e serviciul nostru în casa credinții, faptele noastre bune față de omenire, acasă și în misiuni la streini, sunt secundare față de lucrarea internă a lui nostru, care este lucrul principal. Căci dacă vorbim în limbile oamenilor și ale îngerilor... și dacă știm profețiile și tainele... și dacă dăm averea toată săracilor, și dacă suferim martiriu pentru cauza Domnului, fără de iubire și spiritul Tatălui și al lui Christos, nimica nu suntem din punct de vedere dumnezeesc, căci iubirea desvoltată în noi trebuie să fie principul conducător al vieții noastre. — 1 Cor. 13:1-7.

6 FEBRUARIE

Căci nu dela răsărit, nici dela apus, nici din pustiu vine înălțarea. Căci Dumnezeu este judecător: El umilește pe unul și pe altul înalță. — Psalm 75:6, 7.

Domnul poate că vede și aceea că nu vom fi în stare a purta înălțarea și mărirea la care râvnim. El știe mai bine ca noi ce ne servește spre bine și de aceea vrea ca noi să ne încredem în purtarea lui de grije, vrea să nu fim leneși ci zeloși, să nu fim lășători ci trezi, să nu fim nepăsători ci plini de stăruință, serioși, gata din inimă pentru împlinirea voinții Tatălui; însă răbdători în lipsă, supuși și mulțumiți de a fi uitați și neglijați aducându-ne aminte că „și aceia servesc, cari numai stau și așteaptă în liniște”, și că Domnul, în oara aleasă, va afla modul ca să-și împlinească intenția sa de milă față de noi. — Z. '95-11.

7 FEBRUARIE

Iubirea nu lucrează rău aproapelui; de aceea iubirea este împlinirea legii. — Rom. 13:10.

Acela care în inima sa nu este în armonie cu legea lui Dumnezeu: iubirea — mila, bunătatea și noblețea sufletului, este lipsit și de dovada că în vreun înțeles al cuvântului este fiul lui Dumnezeu și soț-moștenitor al lui Christos. Dacă din inima noastră lipsește iubirea deaproapelui, îndurarea și bunătatea față de fiecare om, ba încă și față de animale, atunci nu să află în noi acel spirit care să ne fie de ajutor în aducerea jertfei ce se cere dela noi în împrejurările de-a-cuma. Este numai întrebare de timp, că la de-aceștia când va exploda puterea îngâmării și mândriei deșarte ca să-i oprească din drumul tăgăduirii de sine și să ajungă cufundați în mocirla egoismului. — Z. '98-201.

Putin credinciosule, pentru ce te-ai indoit? — Mat. 14:31.

Ce trebuie să facem ca să biruim asupra lipsei de credință, ce să facem ca să ne întărim în credință? Răspuns: Ca și apostolii, de demult, să ne rugăm și noi: „Doamne dă-ne mai multă credință”. Și apoi urmând conform acestei rugăciuni să cultivăm credința în inima noastră prin aceea, că 1. neconținut să renoim în minte-ne făgăduințele dumnezeiești și să le cunoaștem în cuvântul lui Dumnezeu. 2. Tot mai mult și mai mult să credem că, făcând legământ cu Domnul, aceste făgăduințe sunt ale noastre și că trebuie să le amintim înaintea Domnului în rugăciunile noastre, cu recunoștință pe buze și în inimă. Trebuie să le pretindem în gândurile noastre și să discutăm în convorbirile noastre frățești despre lucrurile sfinte. — Z. '00-170.

9 FEBRUARIE

Întoarce-te, suflete al meu, la repausul tău, căci Iehova ți-a făcut bine. — Psalm 116:7.

Cercul de gândire al creștinului are într-adevăr mult de a face cu progresul său spiritual, deoarece gândul este o dovadă a stării spirituale; și cercul gândirii trebuie să fie cu îngrijire cultivat. Prin „cercul gândirii” noi înțelegem locurile la care mintea se reîntoarce de obicei oridecâteori are răgaz. Câtă vreme suntem ocupați cu datorințele zilei și ale vieții, suntem siliți a ne îndrepta puterile minții la lucrul ce-l avem în mâni, căci dacă ceea ce facem o facem în mod mecanic, fără a ne concentra mintea asupra lucrului, acela nu poate fi făcut bine. Dar chiar și aci, principiul bine stabilit al creștinului se va îngriji în mod inconștient de interesele sale spirituale. Când însă greutățile și grija zilei se sfârșesc, gândul nostru — ca și un ac la magnet — numai decât se va reîntoarce la locul său de odihnă, la Dumnezeu. — Z. '95-250.

Fă-te a credincioșilor inchipuială în cuvânt, în purtare, în iubire, în credință, în curăție. — 1 Tim. 4:12.

Fiecare creștin trebuie să se silească ca el să fie altora un exemplu vrednic de imitare, un exemplu de sânguință, de curaj, de stăruință, de umblare în urmele lui Christos, copierea vieții lui, și exemplu de zel pus de fapt în serviciul Domnului. În viața prezentă nu putem aștepta să fim model de perfecție, model de mărirea și frumuseța supremă morală a sfințeniei. Un astfel de model avem numai în Christos, Domnul nostru. Pavel niciodată n'a zis cu privire la sine: „să-mi urmați” ori „urmați-ne nouă”, ci în acest înțeles: „Urmați-mă, precum urmez și eu lui Christos”. (1 Corint. 11:1) Apostolul a fost un distins exemplu al stăruinții serioase spre desăvârșire, dar nu a putut fi exemplu de perfecția din urmă care numai singur în Christos se află. Răvna lui Pavel în a urma lui Christos, și străduința ce-o avea în a împlini voința lui, sunt acelea ce noi trebuie să le ajungem. — Z. '95-251.

11 FEBRUARIE

Fericți sunteți când vă vor muștra și vă vor goni și vor zice tot cuvântul rău mințind pentru mine. — Mat. 5:11.

Impotrivirea și persecuția sunt consoți ai lucrării în serviciul lui Christos și noi trebuie să le suportăm înțelept și cinstit. Dacă impotrivirea și persecuția nu-și ajung scopul, după ce am atras, sărbătorește, atenția contrariilor la pericolele unei astfel de proceduri, să-i lăsăm să-și urmeze mai departe calea și noi din nou să vestim semenilor noștri mântuirea. În impotrivirea de care a avut Domnul parte și în chipul cum a suportat-o, este o învățătură de mare preț pentru aceia cari sunt supuși acelorași încercări.

Iar răbdarea să fie deplină, ca să fiți desăvârșiți și întregi, în nimic având lipsă. — Iacob 1:4.

Nici un pas de înaintare nu se poate face fără de-a avea virtutea îndelung-răbdării. Și nici o virtute nu e de așa mare cinste caracterului creștinesc, și nu câștigă așa de ușor aprobarea conștiinței lumii și nu glorifică atât de mult pe Dumnezeu îndurării, a căruia adevăr și spirit o inspiră, ca răbdarea. Îndelunga răbdare este aceea care hotărât se silește a pune stavilă valurilor imperfecțiunii și slăbiciunii omenești și cu mare grijă se străduiește și nu obosește a recăștiga asemănarea dumnezească. Cel răbdător cu greu se supără și e foarte recunoscător. Răbdarea este târzie la mânie și bogată în milă; ea este grabnică să cunoască căile adevărului și ale dreptății și să umble în ele; recunoaște neajunsurile sale și are milă de lipsurile și nedesăvârșirile altora. — Z. '93-295.

13 FEBRUARIE

Iubirea nu pune în socoteală răul. 1 Corint. 13:5.

Oricine nesocotește poruncile Domnului cu privire la defăimările și vorbirile răuvoitoare își pune în sușă cursă, oricât ar umbla de precaut în alte afaceri. Căci omul cu inima plină de neîncredere și presupunerii față de semenii săi este aproape să se îndoaie și de Dumnezeu. Spiritul amărăciunii, al dosniciei, stă în luptă cu spiritul Domnului, cu spiritul iubirii. Ori unul, ori altul trebuie să învingă. Trebuie să ne eliberăm de spiritul rău, altfel murdărește fapta nouă și o face netrebnică. Dacă fapta nouă învinge, aceasta înseamnă că „biruitorul” a călcat și zdrobit spiritul lumii, iar când vorbirea de rău este biruită, jumătate din lupta noastră în contra greutăților și împrejurărilor timpului de față este câștigată. — Z. '98-84.

Căci din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi osândit. — Mat. 12:37.

Domnul consideră fiecare cuvânt al nostru ca și un semn din care să cunoaște inima noastră. Dacă vorbele noastre sunt de revoltă, de necredință, dure, răstălate, neprietenoase, nepioase, necurate, Dumnezeu ne judecă inima pe baza principiului, că „din prisosința inimii vorbește gura”. Natural că nu se poate ca noi fiind făpturi imperfecte, în vorbe și fapte să fim perfecți. Oricât ne-am sili să controlăm vorbele și faptele noastre, nu se poate să nu greșim în cuvânt și în fapt; totuși ținta noastră către care ne punem toată siliștea să ajungem, este o stăpânire perfectă a vorbelor, înfrânându-ne limba și faptele noastre. — Z. '96-32.

15 FEBRUARIE

Iar dacă păzește cineva cuvântul lui, iubitrea lui Dumnezeu este într'acesta desăvârșită. — 1 Ioan 2:5.

Proba este ascultarea. În măsura care prețuim și iubim cuvântul Domnului, și în măsura care căutăm să ne conformăm cerințelor lui, în acea măsură e iubirea lui Dumnezeu desăvârșită în noi. Căci dacă am dobândit mîntuie în Christos, spiritul sfânt, spiritul lui Dumnezeu, efectul asupra noastră va fi că noi vom avea o plăcere, o iubire să ascultăm și să ne conformăm cuvântului său — după gradul capacității noastre. Această capacitate trebuie să crească mereu, din an în an. Și, deși nu putem spera că până la „schimbare”, când vom primi trupul nou, să putem deveni desăvârșiți, totuși spiritul înțelegerii noastre poate fi în așa strînsă legătură cu Domnul, ca prin aceasta să fie o unire continuă între noi și Domnul nostru. — Z. '97-312.

Prin mărire și înjosire, prin defăimare și laudă; ca amăgitori însă iubitori de adevăr... nedând intru nimic nicio sminteală, ca să nu fie defăimată însărcinarea noastră. — 2 Corint 6:8, 3.

În vreme ce ne împlinim datorințele după cele mai bune puteri ale noastre, atunci când vedem cu ochii că binecuvântarea lui Dumnezeu planează asupra noastră și a lucrului nostru, adeseori să întâmplă că deodată vine tulburare, se ivesc împotriviri, puterile întinericului par aproape învingătoare și pentru un moment trecem ca vinovați înaintea oamenilor, și par'că și îndurarea dumnezească ne-ar fi părăsit. Astfel de experiențe sunt foarte folositoare, căci cu toate că cântăm:

„Mai bine a umbla cu Dumnezeu în întineric,
Decât a merge singur în lumină”,
totuși aceasta este numai o laudă goală, până nu am trecut prin astfel de probe care să desvolte în noi o credință, sau o încredere ca ră nu ne mai lăsăm de brațul Domnului și să fim și 'n cele mai întunecate ceasuri liniștiți în purtarea de grije dumnezească. — Z. '01:314.

17 FEBRUARIE

Luafi jugul meu asupra voastră... căci jugul meu este bun și sarcina mea ușoară. — Mat. 11:29, 30.

Acei ce poartă acest jug au făgăduința cuvântului dumnezeesc, că toate împrejurările vor lucra spre binele lor; și cu cât sarcina lor este mai grea, cu cât mai mare le va fi și binecuvântarea și răsplata; cu cât mai aspre le sunt suferințele timpului prezent, cu atât mai strălucită va fi mărirea lor, cu atât mai strălucitor le va fi caracterul și cu atât mai cizelați și potriviți vor fi pentru împărăția cerească. Judecând din acest punct de vedere, orice sarcină este ușoară, căci jugul nostru este prețuit, bun și responsabil; e ușor și pentru aceea că Domnul însuși e cu noi în acest jug. — Z. '00:137.

Iehova, Dumnezeuul vostru, vă cearcă pe voi, ca să aflați dacă voi iubiți pe Iehova, Dumnezeuul vostru din toată inima și din tot sufletul. — 5 Moise 13:3.

Împărăția este menită și hotărâtă numai aceluia, cari din mila lui Dumnezeu se aseamănă cu Isus Christos în inimă, așa că iubesc pe Domnul din toată inima și din tot cugetul și pot zice: „Nu voia mea ci a ta, Doamne!” Nici o condiție, ci numai aceasta a supunerii deplină voinții Domnului ne poate face vrednici de împărăție; căci numai aceasta înseamnă subordonare completă și deplină iubire față de Domnul. Și să nu uităm nici aceea, că lucrurile cerești — „care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, nici la inimă de om n'au pătruns” — Domnul le-a pregătit numai pentru aceia care îl iubesc pe el mai presus de toate. — Z. '98:40.

19 FEBRUARIE

Tot este curat celor curați, iar celor necurați și necredincioși nimic nu este curat, că necurată le este atât mintea lor cât și știința de sinele a lor. Ei mărturisesc că știu pe Dumnezeu dar îl tăgăduiesc prin lucrurile lor. — Titu 1:15, 16.

Ce grozavă e starea aceasta și cât de băgător de seamă trebuie să fie poporul Domnului, că nu numai inima și mintea să și-o păstreze curată, ci și conștiința să-i rămână neatinsă și în continuă atingere cu cuvântul lui Dumnezeu. Această stare numai așa, se poate susține, dacă ne vom cerceta cu atențiune și adeseori ne vom măsura cu măsura dată nouă de Dumnezeu: legea iubirii.

Eu vreau să simt cea dintâi datorință,

A stinge mândria și-a lumii dorință.

Și-ami robi voia răticitoare,

Năbușind a patimilor mele flăcări.

Z. '99:214.

De se pare cuiva între voi a fi religios, și nu-și frânează limba, ci-și înșală inima, slujirea acestuia este deșartă. — Iacov 1:26.

Deoarece limba e vânzătoarea inimii, și deoarece „gura din plinul inimii vorbește”, limba, care vorbește nesăbuit, invidios, egoist, amar, trufaș, defăimător, arogant, dovedește că inima din a cărei plin curge cuvântul, este necurată și, dureros, lipsită de sfințenie și spiritul lui Christos. În acest caz, la orice grad al religiosității am fi ajuns, este zădarnic, căci inima nu este pocăită și nu e potrivită pentru mântuire. Dar medicul bun ne-a arătat contraveninurile veninului acele leacuri cari, dacă le luăm după îndrumare, îndulcesc și vindecă inima amărită. — Z. '99-215.

21 FEBRUARIE

Căci stânca mea și cetatea mea ești; deci pentru numele tău îndreaptă-mă, și condu-mă. — Psalm 31:4.

Dupăce Domnul ne-a făcut parte de anumite învățături și experiențe, din care unele au ajuns la noi în împrejurări bune și liniștite, procedeul adesea se schimbă și manifestările îndurării Domnului duc la întreruperea acestor împrejurări favorabile — și totuși în unele privințe nefavorabile — și produc stări noi. Nu se cuvine adevăratului credincios ca la astfel de ocazii să murmure sau să se plângă, sau să fie alegător. Din contră, trebuie să aștepte conducerea Domnului. Dacă ști deosebi îndrumarea dumnezească, chiar dacă prin ea ajunge în stare de pustiu, mai puțin de dorit decât aceea în care se afla mai înainte, trebuie să urmeze fără șovăială conducerea Domnului, cântând cântecul credinții și al încrederii. — Z. '02-249.

Fără sgârcenie fie purtarea vouastră; să fiți îndestulați cu cele ce aveți. — Evrei 13:5.

Rugăciunile egoiste costă mult. Mulți din cei ce se roagă egoist au dobândit bogăție, dar au pierdut adevărul și slujba lui. Unii au primit sănătate, dar în căutarea ei s'au expus la încercări cu mult mai grele ca boala. Alții și-au recăpătat din gura morții pe iubii lor ca apoi să dorească, că mai bine de nu le-ar fi ascultat Dumnezeu rugăciunea; sau de-ar fi ascultat înțelepciunea de sus și se fie primit rânduiala purtătoare de grije a lui Dumnezeu cu credință, evlavie și mulțumire!? Creștinul să se folosească, în mod cu-minte, numai de lucrurile de care este vrednic, și să primească toate cu recunoștință ca dar dela Dumnezeu. Mai bine să se roage pentru daruri spirituale, și între altele pentru răbdare pacinică și îndestulirea inimii. — Z. '02-250.

23 FEBRUARIE

Învăța-te-voi, și-ți voi arăta calea în care să umbli; cu ochiul meu te voi învăța. — Psalm 32:8.

Una din învățăturile cele mai însemnate pentru creștini este că în toate lucrurile vieții s'aștepte conducerea dela Dumnezeu. Niciodată să nu înceapă la ceva, fie lucrurile vieții aceștia, fie cele spirituale, fără a-și da silința să afle voia lui Dumnezeu cu privire la aceasta... Noi toți înaintăm spre Canaan și trebuie să știm că încă altfel de experiențe ne așteaptă prin care trebuie să trecem, înainte de-a ajunge la moștenirea făgăduințelor. Învățătura spune că imediat și necondiționat să ne supunem conducerii Domnului nu nemulțumitori ci chiar cu plăcere. Asta însă numai dela aceia se poate aștepta, cari au tras învățături din experiențele de mai înainte și mai ales învățămintele credinții și încrederii în bunătatea, credinciosia și puterea Domnului. — Z. '02-251, 249

Căci ceea ce era cu neputință în lege, pentru că era slabă în trup, a făcut Dumnezeu, trimițând pe Fiul său în asemănarea trupului păcătos și pentru păcat, condamnăm păcatul în trup; ca dreptatea legii să se împlinească în noi, cari umblăm nu după trup, ci după spirit. — Rom. 8:3, 4.

Câtă întărire și mângăiere este în aceste cuvinte! În adevăr cuvinte minunate de viață sunt acestea! Ne umplu de speranță. Dacă în loc de perfecțiunea necondiționată a trupului, Dumnezeu primește dela noi intențiile desăvârșite ale inimii — adevărat că putem avea nădejde că vom ajunge ținta pusă înainte: perfecțiunea... Noi putem umbla după spirit, deși în ce privește corpul nostru muritor, nu putem ajunge până la spirit; intențiile deci ne pot fi desăvârșite. Și chiar aceasta o caută Tatăl nostru ceresc în noi: *perfecțiunea intenției*. — Z. '02-248.

25 FEBRUARIE

Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu. — Matei 4:4.

Trebue să învățăm că viața omului nu stă numai din abundența celor ce-i sunt de lipsă spre trai, — hrană, îmbrăcăminte, etc. — ci în înțeles mai larg și mai înalt, viața se bazează pe subordonarea deplină a voinții noastre lui Dumnezeu, pe atenția încordată față de fiecare cuvânt ce iese din gura lui. Sunt de lipsă toate admonerile, toate îmbărbătările, toate promisiunile pentru desvotarea acelor pe care Dumnezeu i-a menit a primi viața de veci ca soți moștenitori ai Fiului său în împărăție. Prin urmare, ca învățăcei ai Domnului Isus să ne însemnăm tot mai bine cuvintele lui și să lucrăm după sfatul cuvintelor cuprinse în textul de mai sus. — Z. '02-246, 248.

Bucurați-vă în Domnul totdeauna; și iar voi zice: bucurați-vă. — Fil. 4:4.

Sub condițiunile prezente nefavorabile, nu se poate aștepta ca împrejurările pe din afară, din punctul de vedere natural, să fie totdeauna potrivite pentru bucurie. Acei ce voesc să se bucure totdeauna în Domnul, trebue să aibă credință puternică în el — confidență, speranță, iubire. Această bucurie nu e sgomotoasă, și nici contrarul. Ea însemnează seninătate, fericire, pacea inimii, veselia sau plăcerea sufletului, și nu e de trebuință să fie o demonstrare sgomotoasă, cum cred unii greșit. Numai cei ce totdeauna se știu^e imbucura, trăiesc în apropierea nemijlocită a Domnului. Și dacă totdeauna simțesc că sun. una cu Domnul, că ocrotirea și îngrijirea lui veghează asupra lor și că făgăduința lui este sigură, atunci aceste împrejurări toate lucrează în folosul lor, ca în folosul creaturilor noi. — Z. '03-7.

27 FEBRUARIE

Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. — Filip. 4:5.

Cuvântul grecesc a textului tradus „blândeță” arată moderație și executarea nu prea aspră a drepțurilor noastre. Mila și blândețea în adevăr sunt calități cari se cer dela toți cari vreau să fie membrii în corpul Domnului. Să avem de regulă credință în toate șaptele ce le pretinde dreptatea dela noi, și milostivire în toate pretențiunile noastre drepte față de alții — după putință. Numai așa putem fi copiii Tatălui ceresc, care e blând și milos și față de cei ne-mulțumiți. — Z. 03-7.

Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru prin rugă și rugăciune cu mulțumită să se facă cunoscute cererile voastre către Dumnezeu. — Fil. 4:6.

Se poate pune întrebarea: oare de ce nu ne dă Dumnezeu lucrurile de care avem lipsă fără să trebuiască a ne ruga pentru ele și a grăbi împlinirea promisiunii lui? Negreșit pentru aceea, că mai întâi trebuie să ajungem la o stare de inimă potrivită, prin care putem dobândi îndurările sale și putem trage folos din ele. Dar chiar și atunci trebuie să recunoaștem, că îngrijirea sa pentru noi nici acum nu o prețuim cum se cuvine. Ba e posibil că în momentul rugăciunii și a mulțumirii noastre poate că nici jumătate din cauzele ce ne îndatorază la recunoștință nu le luăm în seamă. De aceste ne aducem aminte numai mai târziu și pe încetul, când învățăm a ne cunoaște după adevărata noastră valoare. — Z. '03-8.

29 FEBRUARIE

Dumnezeu este iubire; și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu într'insul. — 1 Ioan 4:16.

Dreptatea umple măsura, dar iubirea o scutură, o apasă și o văruiește, cu'n cuvânt ea întrece dreptatea. Prin urmare iubirea este un lucru care nu trebuie să-l prețuim, de lipsa lui nu trebuie să te plângi, ci trebuie să-l prețuiești și să-l reîntorci mărimos. Oricine dorește iubirea, să o dorească în cel mai nobil înțeles — cu admirare și stîmă. Dar acest fel de iubire e aceea care costă mai mult, și singurul chip de a o câștiga este să arătăm nobilețea de caracter asemenea acelui care face să se manifesteze iubirea din partea tuturor, cari într'adevăr sunt nobili. — Z. '02-266.

Și pacea lui Dumnezeu, care întrece toată înțelegerea, va păzi inimile și cugetele voastre în Christos Iisus. — Fil. 4:7.

Nu de pacea noastră e vorba aci, ci de pacea lui Dumnezeu — de acea pace care coboară asupra noastră din gândirea la puterea și bunătatea lui Dumnezeu, din convingerea că Dumnezeu ne ține cu mâna sa ca pe fiii săi. Această pace este ca un păzitor care totdeauna stă lângă noi ca să depărteze toată frica neliniștitoare și tot gândul potrivnic. Ea ajută pe creștini să-și păstreze în inimă pacea, prietenia și legământul cu Dumnezeu; păzește mintea și facultatea lor de gândire, îi învață și liniștește cu privire la puterea, înțelepciunea și iubirea lui Dumnezeu. — Z. 103-8.

2 MARTIE

Pe lângă acestea, frații mei, câte sunt adevărate, câte sunt respectuoase... la acestea să vă gândiți. — Fil. 4:8.

Cine are atragere de inimă pentru neadevăr, pentru exagerare, acela mai mult sau mai puțin să murește pe sine. Cine însă își curățește cugetele și încunjură exagerările, acela în măsură potrivită își curățește sufletul și caracterul întreg. Nu e destul ca numai siguranța lucrurilor adevărate s'o avem, ci trebuie să le și mărturisim și să înțelegem că în ce grad sunt ele cinstite și nobile. Căci cu toate că Domnul a acoperit trăsăturile josnice ale caracterului nostru, și în mod definitiv vrea să le ascundă prin meritul său, totuși noi nu putem simpatiza cu starea noastră decăzută, ci dincontră, trebuie să dorim adevărata nobilețea și cea mai ideală, cea mai înaltă demnitate în inimă, în gândurile și în toate legăturile noastre cu Dumnezeu și cu semenii noștri. — Z. '03-9.

Câte sunt drepte... la acestea să vă gândiți. — Fil. 4:8.

Nu putem permite minții noastre să se ocupe cu lucruri nedrepte. Trebuie să învățăm a aplica măsura dreptății la toate cugetele, vorbele și faptele noastre, iar ale altora a le privi din alt punct de vedere, și anume, încât iartă mintea sănătoasă, cu milă, cu iertare, cu îndurare și cu dorința de-a le da mână de ajutor. Ah, cum nu putem fi destul de precauți în judecarea cugetelor și intențiilor ce se coc în noi! Totuși să râvnim totdeauna ca măsura dreptății nu cumva în ceva privință să fie vătămată prin vre-o aplecare nedreaptă a inimii noastre! — Z. '03-9.

4 MARTIE

Câte sunt curate, câte sunt de iubit, câte sunt demne de laudă... la acestea să vă gândiți. — Fil. 4:8.

Noi trebuie să iubim și să făptuim lucrurile curate în așa fel că tot ce este necurat să ne cauzeze o durere și să ne silim a le șterge și din memoria noastră. Toate aceste însă numai așa se pot, dacă mintea noastră totdeauna este îndreptată numai spre lucruri curate, dacă și în cuget încunjurăm ori ce necurățenie. Să cunoaștem și să prețuim amabilitatea curată, cele ce sunt de iubit. Dacă totdeauna gândim la lucrurile cele mai curate, gândurile noastre sufletești vor plana în cele mai curate înălțimi și cât va fi cu putință vom recunoaște cele de iubit în firea desăvârșită a lui Dumnezeu și a lui Isus Christos Domnul nostru, și amabilitatea care în parte se arată în urmașii lui Christos cari merg hotărâți în urmele sale. — Z. '03-9.

Dacă este vre-o virtute și dacă este vre-o laudă aceste socotiți-le (gândiți la ele). — Filip. 4:8.

Să cugetăm numai asupra lucrurilor virtuțioase, prețioase și în oarecare grad laudabile ca de exemplu: cuvintele nobile, gândurile și faptele distinse ale cui-va — și ca rezultat vom afla, că încetul cu încetul și noi ne desvoltăm și ne ridicăm la aceste idealuri din care s'a hrănit mintea și natura noastră nouă. Cu înnoirea cugetelor ne înnoim și transformăm în așa fel, că din ce în ce tot mai mare asemănare avem cu Domnul și învățătorul nostru. Din pas în pas, din minut în minut, în decursul vieții prezente, cu încetul ne ridicăm pe spițele mării și cu ajutorul acestei stări și prin îngrijirea unirii noastre cu Domnul, ne facem părtași la întâia înviere, care pe veci ne va face perfecți în chipul și asemănarea Domnului. — Z. '03-9.

6 MARTIE

Am învățat în cele ce sunt să fiu mulțumit cu cele ce am. Știu să fiu smerit, știu să am și de prisos. — Filip. 4:11, 12.

Dacă vedem că experiențele vieții noastre sunt foarte deosebite, din aceasta trebuie să deducem (înțelegem) că Dumnezeu știe câtă lipsă avem atât de înălțimile prosperității cât și de afunzimile neplăcerilor care să ne învețe și să ne facă vrednici de chemarea noastră pentru viitor. Să învățăm deci, precum zice Apostolul, cum trebuie să prisosim: adică să nu lăsăm ca abundența bunurilor pământești să ne abată uela făgăduințele consacrării noastre. Dar trebuie să învățăm cum să suferim și lipsa; adică să nu poftim nimica mai mult decât vede de bine înțelepciunea și îngrijirea Domnului. Să fim îndestulati. — Z. '03-10.

Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și iubirea lui desăvârșită este în noi. — 1 Ioan 4:12.

Că suntem ceva sau nu suntem nimic înaintea Domnului, că ne apreciază sau nu, asta depinde de măsura iubirii noastre, de iubirea ce-o avem față de El, față de frații noștri, față de cauza lui și față de lume, ba chiar și față de dușmanii noștri. Aceasta mai mult trage în cumpănă înaintea Domnului ca știința, renumele, sau istețimea noastră de orator (vorbitor). La aprecierea caracterului, iubirea stă în locul întâi; aceasta trebuie considerată ca dând măsura justă a apropierii și primirii noastre de către Dumnezeu.

Cei concepuți de spiritul sfânt să fie toți liniștiți. Cu nimic nu putem mai bine aduce laudă aceluia care ne-a scos din întuneric la lumina sa minunată ca prin aceea că în toate lucrurile noastre zilnice să arătăm spiritul iubirii. — Z. '03-56, 57.

8 MARTIE

Dumnezeu a pus membrele pe fie care dintre ele în corp după cum a voit. — 1 Corint. 12:18.

Niciun membru din corpul lui Christos nu poate zice că nu are lipsă de celalalt; și niciunul nu poate zice că el nu poate face nimic în serviciul corpului. Sub conducerea gloriosului cap, fiecare, fiind conceput și uns cu spiritul sfânt și doritor de-a servi, poate să-i servească. Când va veni apoi timpul răsplății, cine știe cât li se va socoti unora dintre cei umiliți în serviciul lui Pavel și Apoline. Ca de exemplu lui Aquilla și Priscilla, cari în diferite chipuri au servit, au îmbărbătat și susținut în munca Domnului pe frații mai capabili. — Z. '03-59.

Dumnezeu nu este nedrept ca să uite lucrul vostru și iubirea pe care ați arătat-o pentru numele lui, prin aceea că ați slujit sântilor și slujiți. — Evrei 6:10.

Niciun fir adevărat al lui Dumnezeu nu poate fi mulțumit uitându-se cum trec zilele secerișului din prezent cu ocaziile lor de aur pentru serviciu, fără de-a ridica zilnic steagul regesc și de-a vesti virtuțile aceluia care i-a chemat din întuneric la lumina sa, fără de-a sprijini prin conlucrare pe alții, pe care Domnul cu purtarea sa de grije, i-a pus în poziții mai înalte în serviciul său. Pentru ca membrii corpului lui Christos să-și dovedească iubirea unii față de alții, ei trebuie să lucreze unii pentru alții pe toate căile opșibile, pentru care vor fi apoi răsplătiți. — Z. '03-59.

10 MARTIE

Indemnați-vă unul pe altul în fiecare zi, până ce să zice încă astăzi; ca să nu fie învârtoșat cineva dintre voi prin înșelăciunea păcatului. — Evrei 3:13.

Dacă băgăm de seamă că ne cuprinde în oarecare măsură o somnolență spirituală, care pe neobservate tâmpete simțurile sufletului nostru, așa că adevărul își pierde puterea inspiratoare asupra noastră, în astfel de cazuri cea dintâi datorință este să recurgem la rugăciune, la comunitate cu Dumnezeu și cu cuvântul său, ca să primim o nouă sfințire și întărire. — Z. '03-54.

Căci numai așa putem fi părtași ai lui Christos, dacă ținem cu încredere până la sfârșit. — Evrei 3:14.

Drept aceea și noi având împrejurul nostru atâta nor de matori, să lepădăm toată sarcina și păcatul ce lesne ne incunjură și să facem cu răbdare cursul care stă înaintea noastră. — Evrei 12:1.

Tu, care cunoști valoarea chemării tale înalte și te silești a ajunge până la punctul din urmă al țintei, „înarmează-ți mintea”, tu îmbărbătează, îți oțelește intențiile și ircoardă-ți hotărîrea; innoiește chemarea ta, înmulțește-ți străduința, lapadă sarcina grijilor lumești superflue. Apostolul zice: fă-ți cu răbdare cursul care stă înaintea ta. Aleargă, dară, nu așa ca cel ce dă în gol, ci ca cel ce are în adevăr țintă și care cu cea mai hotărîtă seriozitate vrea să dovedească că este chemat și ales. — Z. '03-34.

Iar scopul ordinului este iubirea din inimă curată, și din conștiință bună, și din credință nefățarnică. — 1 Tim. 1:5.

Este clar că scopul din urmă al tuturor lucrurilor săvârșite de Dumnezeu cu noi și pentru noi, însemnătatea finală a tuturor făgăduințelor făcute nouă, este desvoltarea iubirii, care este asemănare cu Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire. Și că această iubire să se desvolte în înțelesul și gradul poftit de Dumnezeu, e de lipsă să isvorască din inimă curată, în armonie deplină cu Domnul și cu legea lui de iubire și în contrazicere deplină cu vrăjmașul și cu legea lui de egoism. — Z. '00-360.

Deci câți suntem desăvârșiți, să cugetăm aceasta; și dacă cugetați ceva în alt chip, Dumnezeu vă va descoperi și aceasta. Dară să umblăm după aceeași regulă cu care am ajuns să cugetăm aceeași... — Fil. 3:15-17.

Acei ce au ajuns la semnul iubirii desăvârșite au datorința și este de neapărată trebuință, ca să intre cu fapte în serviciul lui Dumnezeu, punându-și viața pentru frați. Aceștia nu stau apoi numai ca reprezentanții lui Dumnezeu și ai principiilor adevărului, ci totodată ca reprezentanți și ai acelor cari sunt tari în Domnul, în puterea tăriei lui și 'n credința cuvântului său; ei sunt gata, voitori cât și indemnători ai celorlalți alergători spre „țintă”, ca asemenea să poată ajunge la ea. — Z. '01-10.

Cel târziu la mânia este mai mare decât un vi-teaz, și cel ce știe a stăpâni sufletul său decât cel ce ia o cetate. — Prov. 16:32.

În timp ce mânia cu caracter de ură, reacredință, dușmănie și invidie, trebuie s'o lapede dela sine toți aceia cari se silesc să imiteze exemplul Fiului iubit a lui Dumnezeu, mânia, în formă de reprobare dreaptă față de fapta rea și de diferitele manifestări ale păcatului, e foarte la loc. Și cu toate că și aceasta numai cu moderație mare, însoțită și caracterizată de iubire e permis a o întrebuița. Sunt împrejurări când a fi foarte nelaloc a nu simți și a nu aplica o mânia dreaptă. — Z. '96-279.

Și cel drept al meu va fi viu prin credință. — *Evrei 10:38.*

Nu e destul ca prin credință să luăm întâia pornire a vieții, dar fiind trecuți dela condamnarea morții și îndreptățiți la viață, prin același mijloc, noi trebuie să *continuăm* a pimi și a ne nutri cu nutremântul spiritual, ca astfel să creștem puternici în credință; noi trebuie să umblăm prin credință, urmând conducerea spiritului prin cuvântul adevărului.

Viața credinței e o afacere individuală, precum și a inimii și a capului. Credința e mult mai mult decât o recunoaștere a învățăturilor pe care le considerăm scripturale și pentru aceea adevărate; ea este asemenea cu aceea ce noi am dovedit a fi adevărul, așa că principiile ei devin principiile noastre și promisiunile ei inspirația noastră.

16 MARTIE

Noi știm că ne-am strămutat din moarte la viață, că iubim pe frați... și noi datorii suntem să punem sufletul pentru frați — 1 Ioan 3:14, 16.

Cea mai din urmă și cea mai grea probă a acestor „frați” și sub care probabil cei mai mulți din acei ce data treziți și înarmați vor cădea, va fi — iubirea între ei și pentru ei. De sigur mulți vor cădea la acest punct și din această cauză vor fi socotiți nevrednici de o abundență intrare în împărăție.

Dacă vreunul ar fi slab și aplecat în mod deosebit spre cădere, adevăratul soldat al crucii nu-l va disprețui, nu-l va înfrunta, după cum fratele mai bătrân, căpitanul nostru, n'ar face-o. Din contră, el va fi mai veghetor și mai pregătit spre ajutorul celor mai slabi, chiar dacă el să bucură mai mult de societatea celor tari. — Z. '99-88.

Luafi deci dela el talentul și-l dați celui ce are zece talenți. Că tot celui ce are i se va da și va prîsosi; iar dela ce-l ce nu are și ceea-ce are se va lua. — *Mat. 25:28, 29.*

De ce a fost ales cel cu un talent ca să illustreze îngropările talenților? Pentru ca să arate răspunderea celor ce au puțin; să arate că și dela cei mai mici din poporul consacrat al Domnului să așteaptă ca să cunoască și să întrebuițeze talenții ce-i au și că nu vor fi considerați ca nevinovați aceia — aibă oricât de puțină capacitate de-a servi Domnului, fraților și adevărului — care nu fac acest serviciu, și nu-și folosesc talentul. — Z. '01-59.

18 MARTIE

Pentru aceea încingând coapsele cugetului vostru, fiți deștepți, nădăjduiți desăvârșit în darul ce vi se aduce în (la) descoperirea lui Isus Christos. — 1 Petru 1:13.

După ce v'ați incins „mijlocul gândirii voastre” pentru o luptă lungă, grea și hotărîtă, „fiți treji”, nu lăsați să se înstăpânească asupra voastră iritația și sub întăritarea iritației în scurt timp iarăși să pierdeți toată puterea și tăria spiritului și sufletului, și apoi să cădeți din nou în răceală și descurajare; ci cu bună îngrijire să vă pregătiți la suportarea cu răbdare a încercării lungi a credinței și a disciplinei, care este proba de lipsă a învingătorului și a aceluia care vrea să fie vrednic de-a dobândi răsplata promisă biruitorului. Pe calea ce ne stă înainte nu se aleargă prin începuturi și sfârșituri ci cu „stăruință răbdătoare în facere de bine”. — Z. '03-54.

Fiindcă sunteți fii ai ascultării, neasemanându-vă cu pottele de mai înainte în neștiința voastră, ci după Sântul care v'a chemat, fiți și voi sfinți în orice mers al vieții. — 1 Petru 1:14, 15.

Unii dintre creștini țin idea greșită că Dumnezeu face toate formele caracterului lor, iar copiii săi sunt numai trecători prin mâna sa; dar nu aceasta e informația lui Petru. El îndeamnă să ne asemănăm și să ne formăm noi înșine după învățăturile dumnezeiești. Un lucru este de făcut în noi și în jurul nostru, și acei ce nu sunt treji să-l facă, ci șed și așteaptă pe Domnul să lucreze miraculos pentru ei, se amăgesc foarte și dau dușmanului un mare avantaj asupra lor, care de sigur îl va întrebuița pentru a le lega mâinile și picioarele ca să-i arunce în întunericul cel mai din afară, dacă ei nu voesc să lucreze spre desăvârșirea mântuirii lor cu frică și temere. — Filipeni 2:12. — Z. '03-55.

20 MARTIE

Dacă rămâneți în cuvântul meu, sunteți cu adevărat ucenicii mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi. — Ioan 8:31, 32.

La adevărurile dumnezeiești numai pe cărările arătate de Dumnezeu se poate ajunge. Aceste cărări sunt: Domnul, apostolii și profeții. A rămânea la învățăturile depuse în scrierile lor inspirate, înseamnă a le studia, a medita sau cugeta asupra lor, a crede în conținutul lor și a ne croi caracterul exact după ele. Dacă în felul acesta nu ne abatem dela cuvântul lui Dumnezeu, într'adevăr vom „cunoaște adevărul”; ba mai mult, noi vom fi eliberați de toate doctrinele greșite și înslăvitoare; vom fi tari în credință și ne vom putea lupta pentru credința dată odăta sfinților; vom lupta lupta bună; vom putea mărturisi o mărturie bună, și vom putea suporta orice atac ca „soldați buni ai lui Christos” până la sfârșitul drumului nostru. — Z. '03-61.

Iar eu zic vouă, iubiți pe vrășmașii voștri și mgați-vă pentru cei care vă gonesc pe voi. — Mat. 5 44.

Aici se oferă o bună ocazie de a-ți cerceta starea inimii tale. Oare bucuros arăți dragostea față de ei și le ajuți după cea mai bună putință a ta ca să vadă că le este greșit drumul și să se întoarcă? Poți tu să te rogi pentru ei și cu îndelungă răbdare să suferi slăbiciunile, nepriceperea și lipsa lor de desvoltare? Poți tu prin exemplu nobil să le arăți o cale mai bună? Dacă da, atunci păcatul îl disprețuești și nu pe păcătos. Păcatul să-l urăști, pe păcătos niciodată! Nu, până când judecata negreșită a lui Dumnezeu va arăta, că păcatul și păcătosul sunt legați unul de altul că nu se mai pot despărți, până atunci iubirea ta nu e permis să se despartă de aproapele tău. — Z. '91-141.

22 MARTIE

Dacă ne judecăm (examinăm) pe noi înșine, nu vom fi judecați; dar fiind judecați de Domnul, noi suntem corecțați, așa ca să nu fim judecați de odăta cu lumea. — 1 Corint. 11:31, 32. Diaglott.

Dacă, fiind făpturi noi, ne dăm seama de pierderile și câștigurile noastre că unde, când și cum ne-au ajuns în lupta noastră continuă cu trupul, cu diavolul și cu lumea, această socoteală ne este de mare folos la toți cari o facem, pentru ca ochiul nostru numai și numai plăcerea Domnului s'o caute.

Israelitiți spirituali trebuie, — în fiecare zi și în fiecare ceas — să veți uiască în apropierea marelui arhiereu Isus. Sângele prețiosului nostru Răscumpărător trebuie cerut în ajutor pentru a curăți și cea mai mică pată la conștiinței, ca astfel haina noastră de nuntă, dreptatea Domnului, să nu se întine, depărtând de pe ea și cea mai mică pată, ca la urmă să putem fi „fără încreștură, fără pată sau alte asemenea”. — Z. '03-3, 4.

23 MARTIE

Aduceți-vă dar aminte... ați răbdat o mare luptă de suferințe, pe de o parte prin muștrări și strâmtorări fiind puși spre privești, iar pe de alta, făcându-vă părtași ai acelor cari să aflau astfel. — Evrei 10:32, 33.

Și cei mai tari dintre irați au lipsă de ajutorul, de îmbărbătarea și sprijinirea altora. Domnul a aranjat lucrul în așa fel ca să nu ne simțim că prin noi înșine suntem deplini, ci chiar răzimați pe Domnul, totuși să mai avem trebuință de conlucrarea, de indemnul, de simpatia și de iubirea celorlalți muncitori din via sa. Care dintre cei ce-au luat parte la lucrul în serviciul evangheliei și a simțit arșița soarelui, nu va putea simpatiza cu gândul acesta? Aici iară se oferă o ocaziune pentru cei ce nu au destulă comoară de talent, nici prilej de-a sluji Domnului, ca ei să poată fi cel puțin conlucrători în munca evanghelică. — Z. '03-40.

24 MARTIE

Nici decum n'am să te las. în nici un chip n'am să te părăsesc. — Evrei 13:5.

Așa dară, de ce să ne fie frică de ceea ce oamenii ne pot face, sau de ce să ne clătim în munca Domnului, ca și când Satan sau vre-o altă putere stricătoare ar putea să ne dărâme? Cu toate acestea suntem datori a dovedi devotarea și stăruința noastră nu numai prin râvnă ci și prin înțelepciune și cuminte-nie. Prin urmare așa să urmăim în lucrul Domnului ca și cum toată răspunderea am avea-o noi. Totuși inima trebuie să recunoască, că toată greutatea și răspunderea e a Domnului.

Cineva demult a spus, că: „Nemuritor sunt până lucrul îmi isprăvesc”. Și tot aceea trebuie să fie adevărat cu privire la toți acei ce s'au angajat în lucrul Domnului, iar gândul lor să fie: „Prețioasă este în ochii Domnului moartea cuviosilor săi”. — Z. '03-41.

25 MARTIE

Creștet în darul și cunoștința Domnului și Mântuitorului Isus Cristos. — 2 Petru 3:17, 18.

Noi creștem în cunoștință prin aceea că ne însușim făgăduințele lui Dumnezeu și prin credință ni le aplicăm nouă, și apoi căutăm a recunoaște împlinirea lor în viața noastră. Tot la acel timp creștem în har, pentru că, până când fiecare particică a cunoștinții n'a fost primită în inima bună și nobilă și nu a produs măsura de ascultare și îndreptare, până atunci nu putem fi pregătiți la gradul următor al cunoștinții, prin urmare ne oprim, sau cădem iarăși înapoi. Și dupăcum pierderea cunoștinții înseamnă și o pierdere a darului, tot astfel și pierderea darului înseamnă pierderea corespunzătoare din cunoștință — și apoi în aceeași măsură pornire treptată spre întuneric. Promisiunile cuvântului lui Dumnezeu se întunecă tot mai mult și dispar în măsura în care bunătatea noastră, adică darul, se pierde în cele lumești sau în păcat. — Z. '03-70.

26 MARTIE

Not nu suntem al noștri, nici al întunecului; deci dar să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim trezi. — 1 Tesal. 5:6.

Creștinul ca învățacel al Domnului, ca elev în școala lui Christos, se pregătește pentru a ocupa un loc în împărăția milenară, pentru a se împărtăși de mărirea, onoarea și nemurirea ei. De aceea vedem că sunt de lipsă dese indemnuri ale sfintelor scripturi, ca poporul Domnului să fie treaz, să nu fie în șirul celor ce dormitează, nici în a celor leneși; nici între aceia cari sunt prea îngreunați de grijile vieții, ci să aibă spirit stăruitor și așa să servească Domnului. Slujba Domnului este — în primul rând — aducerea noastră în armonie cu voința dumnezească și cât suntem capabili să ajungem la o asemănare cu modelul dumnezeesc; în al doilea rând, îndreptarea și ajutorarea prin cuvinte și exemplu bun pe cărarea îngustă a celorlalți chemați. — Z. '03-70.

Pentru acestia mă rog... ca tot să fim una... ca să fie desăvârșiți într'una... să cunoască lumea că tu... totuși tabit după cum m'ai tabit pe mine. — Ioan 17:20-23.

Cu uimire întrebăm: cum se poate aceasta? Domnul nostru Isus Christos totdeauna a fost în armonie deplină cu Tatăl ceresc — ca Fiu, cu strălucire a reoglindit chipul ființei lui. Dar nu tot așa este cu noi; noi am fost păcătoși și n'am meritat să fim iubiți. Da, dar noi am fost spălați și curățiți și oricât de imperfectă ar fi scoarța noastră pământească, inima din ea este perfectă în ochii lui. El știe ceti în inimi și fiindcă vede totul, ne vede inimile curate, intenția, ținta curată; ca silitori a învinge slăbiciunile și neputințele trupului, și cu râvnă mare a face voinea lui; ca cei ce cu supunere ne încredem în acele întocmiri pe care le-a rânduit spre mântuirea noastră, și văzându-ne așa Domnul cunoaște și apreciază în noi ceea ce e vrednic de iubirea lui. — Z. '30-79.

28 MARTIE

Săferi rău ca un bun ostaș al lui Christos Isus. — 2 Tim. 2:5.

„Ostașul bun nu-și pune în discuție cauza și chemarea sa. Să presupune — cu drept cuvânt — că înainte de a se fi înscris ca ostaș, el a devenit în curat su valoarea chemării și soldatoriei sale. După aceea el o susține, o mărturisește și disprețuește orice împotrivire cauzei în serviciul căreia s'a înscris. El este gata să cheltuiască tot și să fie cu totul cheltuit în apărarea ei.

„Măreț lucru e a servi lui Christos în onestie și credință deplină! E o bucurie nespūsă de a fi pe partea cea dreaptă, a ști că dincolo de câmpul sângeros și valea umbrelor este o abundentă intrare în bucuria și pacea triumfătorului Rege al regilor. Pentru o speranță ca aceasta nimeni n'ar trebui să se retragă din luptă, nimeni să nu tremure în fața înverșunării dușmanului, și să se spăimânte în fața foamei, setei, golăciunii, sau lipsei de orice fel, rănire în luptă sau chiar moarte”. — Z. '03-84.

Prin h'ard lui sunteți mântuiți prin credință; și acestea nu dela voi; darul lui Dumnezeu este. — Ef. 2:8.

Făcând parte din neamul omenesc căzut, suntem neînstare a face vreun lucru care să poată fi bineplăcut lui Dumnezeu. Prin urmare, starea noastră prezentă ca fapțiuri noi, nu este rezultatul a ceva ce a făcut sau ar fi putut face făptura noastră veche. Această stare nu e dela noi, ci este un dar dela Dumnezeu. Să ne însemnăm bine aceas'tă învățătură, altfel mereu vom fi expuși la cădere. Pentru că cineva să se poată considera făptură nouă ca desvoltată din cea veche, apostolul ne arată limpede, că această este o creatură nouă și cu totul de sine stătătoare. Noi suntem zidiți din nou în Isus Christos, și această este măiestria lui Dumnezeu, pregătiți „spre fapte bune”, și nu „prin fapte bune”. — Z. '03-90.

30 MARTIE

Deci știind că toate acestea sunt desființate, ce fel (de persoane) trebuie să fiți ood în măsurile sfinte ale oștei și în temerea de Dumnezeu. — 2 Petru 3:11.

Asemănare cu Dumnezeu desigur exclude ori ce fel de vorbe goale și vătămătoare, de convorbiri necurate și necinstite și orice vorbă de necredință și nesupunere. De acestea să se ferească toți aceia ce cu pietate și cu supunere iau pe buze numele Domnului Christos. Și să nu uităm a ne face în fiecare zi socoteala cu Domnul ca să fim siguri că nici o vorbă nesocotită, nici o vorbă necumpănită de care să nu ne fi căit — și prin urmare să nu fie iertată de Domnul — nu stă în contra noastră. Dacă noi zilnic dăm socoteala noastră Domnului, cerând harul său pentru putere mai mare de a birui, atunci vom fi achitați (deslegați) înaintea judecării și vom sta aprobați înaintea Tatălui prin Christos, având mărturisirea spiritului nostru că suntem plăcuți și bine primiți înaintea sa. — Z. '96-33.

31 MARTIE

Luptă-te luptă bună a credinții, apacă viața vecintă la care ai fost chemat și al măturii bune înaintea multor martori. — 1 Tim. 6:12.

Fie că lupta noastră e de felul public sau privat, ea trebuie să fie; și mai mult decât atât, trebuie să se facă *progres* și să se câștige *victorii*, căci altcum niciodată nu putem fi recunoscuți de Domnul ca „*învingători*”.

Noi trebuie să avem și un alt gând în mintea noastră: când Domnul ne va trage la socoteală, va căuta mai mult la spiritul de care am fost conduși decât la rezultatul ce a urmat din ostenele noastre. Având aceasta în vedere, să fim atenți că nu numai cu toate puterile să facem ceea ce mâinile noastre află de făcut, dar să ne silim ca fiecare jertfă sau serviciu ce facem pentru Domnul să fie făcute cu iubire, ca el să aibă o plăcere a le primi — să fie făcute din iubire față de el și ai săi, și nu din mândrie deșartă. — Z. '03-91.

1 APRILIE

Vegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. — Marcu 14:38.

Că de ce natură vor fi ispitele noastre, niciodată nu putem ști exact, până nu sunt asupra noastră. Căci dacă înainte s'ar putea ști totul de ele, atunci nu ar fi decât ispite ușoare. Să fim deci totdeauna treji și să ne rugăm, căci acesta e singurul mijloc — de-a ne pregăti. Vrajmașul nostru, diavolul, pândeste mereu, căutând pe cine să înghită; cunoaște punctele unde putem fi vulnerați și totdeauna e gata a se servi de ele. Toți avem lipsă de darul spiritului în inimi și tot așa de „darul spre ajutor al Domnului, în timp de lipsă”, — dacă vrem să biruim!

„Sufletul meu, bine grijește,
În potrivă-ți mii și mii pândesc.
Stăpânul păcatului voiește,

C'al tău drum să deie greș. Z. '03-119.

2 APRILIE

După cum avem timp nimerit (ocaziune), să facem bine către toți, dar mai ales către ai noștri de o credință. — Gal. 6:10.

Creștinul totdeauna trebuie să fie gata să facă bine la toți oamenii, chiar cu sacrificarea timpului și comodității sale; dar el trebuie să fie gata și la aceea ca pentru frați să-și jertfească chiar și viața; el trebuie să caute ocaziunea de a-și oferi viața zi de zi în înțelesul ca să-și închine timpul pentru a răspândi adevărul și pentru a ajuta în toate chipurile pe frații săi în Domnul, să îmbrace toată armătura lui Dumnezeu ca să poată sta în ziua cea rea — ziua noastră. — Z. '03-121.

3 APRILIE

Noaptea a înaintat, ziua s'a apropiat; să lepădăm dar lucrurile întinericului, și să îmbrăcăm armele luminii. — Rom. 13:12.

Lucrurile întinericului sunt toate acelea cari nu suportă cercetarea amănunțită; tot ce n'ar suporta proba în strălucirea zilei noi, dacă ea ar lumina în măsură deplină asupra lor. Să nu uităm că noi aparținem noii dispenzații de lumină și nu de cea veche; deci trebuie să trăim în armonie cu cetățenia noastră nouă și cu responsabilitatea noastră față de Prințul luminii. De aceea trebuie să trăim în contradicere cu domnitorul întinericului, cu faptele și drumurile sale. — Z. '03-122.

Să umblăm cumințios (onest) ca în timpul zilei.
— Rom. 13:13.

Fiecare să se convingă că el este *cu* cinstit, și aceasta nu numai în privința banilor, ci să fie cinstit în tratarea și conducerea sa cu aproapele său, în purtarea lui față de fratele său, și mai presus de toate să fie cinstit în mărturisirea credinței și a Dumnezeu-lui său. Incercarea se face acum pe toate punctele de mai sus, și cei ce iubesc mai mult favorurile oamenilor decât îndurarea lui Dumnezeu, cei ce din josnicie vreau să mărturisească și să făptuiască minciuna, aceia vor cădea pradă minciunilor lor și vor fi îngăduiți să-și piardă interesele lor veșnice; unii ca aceștia vor fi judecați ca necorespunzători pentru împărăție, fie ei ori cât de corespunzători pentru alte scopuri sau poziții. — Z. '03-122.

5 APRILIE

Așa te voi binecuvânta în viața mea; în numele tău voi ridica mâinile mele... Gura mea te laudă cu buze de bucurie: când îmi aduc aminte de tine în as-ternutul meu, în vegherile nopții cuget la tine. — Psalm 63:5-7.

Rugăciunea nu este numai un privilegiu ci o trebuință, o poruncă de neîncunjurat pentru întărirea noastră creștină. Cel ce-și pierde dorința de-a gândi la recunoștința, la adorarea și la legătura sa cu Tatăl îndurătorilor, acela poate fi convins că spiritual fiesc l-a pierdut și trebuie să se grăbească a depărta piedeca din drum: lumea, corpul și diavolul. Fiecare nouă dovadă de încrederea ce o are Domnul în noi, dată prin aceea că ne descopere caracterul și planul său, în loc să scadă cucernicia și rugăciunile noastre, dintr-o dată trebuie să le sporească. Dacă inima noastră este pământ bun, cu atât mai bogat rodește. — Z. '96-161.

Iar dacă suferă cineva ca un creștin, să nu se rușineze, ci să mărească pe Dumnezeu. — 1 Petru 4:16.

Toate suferințele cauzate de cheltuirea puterii noastre în serviciul adevărului, sunt îngăduite de Tatăl ceresc ca probe a credincioșiei și iubirii noastre față de el; căci dacă n'am fi supuși astorfel de ne-cazuri sau dacă momentan am fi scoși din ele, ca prin o minune, serviciul Domnului necostându-ne nimic, n'ar fi sacrificiu; iar probarea voinții noastre de a suferi pentru adevăr ar lipsi. Dacă însă durerile, chinurile și ranele noastre trupești și sufletești, nu mai puțin decapitarea noastră socială sau aieva, se întâmplă *pentru adevăr*, acele vor fi atunci totodată și mărturie a spiritului și dovezi ale credinței noastre. Știind aceasta trebuie să ne bucurăm de toate aceste încercări, — după cum spune Domnul și apostolul Pavel. — Z. '96-166.

7 APRILIE

Și Dumnezeuul meu va umple de mărire în Christos Isus ori ce trebuință a voastră potrivit cu bogăția lui. — Filipeni 4:19.

Dacă nu locuiește în tine dorința arzătoare de-a vesti veștile bune ale bucuriei mari, roagă-te serios, credincios și stăruitor, râvnește la ea și în curând o vei dobândi. Dacă ai stăruință și iubire pentru evanghelie, dar nu ai capacitatea ca să o poți prezenta, roagă-te pentru aceasta, făcând totodată deplină folosință de ceea ce deja ai. Dacă ai zel și capacitate dar îți lipsește ocaziunea, du și această plângere, cum vei putea mai degrabă, înaintea Domnului în rugăciunile tale, spunându-i că tu cu credință te-ai folosit de toată ocaziunea ce ți s'a dat. Apoi pândeste cu trezvie după noi ocazii, nu fi lăsător ci te folosește chiar și de cele mai neînsemnate, cele mai modeste ocazii ce ți se pun înainte. — Z. '96-163.

*Si dacă din sfială se oa fi dat la o parte, sufletul meu nu binevoiesc
însul. — Ezech. 10:28.*

Sfiala — tragerea înapoi — la început poate o mică abatere din cărarea îngustă a sacrificiului poate o reprivire fugitivă c'un mic suspin după lucrurile ce rămân în urma noastră; o mică lăncezeală în repeziciunea cu care am început fuga noastră pe drumul ce ne este croit; apoi o mică aplecare în jos dela adevăr în interesul dorințelor firii decăzute. Așa se pregătește drumul înșelătoriilor ispititorului, care repede află părțile noastre slabe și în modul cel mai potrivit nouă se folosește de acest avantaj. Rătăcirile viclene sunt aduse se influențează judecata trează; se duceri plăcute scîlpesc în chipul adevărului înaintea minții trupesti; și aproape pe neobservate sufletul uită de „iubirea cea dintâi” față de Domnul și de stăruința de mai nainte în serviciul cauzei sale și valorile il duo și-l departă de adevăr și de spiritul lui, căci nu mai este condus de spiritul sfânt a lui Dumnezeu. — Z. '95-93.

9 APRILIE

*Nu știți că cei cari aleargă în stadion, tot aleargă, dar unul la darul d
birurilor? Astfel alergați ca să dobândiți. — 1 Corint. 9:24.*

Ca să putem secera învingerea, nu e de ajuns a îmbrăca numai armătura lui Dumnezeu, ci trebuie să fim și viteji în luptă și fără cruțare să declarăm război plăcerilor ochiului și trupului, trufiei vieții și tuturor dușmanilor adevărului și curățeniei. Iubirea față de Domnul, față de adevăr și dreptate trebuie să ne însufletească, altfel nicicând nu putem fi învingători. Numai iubirea ne poate ține în credință până la moarte și ne poate face vrednici de moștenirea sfinților în lumină. Dacă inima e cârmuită de iubire stăruitoare, aceasta arată că inima e cu totul supusă Domnului. Aceasta înseamnă apoi că lupta în nouă zecimi deja este câștigată. Dară și atunci, du vă cum zice apostolul (Iuda 21), trebuie să ne silim ca să ne ținem unii pe alții în iubirea lui Dumnezeu cu trezvie, rugăciune și stăruință. Unde prisosește iubirea, prisosește și darul. — Z. '95-93.

Deci smeriți-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe la timp cuvenit. — 1 Petru 5:6.

În adevăr nu e ușor lucru a urma calea umilinții. A pune mereu stavilă ambițiunilor omenești, a ține și a păzi jertfa pe altar până când se consumă cu totul. Dar lucrul stă așa, că cu frică și cutremur trebuie să ne lucrăm mântuirea, căci altfel ne pierdem vrednicia la premiul chemării înalte, care s'a promis acelor credincioși și învingători, cari înaintea strins pe urmele binecuvântatului nostru Mântuitor... pe urmele aceluia, care a fost blând și umilit cu inima.

Numai dacă suntem smeriți și credincioși, ne face Domnul vase alese ca să ducem numele său și la alții. În acest chip golindu-ne, Domnul ne poate iarăși umplea cu spiritul și adevărul său, și astfel întărindu-ne în Domnul oștirilor și în puterea sa, putem săvârși lucruri eroice ca soldați adevărați ai crucii. — Z. '93-7.

11 APRILIE

Să umblăm... nu în ospețe desfătătoare și beții. — Rom. 13:13.

Mulți sunt beți și amețiți pentru avere, alții pentru afaceri, alții pentru haine, alții pentru muzică, alții pentru alte lucruri. Dar noi care facem parte din poporul Domnului și care am aruncat o privire asupra drumului nou și a muncii celei mari a lui Dumnezeu, care trebuie făcută acum, inima noastră trebuie să fie atât de cufundată în lucrul lui Dumnezeu, încât lucrurile de mai sus să rămână departe de gândirea și calea noastră. Aceste lucruri numai altora, oamenilor din lume, le pot părea potrivite și bune, căci ei încă nu s'au trezit din somn și nu văd viitorul cum îl vedem noi. — Z. '03-123.

Răharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm, nu este oare împărțire cu sângele lui Christos? Pâinea pe care o frângem nu este oare împărțire cu trupul lui Christos? Pentru că o singură pâine sântem noi cei mulți. — I Corint. 10:16, 17.

Numai un păhar este, deși ei se umple din boabele multor struguri. Numai o pâine este, deși ea se face din multe grăunțe de grâu. Grăunțele nu-și pot păstra chipul și viața lor deosebită, dacă vreau să devină pâine pentru alții. Boabele de struguri nu pot rămânea și pe mai departe întregi, dacă vreau să devină beutură de viață-dătătoare. Așa reiese frumusețea cuvântării Apostolului, că poporul Domnului este părtaș în aceeași pâine și același păhar. Nu este altă cale pentru a câștiga natura nouă, decât primind chemarea Domnului de-a bea din păharul lui și de-a fi frânți împreună cu El ca membri ai unei pâni; de-a fi îngropați împreună cu El în moarte prin botez, și așa a ajunge cu El la mărirea învierii, onoarei, gloriei și nemuririi. — Z. '01-76.

13 APRILIE

Decă nu veți fi mântuiți trupul fiind osanien și nu — „veți sângele lui, nu aveți viață în voi înșivă. — Ioan 6:53.

Doamne, cu bucurie mîncăm meritul naturii tale desăvârșită și curată, sacrificată pentru îndreptarea noastră. Cu bucurie ne împărțăm din păharul suferințelor tale socotind un favor binecuvântat pămîntului cu tine, ca apoi la timpul convenit, împreună cu tine să și domnîm, — a fi morți cu tine, ca apoi în viitorul etern să trăim cu tine și să ne împărțăm ca mireasa ta de iubirea și mărirea ta. Ah, cât de credincioși trebuie să fim pentru a putea îndeplini nu numai simbolul ci și realitatea! Înălțate Doamne, auzim cuvântul tău, cum zici: „Adevăr zic vouă, veți bea păharul meu și veți fi botezați cu botezul meu”. Doamnel din puterea noastră nu suntem în stare a ne jertfi astfel. Dar nouă ne este deajuns harul tău și noi cu totul ai tăi suntem, acum și în vecii vecilor! — Z. '99-51.

Dați-a la moarte sufletul său, și număratu-s'a cu cei fărădeiege. — Isaia 53:15.

Precum toți cari merg pe urmele Invățătorului au lipsă de oareșcari experiențe Ghetsemane, tot așa fiecare trebuie măcar să guste din cele prin cari a trecut Invățătorul. Să nu uităm deci a căuta ocaziile pentru a putea servi „fraților”, „mititeilor”, membrilor corpului lui Christos. Să fim cu băgare de seamă că nu numai să nu adăugăm la disprețurile ce trebuie să cadă asupra tuturor urmașilor Mielului, ci dincontră să le oferim cuvinte bune, de simpatie, să-i ajutăm în purtarea crucii, a greutăților și a încercărilor prin care trebuie să treacă. Prin aceasta arătăm mai bine Domnului și capului nostru, cât de scumpă ne-ar fi fost nouă posibilitatea de-ai ajuta să-și ducă crucea pe drumul spre Calvarii. — Z. '99-125.

15 APRILIE

Tată, în mâinile tale incredințez spiritul meu”. — Luca 23:46.

Mântuitorul nostru și-a ridicat ochii cu încredere deplină spre Tatăl și plin de credință a declarat, că orice viață și speranță pentru viitor o încredințează iubirii Tatălui pentru a fi păstrate în armonie cu planul și cuvântul său. Iar noi cari mergem pe urmele lui, cu credință trebuie să ne îndreptăm privirile înainte și în ceasul morții, să ne recomandăm toate interesele noastre în grija Aceluia care, a arătat iubire față de noi nu numai prin aceea că ne-a dat pe unicul său Fiu ca Răscumpărător, dar ne-a condus în toată calea vieții noastre prin îndurarea-i purtătoare de grije, precum și prin promisiunile bogate și prețioase, cari ne-au dat putere, mângâiere, sprijin și siguranță. — Z. '99-128.

Și vor fi aceștia, zice Iehova Dumnezeu, oștirilor, tesaurul meu în ziua pe care o pregătesc; și-i voi cruța, precum cruță bărbatul pe fiul său, care-i servește. — Mal. 3:17.

Dacă Domnul ne-ar fi trimis să-i căutăm mireasă, noi pe mulți am fi adunat, pe care el nu i-ar fi primit, fiind nevrednici — deoarece noi nu suntem în stare a vedea în inimi. Acest cuget să ne facă foarte umiliți, nobili și blânzi față de alții, și plini de încredere față de Domnul și gata să așteptăm cu supunere conducerea lui în ce privește munca noastră ca servi ai săi, precum Samuel a privit cu supunere spre Domnul la ungerea lui David. — Z. '03-223.

17 APRILIE

Ungerea pe care ați luat-o dela dânsul rămân în voi. — 1 Ioan. 2:27.

Binecuvântarea și puterea Domnului au însoțit ungerea lui David în care-va chip — chiar cum, noi nu vom putea înțelege — făcându-l în stare să înainteze în cunoștința de Domnul, pregătindu-l la datorințele chemării pentru care a fost uns. Noi putem privi această ungere ca un simbol corespunzător la ungerea ce a câștigat-o biserica din momentul ce a fost primită de Domnul. Ungerea noastră nu e pe distanță, dar nici binecuvântarea dată prin ea nu este trecătoare sau pentru un timp. Această binecuvântare constă din aceea că noi sporim ca făpturi noi în har, cunoștință și iubire, și tot astfel vom fi desăvârșiți la prima înviere și vom ajunge împreună cu Domnul și Învățătorul nostru pe tron. Z. '03-223.

Iubiților nu vă mirați de focul aprins între noi, făcut două spre încercare, ca și cum s'ar întâmpla ceva străin. Ci întru cât sunteți pălați la suferințele lui Christos bucurați-vă, ca și la descoperirea măritiei lui să vă bucurați veselindu-vă. — 1 Petru 4:12, 13.

Trăind într-o lume neprietenoasă față de noi nu putem aștepta altceva decât insulte și defaima pentru Învățătorul nostru, căci servul nu e mai presus decât domnul său. Lumea, corpul și Satan se pun urmeziș în drumul nostru: războaieri, înfricări înlăuntru și din afară și multe săgeți și lănci înfocate sunt îndreptate contra celui drept. Dar cum să fie ținută pace să dea siguranță sufletului în aceste suferințe și încercări grele? Înainte de ce am începe ceva, ce adeseori aduce urmări grave, nu trebuie oare să stăminim înaintea Domnului, așteptând și pândind îndreptarea și voința lui la ori ce întrebare? Așa spune Psalmistul: „Amuțit-am în tăcere, tăcut-am chiar și binele” (chiar și faptele și cuvintele care-mi păreau bune). Psalm 39:3. — Z. '96-31.

19 APRILIE

Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul din comoara sa bună scoate afară cele bune; și omul rău din comoara rea scoate afară cele rele. — Mat. 12:34, 35.

Cea dintâi îngrijire să fie asupra inimii, ca plăcerile și înclinările ei să fie supuse cu totul sub controlul darului dumnezeesc, pentru ca sentimentele adevărului și ale dreptății să fie intronate în inima noastră; și ca principii conducătoare să se înstăpânească acolo dreptatea, îndurarea, bunăvoința, dragostea frățească, iubirea, credința, blândețea, cumpănatul, și mai presus de toate cinstită și adorarea de Dumnezeu și de Christos și însuflețirea zeloasă pentru toată frumusețea stării sfinte. Dacă aceste principii au rădăcini și să prind în inimă, atunci din tesaurul bun al ei gura va scoate cuvinte prețioase de dreptate, trezvie, înțelepciune și har. — Z. '96-30.

Cel credincios în puțin este credincios și în mult.
— Luca 16:10.

Aceasta nu înseamnă că fiul lui Dumnezeu să se mulțumească cu deprinderile obicinuite ale vieții sale zilnice, acasă, sau în ocupațiile cu afacerile sale, zicându-și în sine: „Dumnezeu primește lucrul meu chiar așa cum l-ar primi, dacă i l-ași oferi direct într-o altă formă mai plăcută”. Dincotă, textul de mai sus înseamnă că e datorința celui ce este într-o astfel de stare, să-și cerceteze zi de zi chemarea pământească și îndatoririle ce le are, ca să vadă că din timpul ce-i trebuie pentru îndeplinirea chemării și lucrurilor sale pământești, cum ar putea rupe minute, ceasuri, zile, spre a le putea apoi oferi în folosul scopurilor și intereselor spirituale ale sale și ale altora. Inima consacrată, preotul jertfitor, se va folosi și de clipele repede trecătoare, întrebându-le după putință în munca Tatălui. — Z. '03-407.

21 APRILIE

Pentru că nu avem arhiereu care nu poate suferi împreună la slăbiciunile noastre; dar arhiereu ispitit fiind în toate potrivit asemănării noastre, afară de păcat. Deci să ne apropiem cu încredere de tronul darului ca să luăm milă și să aflăm dar spre ajutor la timp cuvenit. — Evrei 4:15, 16.

În momentul ispitei inima să se ridice în deplină siguranță către arhiereul milos, care a făcut ispășire pentru noi, recunoscând iubirea și puterea lui de a ne ajuta și bunăvoința să facă ca toate să luceze spre bine celor ce-l iubesc. Dacă la timpul de lipsă cerem ajutorul său, ruga aceasta de „bună seamă” va întoarce spre noi sfatul, ajutorul și puterea Domnului pentru dreptate, adevăr, curățenie și iubire și astfel noi vom învinge în tot ceasul, în toată ziua și la urmă vom eși biruitori. — Z. '98-23.

Și zic nouă, că orice cuvânt nefolositor pe care-l vor zice oamenii, porcă de la dânsul socoteală în ziua judecării. — Mat. 12:36.

Dacă în examinarea zilnică, care este o datorință a fiecărui creștin, descoperim că vorbele noastre în ceva privință au fost necinstitoare de Dumnezeu, să ne aducem aminte că în numele apărătorului nostru avem ușă prin care ne putem apropia de tronul harului, să recunoaștem înaintea Tatălui nostru căresc că am greșit, să exprimăm adâncă noastră părere de rău că n'am cinstit numele și cauza lui după cum se cuvine, și apoi să-l rugăm cu umilință să șteargă și să ierte acest păcat al nostru și prin Christos să aibă îndurare a ne curăți, amintind cu supunere că toată speranța și încrederea noastră o punem în sângele scump a lui Isus. În felul acesta dăm socoteală pentru fiecare vorbă deșartă sau sumeată și prin meritul lui Christos câștigat prin credință și prin adevărată părere de rău putem fi deslegați și împăcați. — Z. '96-32.

23 APRILIE

Iar ce câru pe pământ bun, acestia sunt cei care după ce au trăit cu inima curată și bună (în cuvântul și rodesc în răbdare. — Luca 8:13.

Fiecare, care vrea să fie un jertfitor, e de lipsă să fie blând, umilit și cu aplecare spre învățătură, altcum repede va pierde drumul cel bun. El trebuie să învețe cum să desvolte în sine darul Domnului în privința răbdării în pace; căci se cere multă răbdare și negare de sine de a te supune uneori la nedreptate, când nu suntem în stare a încunaja aceasta fără de-a pricinui pagubă cauzei Domnului sau cuiva din poporul său. Îndelung răbdarea cuprinde în sine și cultiva dragostei frățești. Cu alte cuvinte, desvoltarea voinții depline, adică a iubirii lui Dumnezeu în inimile și sufletele noastre, trebuie să ne-o câștigăm în o mare măsură, ba chiar în mod covârșitor, dacă vom a termina complet și cu succes munca pământească a sacrificării noastre. — Z. '03-408.

Fiecare dintre noi să placă aproapelui său spre bine pentru întărire. — Rom. 15:2.

Învățătura pentru fiecare membru al preoției împărătești, este că misiunea specială a serviciului și chemării sale este *jertfirea*... O formă a serviciului, pe care preoția împărătească adesea nu o înțelege bine, este ocaziunea de a renunța la căile, planurile, deprinderile și plăcerile noastre și a primi în locul acestora dorințele altora, pentru buna înțelegere. Firește, aci se înțeleg numai cazurile când e vorba numai de alegerea noastră personală și suntem convinși că nici principiile lui Dumnezeu nu vor fi vătămate prin aceasta. În interesul păcii noi totdeauna putem jertfi dorințele noastre pentru binele altora, dacă vedem că din acest procedeu rezultă ceva spre bine. — Z. '03-406, 407.

25 APRILIE

Fără credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu; pentru că cel care se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că este și că se face răsplătitor celor ce-l cântă. — Evrei 11:6.

„Fie ție după credința ta”, — aceasta este metoda Domnului în purtarea sa față de învățacei săi, dela începutul carierii și experiențelor lor creștine și până la sfârșitul căii lor. Credință cere dela ei atunci când se pare că nu le are grija; credință, când toate semnele arată că cele spirituale și cele lumești ne stau bine; credință statornică și atunci când toate curente, toate puterile se par că sunt contra noastră.

Biruința care învinge lumea este credința care în toate împrejurările este în stare să se uite cu încredere deplină la bunătatea și credincioșia Domnului, cugetând că după promisiunile sale în sfârșit toate trebuie să lucreze spre binele nostru, deoarece noi suntem poporul său. — Z. '00-139.

Căci cine a intrat în răpausul lui, acela s'a și repausat de lucrurile sale, după cum Dumnezeu de ale lui. — Evrei 4:10.

În loc să ceară numai o zi din șapte, legea iubirii controlează și regulează tot timpul nostru. În fiecare zi a săptămânii trebuie să iubim pe Domnul Dumnezeu nostru din toată inima, din tot sufletul, gândul și puterea noastră; în fiecare zi a săptămânii trebuie să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine; și în fiecare zi a săptămânii trebuie să ne repausăm — prin credința în lucrul desăvârșit al lui Christos, să ne repausăm în iubirea lui Dumnezeu, în pacea lui, care întrece orice știință omenească și stăpânește inimile noastre. — Z. '02-205.

27 APRILIE

Simțiți în voi aceasta (dispoziție) ce fu simțită în Christos Isus. — Fil. 2:5.

Singura cerință a sânguinței la chemarea noastră, este să avem același cuget, aceeași gândire, aceeași simțire ca în Christos. Aceea pornire care cu umilință și credință se supune voinții lui Dumnezeu, după cum ne arată planul măreț al vârstelor; aceea pornire, acela spirit care și pune toată forța pentru îndeplinirea acestei voințe, pentru că prețuiește în mod deplin scopul acesta.

Dacă în acest chip ne umplem de aceea pornire, de aceea simțire ce-a avut-o Christos, atunci asemenea lui vom dori și eliberarea deplină — după puțină — de lucrurile pământești, care de multeori ne împiedică a ne folosi tot timpul pentru serviciul său și vom dori a ne pune toată îndămânarea, toată energia și toată străduința noastră în acest serviciu. — Z. '02-265.

Și nu numai în nădejde ne lăudăm ci și în suferință; știind că suferința pricinueste stăruință; iar stăruința încercare; și încercarea nădejde; iar nădejdea nu dă de rusine, pentrucă iubirea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre prin spirit sfânt, care ne luă dat nouă. — Rom. 5:3-5.

Noi avem trebuință de răbdare, și ea poate fi câștigată numai prin cercări. Noi avem trebuință de credință, și ea poate fi dezvoltată numai prin lipsuri. Noi avem trebuință de experiențe pentru lucrul nostru în viitor, cari pot fi câștigate numai prin astfel de împrejurări, cari ne permit a fi atinși cu slăbiciunile, greutățile și încercările acelor ce sunt în jurul nostru, cărora le vom fi servi și reprezentanți când vom ajunge în împărăție. Pentru noi, deci, lecțiunea experientelor prezente este să rezistăm răul, — și nu cu rău ci cu bine. — Z. '03-348.

29 APRILIE

El mă na chema și eu îi voi răspunde, în strămtorare cu dânsul pot fi și pot mântui și pot mări. — Psalm 91:15.

Privilegiul nostru fericit este acela, că putem duce înaintea Domnului toate durerile și necazurile noastre:

„Căci s'ascundă el ne știe,
Vaiurile 'n pribegie”

Și el face acest lucru arătându-ne prin ispite deșărtăciunea tuturor lucrurilor pământești și neputința lor de-a mulțumi dorințele sufletului și de-a mângâia inima rănită și chinuită. Apoi făcându-ne să ne aducem aminte, că ori cât de tare ne năcăjesc ispitele, ele sunt trecătoare; și dacă și noi ne vom sili ca încercările să treacă repede dela noi, acele vor rodi în noi roadele pacinice ale dreptății; vor desvolta în noi un caracter tare și nobil, care este regulat prin disciplină, prin cumpănire bună, prin purtarea cu răbdare a umilinții, prin supunere, credință, dragoste și încredere în Dumnezeu. — Z. '96-31.

Dar pot sunteți remintie aleasă, preotie împărătească, neam sfânt, popor al său dobândit, ca să vestiți alară virtuțile celui care oa chemat din întuneric la lumina lui cea minunată. — 1 Petru 2:9.

Scopul adevărat al chemării noastre din întuneric la această minunată lumină, este ca noi să lăsăm lumina să lucească. Dacă noi nu o lăsăm sau nu o facem să strălucească, noi suntem nevrednici de ea și așa tesaurul prețios va fi luat dela noi și vom fi lăsați în întuneric. Dacă într'adevăr am primit lumina și ne-am consacrat cu totul lui Dumnezeu, să ne întrebăm fiecare: Ce fac eu pentru a vesti virtuțile celui care m'a chemat din întuneric? Merg eu cu vestea bună pe la vecini și mai departe? Economisez eu timpul și mijloacele temporale, întocmind afacerile mele în așa fel ca să pot devota mai mult timp și alte mijloace acestui lucru? Studiez eu cu sârguință cuvântul, făcându-mă familiar cu adevărul, ca să pot fi o adevărată epistolă vie, cunoscută și cetită de toți oamenii? Ah! câte de „strămtă-i poarta și îngustă calea”, nu-i mirare că numai puțini o află! — Z. '03-165.

1 MAI

Fiu omului n'a venit să fie slujit, ci ca să slujească. — Mat. 20:28.

Consacrarea Domnului la Iordan ca un sacrificiu viu, a cuprins toate: toată clipa, tot ceasul și tot timpul. Așa este și cu noi, dacă ne-am consacrat lui Dumnezeu. Ocaziile, momentele, ceasurile și zilele de a ne pune viața pentru interesul creaturii noi, a fraților și a adevărului, etc., zilnic vin și se duc, și Domnul caută să vadă până la ce grad suntem noi sinceri și credincioși legământului, ca jertfitori. Aceste sacrificii făcute în interesul și favoarea aproapelui, prietenilor și familiei sunt recunoscute de Domnul ca făcute lui — dacă sunt rezultatul consacrării noastre lui. Tot aceste sacrificii, făcute din oricare alt punct de vedere — de un neîndreptățit și nu în legământ cu Dumnezeu, ca un sacrificiu viu, nu sunt socotite ca sacrificii. — '03-407.

Și toți cari voesc să trăiască cu temere de Dumnezeu în Christos Isus, persecutați vor fi. — 2 Tim. 3:12.

Impotrivirea și încercările nu se pot încunjura și de sigur vor continua până vom sfârși calea noastră în moarte. A se supune cu răbdare acestor persecuții, înseamnă a sacrifica interesele noastre naturale și bucuriile vieții prezente, și a purta greutăți ca adevărați soldați ai crucii pentru adevăr, ori cum ar fi și ar veni acele greutăți sau persecuții, când e vorba de-a împlini voia Domnului și de-a lucra la pregătirea intereselor împărăției.

A fi adevărat în serviciul Domnului, înseamnă: 1) a studia cu îngrijire și în continuu planul lui Dumnezeu; 2) a fi absorbit și pătruns de spiritul adevărului care duce la a 3) un zel entuziast pentru îndeplinirea acestui plan a lui Dumnezeu și la o activitate după măsura abilității noastre în acest serviciu, orice sacrificii ne-ar cere. — Z. '03-164, 165.

3 MAIU

Hrana tare este a celor desăvârșiți, cari prin deprindere au simțurile destoinice spre deosebirea binelui și a răului. — Evrei 5:14.

Acei ce au o credință sinceră, adevărată și puternică în Dumnezeu, sunt gata a primi cuvântul său așa cum le sună. La aceștia primul principiu al învățaturii este stabilit de mult, pe care unele din părțile de aur, argint și petre scumpe deja s'au clădit și lucrul progresează în continuu. Aceștia, dacă sunt drepecți și cu credință în Domnul, știu face deosebire între adevăr și neadevăr. Toți trebuie să știm ce credem și pentru ce credem aceasta sau aceea, și apoi pe față și statornic să vestim aceea ce noi credem, căci „dacă trâmbița va fi dat un sunet nehotărît, cine se va găti la luptă?” — Z. '03-167.

Iehova nu se uită cum se uită omul; omul se uită la ochi, Iehova se uită la inimă. — 1 Samuel 16:7.

Dacă pierdem din vedere faptul că Dumnezeu ne privește din punctul de vedere al voinții; dacă începem a ne gândi că Dumnezeu ne judecă și apreciază numai după trup, atunci putem fi siguri că treptat scoborim în întuneric, în încurcătură, în tulburare și disperare. Pe de altă parte însă, să nu uităm că spiritul, voința, numai pe baza îndreptării, a curățeniei și a armoniei noastre cu Dumnezeu se socotesc că sunt vii. Să nu fim deci nicicând lăsători în privința voinței, în privința intenției de-a îndrepta viața noastră, ci să ne vină în minte că ori ce slăbiciune în privința aceasta duce la pierderea relativă a vieții sufletești. — Z. '03-171.

5 MAIU

Iar dacă în virtutea spiritului omoriți lucrurile corpului, veți fi în viață. — Rom. 8:13.

Condițiunile Bibliei pe baza cărora putem susține legăturile noastre cu Dumnezeu și pe care clădim speranța noastră pusă în gloria și mărirea primei învieri, este astfel clar că ele pretind omorirea faptelor trupești. Deci, înfrânarea înclinărilor corpului, judecarea lor la moarte, răstignirea și nimicirea lor pentru Domnul și pentru serviciul cauzei sale. Nimicirea acestor dorințe ale trupului, această luptă împotriva slăbiciunilor lui, este aceea despre care apostolul vorbește ca despre „războire”, când zice că trupul se luptă contra spiritului și spiritul se luptă contra trupului, căci aceștia doi se împotrivesc unul altuia, sunt contrari și așa vor rămâne până la capătul vieții. Și dacă spiritul a avut tăria voinții și a luptat cu cea mai mare istețime contra neajunsurilor corpului, Domnul va socoti biruința completă prin meritul Mântuirii. — Z. 92-172.

Căci toți cari sunt mânați de spiritul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii a lui Dumnezeu. — Rom. 8:14.

Așa dară acesta este arătătorul prin care putem cunoaște starea noastră adevărată nu numai la începutul căii noastre dar și la sfârșitul ei; adică, dacă suntem conduși de spiritul lui Dumnezeu. Dacă aceasta este direcția care o urmăm, dacă aceasta este ținta spre care ne străduim, atunci suntem fiii lui Dumnezeu. Dumnezeu recunoaște ca ai săi pe toți aceia care vin la el prin meritul lui Christos și se încred în haina de nuntă și cu stăruință rămân în această stare de inimă. — Z. '03-173.

Vai este pentru mine, dacă nu binevestesc evanghelia. — 1 Cor. 9:16.

Noi trebuie să fim în tot momentul gata pentru a comunica altora vestea cea bună. Simpatia noastră față de creațiunea amărită, care geme sub diferitele încercări ale vieții, trebuie să ne îndemne a le îndrepta atențiunea asupra făgăduințelor lui Dumnezeu cu privire la împărăție și asupra binecuvântărilor care atunci vor ajunge asupra tuturor. Toți aceia care nu vestesc zilnic, la toată ocazia ce li se prezintă, în acest înțeles dau dovadă de lipsă de cunoștință sau de credință, sau de egoism, ceea ce este știut că nu pot să placă Domnului și de aceea, dacă rămânem în ele, la urma urmei ne vor exclude din împărăția lui Dumnezeu. — Z. '03-174.

Și aceasta este făgăduința pe care însuși ne-a făgăduit-o nouă, oiață ocințită. — 1 Ioan 2:25.

E de lipsă ca toți să înțelegem că și noi trebuie să lucrăm la împlinirea promisiunilor gratioase făcute nouă de Dumnezeu. În ce privește lucrurile vieții prezente, Tatăl ceresc ne-a făgăduit că pâinea și apa ne va fi sigură; dar aceasta nu înseamnă ca noi să nu ne folosim de ocaziile rezonabile ce ni se dau spre câștigarea lor. El ne-a făgăduit prin multe cuvinte că vom avea parte la împărăție, dar trebuie să ne silim ca noi să facem chemarea și alegerea noastră sigură. Dumnezeu e în stare și vrea să facă partea sa în măsură deplină cu privire la toate lucrurile; dar noi avem un mare folos, dacă suntem chemați, ca prin fapte să dovedim credința noastră, lucrând cu el în toate chipurile și după toate îndemnurile minții sănătoase. — Z. '03-175.

Deci după cum am primit pe Christos Isus Domnul, (asa) amblasit întru inșul; înrădăcinat și clădit fiind întru inșul și înălțat prin credință după cum am fost învâlmăți, prinosind în ea cu mulțumire. — Col. 2:6.

Cei ce vestesc învățături greșite, acei ce nu află de folos și nici de recomandat a fi întemeiat în credință, cred că a fi întemeiat în credință înseamnă a avea credință oarbă, a fi fanatic. Fanatic însă este acela, care în mintea lui mărginită primește și apoi ține cu încăpăținare la aceea ce nici prin judecată sănătoasă, nici prin autoritatea Bibliei nu s'a convins. Nu este însă fanatic — nepriceput — acela care cu simplă credință, pe baza autorității Bibliei primește învățătura lui Dumnezeu. Aceștia, și numai aceștia sunt cei întemeiați în credință. Între un creștin întemeiat în credință și un fanatic, e acea deosebire, că unul e întemeiat în adevăr, iar celalalt în eroare. — Z. '0-199.

Cu oleu uns-ai capul meu, și păharul meu plin este peste măsură. — Psalm 23:5.

Plinătatea peste măsură a păharului are înțeles dublu. Este păharul bucuriei și al supărării, și e plin peste măsură în amândouă înțelesurile. Acela, care vrea să aibă parte din păharul bucuriilor Domnului, trebuie să ia parte și la păharul suferințelor. Trebuie să pătimim cu el, dacă vrem să domnim cu el. Totuși pătimirile vieții prezente, noi le considerăm ca neputându-se asemăna cu mărirea care ne așteaptă; de aceea suntem în stare a ne bucura și în strămătorări, așa că după cum suferințele covârșesc măsura, astfel o covârșesc și bucuriile, și cu apostolul putem zice: „bucurați-vă, și iar zic bucurați-vă”. — Z. '03-413.

11 MAIU

Da, în toate zilele suntem ucși pentru tine, socotiți cu oile hoătrite la junghiere. — Psalm 44:23.

Să nu uităm că fiecare din noi numai o singură jertfă are, care zi de zi trebuie s'o mistuim pe altar lângă a Domnului, folosindu-ne mereu de fiecare ocazie servind lui și celor ce sunt ai lui. Să nu uităm că în timp ce această jertfă constă din multe sacrificii mici, dintre care unele sunt prea mici spre a fi amintite, totuși fiecare servește spre a întregi acea una și întreaga jertfă care am consacrat-o atunci când am devenit membri în familia sa. Când am predat voința, am dat totul; ori ce reținere a ceea ce privește viața prezentă, orice refuzare a sacrifica aceea ce noi cugetăm că ar fi plăcerea și voia Domnului — e o reținere din ceea ce am dat Domnului. — Z. '0-408.

Deci, iubitorilor, având aceste făgăduințe, să ne curățim pe noi înșine de ori ce mânjitură a trupului și a spiritului desăvârșind stinjenie în temere de Dumnezeu. — 2 Cor. 7:1.

Câți dintre membrii preotimii împărătești află că ei să mânjesc cu pizmă, viclenie, fătărie, mânie, vorbire de rău, etc. E drept că fiecare are unele, dacă nu toate, din acestea slăbiciuni și lucruri în carne sa cu care trebuie să se răfuiească — mai ales la început, când a intrat în familia Domnului. Cât de cu îngrijire ar trebui ca toți să se lapede de acestea! Cum ar trebui ca fiecare să-și judece nu numai orice mers și faptă a vieții și orice cuget, dar afară de aceasta orice motiv și orice îndemn ce zace în cugetele, cuvintele și faptele sale, pentru ca ei să fie din ce în ce tot mai curați de mânjiturile pământești ale trupului și ale spiritului și astfel să fie din ce în ce tot mai plăcuți Domnului! — Z. '03-408.

13 MAIU

Iată, ascultarea este mai bună decât sacrificiul, și luarea aminte decât grăsimia berbecilor. — 1 Sam. 15:22.

Tatăl nostru cerească dorește ca noi să fim foarte cu luare aminte la cuvântul său, și să nu credem că noi putem tocmai ceva la el, sau că timpurile și împrejurările vor schimba cuvenita noastră supunere și ascultare față de el. Să punem toată atențiunea să vedem ce spune cuvântul Domnului și de el să nu ne depărtăm și să n'avem frică de urmările ce ar veni din aceasta, ci să avem credință că acela care ne ține de mână nu cade nici nu doarme, și e prea înțelept să greșescă. El este în stare a opri orice ridicare pe neașteptate asupra noastră, care ar urma din cauza ascultării noastre față de el. — Z. '03-218, 219.

Ci vorbind adevărul în iubire, să creștem în toate către dânsul, care este capul, Christos. — Ef. 4:15.

Ce însemnează a „crește în har?” Înseamnă a crește în favoarea Domnului prin o intimă cunoștință personală și societate cu el prin spirit. Dar creșterea în dar fără de o creștere în cunoștință, este imposibilă. Căci scopul acestei legături, a împărtășirii suflătești cu el, este ca să ne edificăm în cunoștință tot mai desăvârșită despre Domnul și în legătura noastră cu el; ca din ce în ce să ajungem tot la mai mare unire cu planul dumnezeesc și să ne câștigăm privilegiul de a fi „împreună lucrători cu ei” la executarea acestui plan. Iar dacă iubim pe Domnul il și ascultăm; dacă vrem să creștem în darul lui, atunci cuvântul său este scris pentru a fi obiectul cugetărilor și studiilor noastre zilnice și în acest chip creștem apoi în cunoștință și har. — Z. '03-200.

15 MAIU

Căci smochinul nu mai înflorește, și fructul nu mai este pe viță, lipsește fructul olivului, și ogorul nu mai dă bucate; oile lipsesc din târlă, și nici un bou nu mai este în grajduri. Dară eu mă bucur în Iehova, tresalt în Dumnezeuul mântuirii mele. — Habakuk 3:17, 18.

Noi vedem că Dumnezeu a îngăduit răul pe pământ pentru ca omenirea să primească anumite învățăminte din experiențele amare ce rezultă din rău și facerea lui. Dar mai vedem că acesta îndeplinește un serviciu prețios și în ce privește pe sfinți — prin aceea că-i probează și rafinează, și astfel îi potrivește să fie vrednici — ca biruitori asupra răului — să moștenească lucrurile mărețe pe care Dumnezeu le are pregătite pentru cei credincioși. — Z. '03-94.

Și te vei numi cu nume nou... Și vei fi cununat măreață în mâna lui Dumnezeu, și diademă regească în palma Dumnezeului tău. — Isaia 62:2, 3.

Să nu uităm niciodată că suntem „neam deosebit”, stând deosebit de corporația mare a creștinilor nominali și de lume, având speranțe mai înalte, scopuri și dorințe mai mărețe, și privilegiul de-a vedea mai curat lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, chemați fiind din întunericul de mai înainte la lumina cea minunată. Și fiind atât de depărtați de masa mare a creștinilor, să nu ne mirăm dacă pe cei din lume îi aflăm că nu se potrivesc cu noi, că nu ne iau în seamă, sau ne sunt vrăjmași. — Z. '03-164.

17 MAIU

Ei vă vor da afară din sinagogi; într'adevăr vine un timp că ori cine care v'a omorât să gindească că aduce jertfă lui Dumnezeu. — Ioan 16:2.

Persecuțiile de azi sunt mai rafinate decât la ori care alt timp înainte. Credinciosul de astăzi nu e bătut cu pietre literale sau săgetat cu săgeată sau literal să i se taie capul, dar e încă tot adevărat că cel rău aruncă asupra celui drept „cuvinte săgetătoare”, și mulți pentru credințioșie sunt muștrați și huliți și unii aruncați în închisori și unii chiar nimiciți; alții mai moderat tăiați dela libertate „pentru mărturia lui Isus”. Toți aceștia să ia de exemplul pe Ștefan, primul martir creștin. Mărturia lor să fie dată cu fața luminoasă ca și a lui. Ochii credinței lor să privească pe Isus la dreapta maiestății în înălțime ca avocatul și eliberatorul lor. Iar cuvintele lor să fie cu moderație și blândețe cum au fost a lui Ștefan, și să fie adevărat de ei, cum e scris de el: „plini de dar și putere” și „plini de spirit sfânt”. — Z. '97-57.

Căci intrăm în repaus cei cari am crezut. — Ebrei 4:3.

Repausul nostru în Domnul va fi atât de complet cât de completă este credința noastră în Domnii. Cine are credință deplină are și repaus deplin, cine crede numai în parte în parte va avea și repaus. Scopul ideal al israelului spiritual este pacea deplină, ajungerea la odihnă. La repausul deplin al sâmbetei în experiențele sale prezente, și o speranță și muncire pentru un repaus și mai deplin, lupta pentru repausul adevărat al stării desăvârșite, care așteaptă pe poporul Domnului. „Deci să ne silim a intra în acel repaus ca să nu cadă cineva după acelaș exemplu (al israelului după trup) al neascultării”. Ebrei 4:11. — Z. '99-253.

19 MAIU

Și datorci suntem noi cei tari ca să îngăduim slăbiciunile celor neputincioși, și să nu ne plăcem nouă înșine. — Rom. 15:1.

Adevărul în nici un caz nu este iertat a-l părăsi; dar favorurile și drepturile individuale sau persoanele adeseori le putem pune la o parte în interesul altora și cu scopul de-a bine-plăcea lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a fost gata a merge foarte departe în apărarea principiilor (Gal. 2:5, 11), dar în jertuirea drepturilor, prerogativelor și libertăților pământești pentru cauza lui Christos și a bisericii, apostolul, după cum este știut, a fost al doilea după Domnul Isus; și el este un exemplu nobil al bisericii întregi. — Z. '97-75.

Un popor deosebit, râvnitor de (zelos-devotat la) șapte bune. — Titus 2:14. — Diaglott.

Un „popor deosebit?” — deosebit nu în îmbrăcăminte, nici în formă, nici în limbaj, nici în neînțelegere sau idei absurde și idiotice (necioplite), dar deosebit în aceea că e separat de lume și spiritul ei deșert. El are spiritul lui Christos — un spirit de deplină consacrare Domnului, despărțit de lume și de scopurile ei egoiste. El e deosebit în aceea că ține la cuvântul lui Dumnezeu ca singura lui lege. El e deosebit sau particular în aceea, că refuză înțelepciunea lumească când ea vine în conflict cu descoperirea divină. Este deosebit în aceea, că el e în lume, dar nu face parte din ea. El este deosebit că are o credință hotărâtă și lucră în armonie cu ea — și cu zel. Este deosebit în aceea că el e jertfitor de sine și nu cunoaște altă voie decât voința Regelui său. El este deosebit în aceea că cunoaște adevărul și e în stare să dea răspuns de speranța sa până când alții numai speculează, se minună și se îndoiesc. — Z. '97-95.

21 MAIU

Ori ce scriptură însoțită de Dumnezeu, este și folositoare spre învățătură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțelegere care este în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, gătit deplin spre ori ce lucru bun. — 2 Tim. 3:16, 17.

E bine să ne amintim și să ținem în minte, că toate darurile spiritului și orice progres sau înaintare în cunoștința lucrurilor dumnezeiești, la care noi am ajuns și cari ne-au adus mai aproape de Domnul și în sfîntenie, ne-au venit prin Scripturile Testamentului Vechiu și prin cuvintele Domnului și ale Apostolilor săi inspirați; și nu este nici nu va fi niciodată de lipsă a merge la alte izvoare pentru înțelepciunea adevărată, care să ne pregătească pentru mântuirea promisă. — Z. '97-170.

Căci Dumnezeu nu ne-a dat spiritul temerii, ci al puterii și al iubirii și al mînei sănătoase. — 2 Tim. 17.

Spiritul Domnului împărtășit poporului său nu e un spirit de temere, ci contrarul — un spirit de tărie, energie, zel, atîtat de iubire; — devotație iubită lui Dumnezeu și o dorință de a plăcea lui; devotație iubită adevărului, și o devotație iubită poporului lui Dumnezeu și o dorință de-a călăuzi și stabili în lucrurile sfînte, și a face bine tuturor oamenilor cum avem ocazie, — spiritul unei „mîni sănătoase” — o minte ce este fortificată și întărită de cuvîntul lui Dumnezeu în tot lucrul și prin urmare, deși este cu totul fără teamă de om, este înțeleaptă a judeca timpurile, anitimpurile și metodele pentru întrebuintarea energiei și iubirii, care ard ca un foc în inimile consacrate. — Z. '97-170.

23 MAIU

Și voi datori sunteți să spălați picioarele unii altora. Ioan 13:14.

Aceasta înseamnă, că membrele corpului lui Christos trebuie să bage de samă unele de mîntuirea celorlalte; trebuie să se țină curate unele pe altele, în sfîntenie, fără pată; să se ajute în biruirea incercărilor, ispitelor și afacerilor acestei lumi rele, cari toate răsar din cele trei izvoare ale ispitelor: lumea, trupul și diavolul. Numai exercitînd diferitele daruri ale spiritului: blîndețea, răbdarea, noblețea, bunăvoința, aplecarea frățească și iubirea, putem spera a ne ajuta mai deosebit unii pe alții, numai îmbrăcînd aceste podoabe ale caracterului și aceste curățenii ale vieții și desbrăcînd toată murdăria corpului și a lumii. — Z. '97-243.

Iubirea... nu întărește la mînie. — 1 Corint. 13:5

Cu toate că depravarea naturală, stricăciunea moștenită și nerânduiala nervoasă pot să favorizeze spiritul descurajării, indoelii și a năcăjirii, totuși o inimă umplută cu spiritul Domnului trebuie să se opună acestor dispozițiuni rele și să lupte o luptă bună contra lor. Nu se va putea zice: „așa e conducerea mea”, pentru că toate conducerile naturii căzute sunt rele. Aici e datorința creaturii noi să biruiască pe natura veche, atît în aceasta cît și în alte lucruri ale cărnii și a lui satan. În nimic nu se manifestează puterea harului și a iubirii dumnezeiești prietenilor, familiei și fraților ca în aceasta. Acest har trebuie dezvoltat în așa măsură încît fiecare copil al Domnului să aibă un caracter blînd și liniștit. — Z. '97-247.

25 MAIU

Nu fi biruit de cătră rău, ci biruește răul prin bine. — Rom. 12:21.

Nici cînd să nu ne deprindem în folosirea de cîștiguri rele, de maniere rele, de obiceiuri rele. A face aceasta înseamnă a te întovărăși vremelnice cu inamicul, sau a recunoaște că mijloacele și metodele lui sunt mai bune decît a Căpitanului nostru. A răspunde la mînie cu mînie, la insinuație cu insinuație, la acuză cu acuză, la cuvinte amărite cu cuvinte amărite, la defăimare cu defăimare, la prigonire cu prigonire, la lovitură cu lovitură, și alte asemenea, ar fi că ne silim a învinge răul cu rău. Chiar pentru că o astfel de procedură prea bine se unește cu natura noastră decăzută, ni se spune să încunjurăm aceste și mai vîrtos să ne silim a cultiva în noi firea nouă. A fi amăgit de dușman să facem folos de metodele lui, în vre-un fel, înseamnă a fi biruit de cel rău. — Z. '97-267.

Cunoștința îngâmă, iar iubirea întărește (edifică). — 1 Corint. 8:1.

Toți aceia cari vreau să facă cunoscut și altora planul lui Dumnezeu, sunt expuși la deosebite ispite și de aceea, cinstea de a fi în serviciul lui Dumnezeu și a poporului său, cere ca ei să aibă o măsură corespunzătoare din darul spiritului sfânt și o bună cunoștință de adevăr. Prin urmare, ori cine vrea să fie învățătorul altora și purtătorul cuvântului Domnului, trebuie să cultive în sine darurile spiritului sfânt, între altele blândețea, cu scopul ca aceste daruri — adică iubirea — împerechiate cu cunoștința, să-l edifice pe el și pe aceia la care le servește. — Z. '97-277.

27 MAIU

Cu smerenie unii pe alții socotind mai presus decât pe sine însuși. — Filipeni 2:3.

Pavel pe toți ne îndeamnă să cultivăm darul smereniei și ca în toate lucrurile să băgăm de seamă că „nimic să nu facem din emulațiune și mărire deșartă”, și să lăsăm la o parte luptele pentru onoarea și distingerea noastră, ca cele mai mari piedeci ale spiritului Domnului și ale binecuvântării bisericii. Din contră, în fiecare trebuie să locuiască aceea blândețe și umilință a minții, care vede calitățile bune a semenilor săi și acestea le apreciază ca stând — cel puțin unele din ele, sau în unele privințe — mai presus de ale sale. Nu dela fiecare membru al adunării se poate aștepta toată capacitatea și istețimea. Fiecare însă, fiind cu spiritul umilit, va observa oarecari calități alese și în alții, cari eventual întrec pe ale sale, și va fi fericit că le poate recunoaște și că poate stima pe cel ce le are. — Z. '97-296.

Deci având îndrasneala totdeauna, știind că locuind în acest corp suntem înstrăinați dela Domnul. — 2 Corint. 5:6.

Dacă trăim în apropierea lui, „umblând cu Dumnezeu”, nicidecum nu putem simți că am fi mulțumiți cu rezultatele și stările prezente, ci ne vom simți ca peregrini, ca străini, și vom râvni la mai bună pace, la mai bună patrie, pe „care Dumnezeu a pregătit-o celor ce-l iubesc”. Dar aceasta este adevărat numai față de aceia, cum spune apostolul în versul 7 cari umblă prin credință și nu prin vederea ochilor. „Îndrăznim (plin de încredere în Domnul și ne bucurăm, că putem umbla prin credință) și voim mai bine să fim desfăcuți de corp (să fim fără patrie, pribegi și străini pe acest pământ) și să fim cu Domnul”, conform spiritului de petrecere cu el. — Z. '97-305.

29 MAIU

Pace vă las vouă, pacea mea o dau vouă; nu după cum dă lumea vă dau eu; să nu vi se tulbure inima nici să se sperie. — Ioan 14:27.

Cu cât învingem mai mult asupra lumii, a corpului și a diavolului, cu atât mai mult ne silim a împlini voia Tatălui nostru care este în ceruri; cu atât mai mult ne străduim a fi în relație și unire de învățacei cu Mântuitorul nostru; cu atât mai mult ne vom strădui să nu făptuim decât lucruri plăcute ochilor săi; cu atât mai mult vom avea bucuria și pacea care nimenea n-o poate lua dela noi și pe care încercările, greutățile și persecuțiile le fac mai dulci și mai scumpe.

„Și voi aveți întristare acum, dar iarăși vă voi vedea și se va bucura inima voastră, și bucuria voastră nimenea nu o va lua dela voi”. — Ioan 16:22. — Z. '97-306.

În puterea nădejzii bucurați-vă, în suferințe fiți stărnici. — Rom. 12:12.

Acestea cuprind o parte însemnată din lupta mare a vieții creștine. Creștinul trebuie să se războiască contra înclinărilor înăscute ale vieții vechi și înainte trebuie să se simtă sigur de izbândă prin puterea Căpitanului mare al mântuirii noastre. Nu-i iertat să capituleze înaintea ademenirilor și influențelor înșelătoare ale bunului mers în ale vieții, nici să ingenucheze sub povara nenorocirilor. Nu este iertat să lase ca încercările vieții să-i înăcrească și să-i facă dură firea, să-l facă închis, cârtitor, desnădăjduit, grosolan. Nu este iertat să lase ca buruiana îngâmfării, a lăudăroșiei și a egoismului să răsără și să se nutrească din bunurile trecătoare pe care Dumnezeu i le-a dat cu scopul ca prin ele să-i probeze credința și supunerea sa ca slugă credincioasă? — Z. '95-20.

31 MAIU

Bine este a nu mânca carne, nici a bea vin, nici a face ceva de care se poticnește fratele tău sau se smintește sau slăbește. — Rom. 14:21.

Cel mai greu păcat este a scandaliza pe frații noștri contra legii iubirii și contra învățaturii Domnului (Matei 18:6); și tot asemenea este păcat mare în ochii Domnului dacă poticnim pe alții, dacă-i împiedicăm să ne devie frați, să facă parte din casa credinței. Astfel este clar, că deși cunoștința poate depărtă toate piedecile conștiinței noastre și toate legăturile libertății noastre, totuși iubirea trebuie să intervină și să încuviințeze libertatea, înainte de-a ne folosi de ea. Iubirea ne dă o poruncă tare zicând: „Iubește pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, și pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Deci iubirea, și nu cunoștința și libertatea trebuie să hotărască orice chestiune. — Z. '03-43.

Cine are poruncile mele și le păzește, acela este care mă iubește; iar cine mă iubește pe mine, iubit va fi de către Tatăl meu, și eu îl voi iubi și mă voi arăta insumi lui. — Ioan 14:21.

Această mișcătoare comuniune și această intimă legătură cu Christos să ne facă parte tot mai mare și mai mare din spiritul său, pentru ca lumea să ne cunoască ca pe cei ce „am fost cu Isus”. Rugăciunea noastră să fie aceasta:

Doamne Isuse, dulce bunătațe,

Vie strălucitoarea realitate.

Ochiul credinței noastre așa să te vadă,

Ca nicidecum vre-o altă pământească podcăbă:

Fii-ne mai scump și mult mai aproape.

Decât a lumii dulceți, chiar cele mai bogate.

Z. '95-75.

2 IUNIE

Căci m'am hotărât să nu știu nimica între voi decât pe Isus Christos și pe acesta răstignit. — 1 Corint. 2:2.

Experiența noastră, că unii dintre consacrați și-au ocupat timpul și luarea aminte cu alte întrebări și nu cu „evanghelia”, ne îndeamnă să-i facem atenți să-și întrebuințeze timpul și capacitatea pentru serviciul evangheliei, iar alte întrebări, fie ele cât de interesante, în prezent să le lase altora; să le lase pe viitor când apoi toată cunoștința va fi a noastră. De multe ori am observat că cei ce din careva motiv ce s'ar fi putut incunjura, s'au întors de la unica și adevărată evanghelie, nu peste mult sau abătut din cale, sau în mare măsură au fost împiedecați în înaintarea lor către „răeplata chemării înalte”. — Z. '95-116.

3 Iunie

Cerurile proceamă mărirea lui Dumnezeu, și lucrul mânilor sale arată întinsul (firmamentul). Zilele una alteia revărsă ordin, și nopțile una alteia dau știre fără cuvinte; neauzită este vocea lor. În tot pământul sunetul lor, și până la marginele lumii zisele lor. — Psalm 19:1-4.

Pompa glorioasă a cerurilor care ni se arată ziua și noaptea, trebuie să ne provoace la adorare și la laudă cât și la rugăciune și să inspire inimii noastre dorința sfântă de respect. Această activitate fără șgomot, această supunere deplină legilor dumnezeiești și strălucirea binecuvântată a oștilor cerești, să arunce razele luminoase a învățăturilor lor asupra noastră — despre lucrarea insufletită dar liniștită și fără demonstrații; despre ascultarea desăvârșită și supunerea voinței noastre lui, care toate le face bine și e prea înțelept ca să greșescă și prea bun ca să fie neîndurat. Să învățăm mai departe a reoșind, a lăsa să lucească în fața fiecărui privitor, mărirea Domnului care se revărsă asupra noastră. — Z '95-121.

4 Iunie

Pentru ca a credinței voastre lămurire mai prețioasă decât aurul peritor, lămurit însă prin foc, să fie alături spre laudă și mărirea și cinste la descoperirea lui Iesus Christos. — 1 Petru 1:7.

A voastră credință se încearcă acum. În zilele mai liniștite când soarele favoarei lucea asupra voastră în mod pacinic, ați clădit fundamentul cunoștinții voastre despre adevăr și ați ridicat zidirea plină de soare a caracterului creștin. Acum sunteți în cuptorul încercării. Luați deci tot curajul vostru: oțeliți puterea și încordați răbdarea voastră; vă acățați strașnic de speranța voastră, revocați (inviați) în memoria voastră făgăduințele cari sunt încă ale voastre. și nu pierdeți încrederea voastră, care „mare răsplată are”. „În liniște și încredere să fie puterea voastră”. „Fii liniștit înaintea lui Iehova și așteaptă-l” și credința a câștigat biruința.

5 Iunie

În tine, Iehova, mă încred. — Psalm 31:2.

Nimic nu e mai rău și mai păgubitor pentru un creștin, față de dușmanii săi, decât atunci când și numai în treacăt se lasă de ancora credinței. Dacă numai un moment pierde credința, întunecimea și începe a-l cuprinde: nu mai poate vedea strălucirea feței Tatălui, „căci fără credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu”. Când din nou începe a se lupta pentru a ajunge la ancoră, puterile întunericului îl asaltează cu temeri și îndoieli, cari toate sunt bazate pe nedesăvârșirile lui omenești, deși nu e permis să uite că aceste imperfecții sunt acoperite cu mantia dreptății lui Christos. Dacă dorim să domnească în inima noastră pacea lui Dumnezeu, nici când nu trebuie să pierdem ancora credinței, nici „să permitem ca lupta crâncenă a lui Satan să doboare curajul nostru”. Cuvântul inimii noastre să fie totdeauna: „Chiar dacă mă va omori, tot mă încred în el”. — Z. '95-157.

6 Iunie

Luați aminte de voi înșivă ca nu cumva inimile voastre să fie îngreunate de îmbuibare și de beușură peste măsură și de grijiile vieții. — Luca 21:34.

Câtă muncă trebuie să vedem înaintea noastră! Cât de mare trebuință este de deșteptăciune, de trezvie, de stăruință! E un lucru pentru o viață întreagă contra vrăjmașului puternic ce s'a incuibat în trupul nostru! Inamicul din afară e foarte tare, dar cel dinlăuntru e și mai grozav. Dacă și numai până la un grad oarecare ne înveninează spiritul lumii, — dacă dăm loc trândăviei, mulțumirii cu noi înși-ne, iubirii de comoditate, dorului de desfătăre; dacă ne împrieteșim cât de puțin cu pizma, reacredința, trufia, vanitatea, lăudăroșia, încăpăținarea, ambiția, mânia, ura, sau alte asemenea slăbiciuni ale firei vechi. dacă cedăm lor cât de puțin — ah, la ce pericoli suntem expuși! — Z. '95-201.

Dumnezeul oricărui dar, care v'a chemat pe voi la mărirea lui vecinică în Christos, după ce veți fi suferit puțin timp, el vă va aduce la desăvârșire, vă va impulsiona, vă va întemeia. — 1 Petru 5:10.

Numai prin purtarea suferințelor cu răbdare, ca ostaș bun al lui Christos, se poate ajunge această stare de dorit, anume: disciplina perfectă, îndemânarea de-a rezista contra răului și-a avea credință puternică, răbdare și virtute statornică, pacea întemeiată în Christos și nădejdea în cuvântul făgăduinții lui. Fără îndoială aceasta a fost experiența proprie a apostolului, îmbătrânit în slujba Învățătorului. Să facem și noi această experiență. Să ne ducă fiecare an tot mai aproape și mai aproape de înălțimile desăvârșirii! — Z. '95-203.

8 Iunie

Să știe că cel care a întors pe păcătos din rătăcirea căii lui, va scăpa sufletul lui de moarte și va acoperi o mulțime de păcate. — Iacob 5:20.

Dacă vedem pe cineva umblând pe căi oprite, pe drumurile acelor ce calcă porunca, să nu-l urmăm în acestea spre al scăpa, ci să-i arătăm drumul bun prin aceea că noi rămânem pe el, și să-l invităm să ne urmeze. Dacă vedem că unii se incurcă în teoriile și învățăturile oamenilor, de cari noi știm că sunt rele în temelia lor, nu trebuie să urmăm și noi calea acelor învățături pentru a scăpa pe cel rătăcit, ci să-i tragem atențiunea că obicinuința cu astfel de învățături, cari nu se unesc cu „baza adevărată, nu este numai pierderea timpului consacrat și astfel o rea folosire a lui, ci după convingerea noastră este și rău și periculos a te ocupa de lucruri cunoscute ca greșite, precum pericol este toată vătămarea conștiinței și a principilor. — Z. '95-203.

În lume aveți strămătorare, dar îndrăzniți, eu am învins lumea. — Ioan 16:33.

Nici o răsplată de prosperitate pământească n'a fost pentru credincioșia Domnului, ci din contră, strămătorări și persecuții până la moarte. El a fost „omul durerilor și cunoscut cu pășuri”, hula hulitorilor de Dumnezeu a căzut asupra lui; cu toate că era bogat, pentru noi s'a făcut sărac, atât de sărac, după cum el însuși a spus: „Vulpea are vizuină, paserile din vădud au cuib, dar Fiul omului nu are unde să-și plece capul...” Și servitorul nu stă mai presus decât stăpânul său: dacă pe el l-au prigonit, și pe noi ne vor prigoni; și defăimările defaimărilor lui și asupra noastră vor cădea. Singura răsplată prezentă, la care cei ce urmează lui Christos se pot aștepta acum, este manifestarea iubirii și aprobării Domnului simțită în inimă. — Z. '95-207.

10 Iunie

Doamne, învață-ne să ne rugăm. — Luca 11:1.

C'un cuvânt, ca rugăciunea noastră să fie primită înaintea Domnului, ea trebuie să exprime credință plină de nădejde, consimțire plină de iubire și adorare și înțelegere de inimă cu planul divin; supunerea noastră la voința dumnezească, încrederea fiiască în Dumnezeu, recunoașterea păcatelor și nedesăvârșirilor noastre, și dorința sufletului nostru după iertare, rugându-ne prea umilit de conducerea și ocrotirea dumnezească. Toate acestea nu totdeauna le putem exprima în cuvinte, dar pornirea inimii totdeauna trebuie să fie aceasta.

„Rugăciunea este dorința sinceră a sufletului, fie mută sau spusă prin cuvinte”. — Z. '95-213.

Fraților, eu nu mă socotesc încă pe mine însumi să fiu dobândit. — Filipeni 3:13.

Dacă cineva crede că a ajuns la un grad multumitor a stării sale sufletești, din acel moment poate ști că dă îndărăt, face regres și nu progres. Cel ce cu sinceritate urmează lui Christos și cu stăruință se silește a imita modelul desăvârșit, orice rezultat din prezent nu-l poate socoti multumitor. Numai dacă întorcem privirea dela Christos, putem fi îndestuliți cu noi înși-ne, căci altfel, având în față modelul perfect, prin el se descopăr mereu imperfecțiile noastre. Și dacă prin îngâmfarea inimii pierdem controlul asupra noastră, nedesăvârșirile ne devin și mai vădite în ochii altora. Creștinul numai în gândul că neîntreput se apropie tot mai mult de asemănarea cu Christos, poate fi liniștit. — Z. '95-250.

12 IUNIE

Aceasta una fac. — Filipeni 3:13.

Aici vedem că apostolul a avut un singur scop: „*Aceasta una fac*”. El nu a încercat să cultive mai multe lucruri; dacă încerca, de sigur nu reușea. El și-a închinat viața unui singur scop, pentru care a fost chemat și în serviciul căruia a părăsit toate celelalte scopuri ale vieții sale. Toate aceste le-a făcut recunoscând de sigur faptul, că chemarea lui în viața prezentă îi va aduce numai pierdere, lipsă, luptă, grije, persecuție și ocară continuă. Având un singur scop în viață a scăpat de multe ispite care puteau să-l întorcă către bunătățile acestei vieți și astfel să aibă o mare plăcere și strălucire ei înșelătoare. — Z. '95-250.

Mă voi satisface (sătura—mulțumi), când mă voi deștepta în asemănarea ta. — Psalm 17:16. Trad. din eвреște.

Cugetările despre Dumnezeu, despre Christos, despre sfinții vrednici ai trecutului și prezentului, despre moștenirea cerească, despre binecuvântarea muncii noastre viitoare împreună cu Christos, despre grandiositatea și îndurarea planului dumnezeesc, și despre măreția și mila adunării noastre la Christos la sfârșitul muncii noastre pământești, să umplă și să inspire inima și mintea noastră. Și prin aceste cugetări să primim favorul și binecuvântarea legăturii și împreunării noastre cu Dumnezeu, ca prin rugăciune, prin studierea cuvântului și prin adunările noastre pentru serviciul și preamărirea lui Dumnezeu, să rămânem sub scutul său. — Z. '95-251.

14 IUNIE

Dumnezeu se împotrivescând mândrilor, iar smeriților le dă dar. — 1 Petru 5:5.

Iubiților, înainte de toate să păstrăm umilința noastră. Dumnezeu numai așa ne poate folosi spre binele și interesul nostru, dacă în ochii noștri suntem mici. Cu toate acestea, Dumnezeu ne pune la tot felul de încercări ale credinței. Deci, dacă azi îți faci puțină parte de înălțare, îți dai puțină nădejde de izbândă în serviciul lui, primește cu umilință și blândete, aducându-ți aminte că tu ești nevrednic, neîn stare a face ceva dacă Dumnezeu nu binevoiește a lucra prin tine. Tot așa fii gata, ca mâine să primești umiliri, cari sunt de lipsă pentru disciplinarea ta și pentru echilibrarea caracterului tău.

Dacă succesul de ieri te supără sub umilirea de azi, fii atent că nu ești desvoltat atât de rotund cum trebuie să fii. — Z. '96-19.

Și voi încheia cu voi legământ etern, îndurările cele adevărate ale lui David. — Isaia 55:3.

Cei ce flămânzesc și însătoșează după dreptate a căror suflet e atât de însătoșat după Dumnezeu ca cerbul după isvorul de apă; cei ce aflând pe Dumnezeu s'au consacrat lui, și au primit ungerea spiritului sfânt, spiritul lor mărturisind că sunt fii ai lui Dumnezeu; mai departe, cei ce ca unși află în sine trăsăturile caracterului vrednic de fii ai lui Dumnezeu: credința, abnegația, insufletirea, statornicia, curajul, dreptatea etc. — aceștia constituie sau formează cîna cu care „Domnul a încheiat legământ etern” și cărora li se cuvin „îndurările cele adevărate ale lui David”. — Z. '96-29.

16 IUNIE

Ori ce înțeleptie la starea de acum nu pare într'adevăr că este de bucurie, ci de întristare, dar mai în urmă dă celor deprinși prin ea rod de pace a dreptății. — Efrei 12:11.

Sub astfel de disciplinări sufletul se obicinuește la supunere iubită, și în răbdare supunătoare liniștit poate să zică: „Toate le pot duce, toate le pot face — prin Christos care mă întărește”. Gradual, cum droițiile sau rugina vechii naturi este mistuită, și aurul devine din ce în ce mai curat, aceste suflete devin tot mai iubite Domnului. Ele îi sunt atât de iubite că în toate întristările și durerile lor harul său este cel ei ca să-i susție și să-i mângăie cu prezența sa. Și cele mai adânci umbre ale mahnirii devin locurile cele mai pacifice ale memoriei, unde steaua diminetii strălucește brilliant. — Z. '96-44.

Dar cine va putea suferi ziua venirii lui, și cine va putea sta când se va arăta? Căci el este ca focul topitorului... cum șade acela și topește și lămurește argintul, așa va lămuri el pe fiii lui Levi. — Mal. 3:2, 3.

Topitorul mare caută să vadă metalul prețios al caracterului tău reoglindind sau reflectând chipul său. Sau, vorbind limpede, el este atent la fiecare încercare sau probă, că de ce fel de influențe sunt hotărâte și îndreptate faptele tale. Oare căutăm noi avantaje trecătoare: interese lumești, pretenții personale, iubiri pământești, cum este dragostea de soț, de copii, sau bunăstarea și pacea cu orice preț? Sau din contră, ne îndreptăm principiile curate ale adevărului și ale dreptății? Că oare cu stăruință, cu tenacitate și în ciuda oricăror oboseli și suferințe apărăm aceste principii și astfel luptăm lupta bună a credinței, până la cel mai amar capăt, până la moarte? — Z. '36-45.

18 IUNIE

În prezența ta sunt bucurii nespuse; și la dreapta ta fericiți fără de capăt. — Psalm 16:12. Trad. din evrește.

Ori unde am fi, în prezența Domnului e bucurie deplină. Să cultivăm deci cunoștința noastră cu Domnul, râvnind a ne apropia tot mai mult de el în rugăciune, în studierea cuvântului său prețios, cugețând despre toate bunătățile lui, de iubirea-i păzitoare, de manifestarea îndurării sale în cele individuale ale noastre, de făgăduințele lui scumpe, cari sunt sfinte și sigure în Isus Christos. În acest chip „să ne apropiem de Dumnezeu și el se va apropia de noi” (Iacobi 4:8); ni se va face cunoscut și va locui cu noi.

În adevăr, voința lui Dumnezeu este ca toți copiii lui să fie fericiți și totdeauna să se bucure în Domnul; și dacă cineva e lipsit de această binecuvântare, el nu trăește conform privilegiilor sale. — Z. '96-54.

Pentru cel drept semănatu-s'a lumina (adevărul), și pentru cei neprihăniți în inimă, bucuria (învășirea adevărului). — Psalm 97:11.

Fiilor adevărați ai lui Dumnezeu le place adevărul, căci sunt înrudiți cu el... Când dau de adevăr și-i cunosc valoarea, ei îl apreciază și gândesc asupra lui... Ei zic: „Este asemenea lui Dumnezeu; este manifestarea sau arătarea bunătății lui mărite, este reoglindirea caracterului, a firii sale iubitoare, binevoitoare, înțelepte și drepte”. Prin urmare iubesc adevărul și pe Dumnezeu care l-a dat; îl îngrămădesc în inimă, îl învață din nou și iară din nou; și cum îl patrund și-i admiră proporțiile și frumusețile, se silesc a-și croi caracterul după aceeaș măsură a frumosului, și se silesc a recomanda și altora adevărul prin cuvânt și faptă, ca și aceia să fie binecuvântați prin el. — Z. '96-55.

20 IUNIE

Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este într'înul. — 1 Ioan 2.15.

A fi în prietenie cu lumea înseamnă a te purta în armonie cu ideile ei și a croi felul de viață după ea. În acest înțeles să nu iubim lumea, ci să stăm deosebiți de ea și de spiritul ei. Acest drum în anumite privințe este greu și izolat sau separat, dar totodată singurul drum care dă pace și liniște. Lumea cu plăcerile ei repede dispăre; este goală, nu te mulțumește și eventual duce la nenorocire și peire; dar cei ce-și află bucuria în calea Domnului, aceia trăiesc în unire și legătură binecuvântată cu el. Plăcerile lor răsăr dintr'un izvor pe care lumea nu-l cunoaște. Ei trăiesc pe înălțimi mai mărețe, respiră un aer mai curat și au parte de amicitie mai dulce, mai sfântă, decât aceea ce o poate da lumea. — Z. '96-67.

Învățați dela mine că blând sunt și smerit cu inima. — Matei 11:29.

Intr'adevăr, în sufletul blând și liniștit este seceretul păcii. A fi blând înseamnă a cultiva darul răbdării, a supunerii cu smerenie la voința lui Dumnezeu, a credinței ștatornice în iubirea, îngrijirea, sfatul îndreptător și paza priveghetoare a lui Dumnezeu; și a înainta pe această cale în stare bună sau rea, adică în împrejurări favorabile sau nefavorabile. Deci toți fiii iubiți ai lui Dumnezeu să se străduiască ca tot mai mult să imiteze și să câștige spiritul blând și răbdător a lui Christos, primind paza Domnului, ascultând de poruncile și conducerea lui, și înarmându-se cu acea putere care numai el o ști și o poate da acelor cari iau jugul lui și învață dela el. — Z. '96-79.

22 IUNIE

Se cere dela îngrijitor ca să fie găsit credincios.. Fiecăruia după puterea sa. — 1 Cor. 4:2; Mat. 25:15.

„Mina” fiind egală pentru toți, arată potrivit aceea binecuvântare a darului dumnezees care este comun la tot poporul lui Dumnezeu, adică îndreptarea. Alte daruri se deosebesc în cantitate, potrivit împrejurărilor și ocaziunilor noastre naturale, și în genere toate sunt dela Tatăl, de exemplu cuvântul și spiritul. Dar îndreptarea, deși e plănuirea Tatălui, totuși este un dar dela Domnul Isus. Măsura egală sau „mina” pune pe fiecare pe acelaș picior de egalitate de a putea fi primiți ca servi și da în mod egal fiecăruia posibilitatea de a-și arăta zelul prin sacrificiile ce aduce. Dar „talantii” fiind împărțiți după capacitatea fiecăruia, reprezintă ocaziuni pentru serviciul lui Dumnezeu conform puterilor ce fiecare avem. Din acestea unele pot să fie bani, influență, sănătate, timp, educație, pricepere isteasă — pentru care apoi Dumnezeu ne dă ocaziuni să le folosim în serviciul său. — Z. '07-63.

Iar ce căzu pe pământ bun, este acela care aude cuvântul și înțelege, și care rodește și face unul o sută, altul șasezeci, altul treizeci. — Mat. 13:23.

Deosebirea în măsura roadelor că treizeci, șaizeci sau o sută, precum și cele cinci talente și zece mine, arată deosebirea în învingerea piedecilor și nu necredința în întrebuintărea sau folosirea mijloacelor darului. Unii pot lucra mult și stăruitor cu puțin rezultat, în vreme ce alții prin aceleași osteneli și stăruințe, fiindu-le voința mai hotărâtă și mai tenace, îndeplinesc lucruri mai mari. — Unii prin poticniri și decăderi din care după aceea se ridică — pierd timp și prilejuri cari niciodată nu se pot recăștiga, deși sunt iară iertați și așezați în favoarea dumnezească și apoi cu sârguință și răbdare aleargă până la urmă. — Z. '96-99.

24 IUNIE

Dacă suntem fii, și moștenitori suntem; moștenitori a lui Dumnezeu și împreună-moștenitori ai lui Christos, dacă într'adevăr suferim cu dănsul ca să fim și măriți cu el. — Rom. 8:17.

Cetind planurile Tatălui ceresc cu privire la noi, după cum se arată prin purtarea sa față de Mântuitorul, imediat putem vedea că Dumnezeu nu are de scop de-a ne scuti de pătimiri, de încercări și de suferințe și a ne ridica pe patul comodității, încărcat de flori, la mărirea sa. În adevăr calea noastră trebuie să fie cu totul altfel dacă vrem să călcăm pe urmele aceluia pe care Dumnezeu l-a trimis nu numai ca răscumpărător pentru păcatele lumii întregi, ci și pentru a fi un model bisericii, care este corpul său. Studiind bine planul dumnezeesc, noi învățăm și aceea, că nu e permis să așteptăm și să cerem scutire de chinuri și strămtorări, pe care înțelepciunea lui Dumnezeu le-a rânduit să fie cărarea ce duce la glorie. — Z. '96-151.

Stăruieți în rugăciune, veghind într'insa cu mulțumire. — Col. 4:2.

Fiecare cercare a credinței și a răbdării este un prilej pentru rugăciune prin care putem cere ajutorul promis. Fiecare pierdere a biruinței este un nou prilej de rugăciune pentru iertare, precum și de binecuvântarea dumnezească, ca lecțiunea slăbiciunii întipăririndu-se bine în mintea noastră, la următoarea încercare să recurgem la „ajutorul milei” de care să ne folosim. Tot așa, fiecare învingere ce o câștigăm asupra noastră dă prilej de mulțumire ca să nu fim măriți și increzuți, ci smeriți și deștepți față de atacul următor ce ne așteaptă dela dușman. Mai departe, toată slujba făcută adevărului este prilej de rugăciune ca recunoștință pentru cinstea că putem fi în serviciul Stăpânului mare și că putem suferi pentru cauza lui. Totodată este și motiv de-a ne ruga de alte prilejuri pentru serviciu și de folosire înțeleaptă a darului său. — Z. '96-163.

26 IUNIE

De aceea, frați sfinți, părtăși ai chemării cereșii, îndreptați luarea minții la trimisul și arhiereul mărturisirei noastre, lui Isus. — Evrei 3:1.

Dumnezeu vrea ca fiecare „membru al corpului lui Christos” să fie atins sau să sântă — prin experiențe — neputințele și slăbiciunile lumii, cu scopul ca atunci, când vor fi înălțați în împărăție ca preotimi împărătească și vor avea de judecat lumea, să fie cu blândețe, cu bunătate și noblețe. Domnul și învățătorul nostru în care nici una din slăbiciunile neamului omenesc decăzut nu era, ci a fost nevinovat, sfânt și deosebit de păcătoși, a fost silit a prelua dela oameni slăbiciunile și neajunsurile lor, ca și pe el să-l pătrundă simțul slăbiciunilor noastre și să fie arhiereu credincios. Ar fi cu totul nelaloc a presupune că învățăturile cari lui i-au fost de lipsă spre a se pregăti de arhiedeu, nu sunt de lipsă preoților simpli, cari sunt chemați ca împreună cu el să sufere și să domnească. — Z. '96-208.

Iar cel care ne face statornici împreună cu voi în Cristos și care ne unse, este Dumnezeu, cum ne și sigilă. — 2 Corint. 1:21, 22.

Pecetea, adică semnul făpturii noi este posesiunea spiritului lui Christos. Manifestarea acestui spirit sfânt este triplă: 1. Iubire mai presus de toate față de Dumnezeu și dedicare bucuroasă cauzei sale, chiar și atunci când trebuie să suferim; 2. iubire fără deosebire, nobilă și curată față de frați, dorirea binelui lor care totdeauna este gata a le face bine; 3. iubire simpatetică față de lume, care la ocaziile ce se prezintă ne îndeamnă la fapte bune și ne dă dorul și stăruința de a trăi totdeauna în pace cu toți oamenii. — Z. '96-212.

Nu fi înțelept în ochii tăi; teme-te de Dumnezeu și depărtează-te de rău. — Proverb. 3:7.

Nu este lucru mai periculos pentru un copil al lui Dumnezeu ca acela când să creadă în sine. Aceasta închide drumul înaintării adevărate și al schimbării inimii, și împiedecă ajutorarea sinceră a altora și mai cu seamă ajutorul și folosul în munca Domnului. Și cuvântul lui spune: Dumnezeu se împotrivesc mândrilor iar smeriților le dă dar. În locul încrederii în sine, înțelepciunea ne sfătuiește la neîncredere în noi și aducându-ne aminte de slăbiciunile și imperfecțiunile noastre cu atât mai mult ne învață să onorăm pe Domnul Dumnezeu nostru și să ne încredem în el. Aceasta ne întărește mai mult decât orice și ne face capabili de-a învinge răul care să află în natura noastră decăzută. — Z. '96-263.

Fericiti sunt cei curați cu inima, că ei vor vedea pe Dumnezeu. — Matei 5:8.

A fi „curat cu inima” nu înseamnă desăvârșirea purtării, a vorbei, a gândului, ci desăvârșirea intenției cu privire la toate acestea. Dorința și îndemnul noastre trebuie să fie îndreptate spre desăvârșire atât în cuget cât și în grai și fapte. Măsura ce ne este pusă înainte, și cu care trebuie să fie în înțelegere inima și voința noastră, este măsura dumnezească: „Fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este”. (Matei 5:48) Dumnezeu ne-a pus înainte o măsură de absolută perfecțiune, dar totodată s'a îngrijit și de ajutor — darul de milostivire și pace prin Domnul Christos, la caz că vrem să umblăm pe urmele lui, iar această curățenie de inimă este unul din pașii însemnați deja făcuți pe cărarea îngustă. — Z. '00-71.

Și în timpul secerișului voiu zice secerătorilor... grăul strângeți-l în grănarul meu. — Matei 13:30.

Timpul este scurt, munca de secerare mare, muncitorii sunt puțini; timpul nostru este consacrat și trebuie să lucrăm până ține ziua, știind că va veni o noapte când nimenea nu va putea lucra. Am consacrat am jertfit viața noastră până la moarte. Domnul ne-a încredințat cu secerarea, să căutăm „grăul” adevărat și să-l adunăm în grănarul său. Ce timp mai avem noi pentru comunitățile petrecerilor sociale și lucrurile lumești? Dincontră, noi trebuie să ne mărginim ca foarte puțină atenție să dăm acestor lucruri și să ne străduim înainte de toate spre ținta noastră. Cu toată inima trebuie să fim la datorie ce ni s'a încredințat, dacă vrem să câștigăm aprobarea învățătorului nostru: „Bine, serv bun și credincios”. — Z. '00-234.

Umblați ca copii ai luminii... dovedind de bun ce este bineplăcut Domnului. — Efes. 5:8, 10.

Dacă ne-am sfințit lui Dumnezeu prin adevăr, dacă voința noastră este moartă și în locul ei am primit pe a Domnului în cuget, cuvânt și faptă, atunci am ajuns scopul ce-l are Dumnezeu cu noi și vom dobândi premiul ca „învățători”, chiar și dacă, neînducându-ni-se ocazie, n’am predicat niciodată, n’am dat nădăd și săracilor și nădăd n’am suferit martiriul pentru cauza adevărului. Bine să ne însemnăm acest punct: Aceasta e voința lui Dumnezeu, (cu privire la voi) *sfințirea voastră*. Nici un nor, nici o umbră să nu întunece acest adevăr, nici alte adevăruri sau rătăcirii. „Acesta să domnească în calea vieții noastre, și dacă voința lui Dumnezeu în realitate este voința noastră, atunci cărarea noastră este bine croită, ceea ce este cel mai important lucru. — Z. '99-4.

2 IULIE

Defăimați fiind ne rugăm, persecutați fiind răbdăm. — 1 Corint. 4:13.

Dacă voi sunteți învățăcei credincioși în școala lui Christos, nu peste mult veți cunoaște că legea libertății depline, legea lui Christos, deosebește gândurile și intențiile inimii, și până când pe deoparte trebuie să urîți ori ce păcat, de cealaltă parte nu puteți urî pe păcătos și astfel iubirea lui Dumnezeu să îndeplinește în inima voastră. Nu mai mult, ci numai un singur sentiment de amărăciune, dacă se naște în voi față de acuzatorii și răuvoitorii voștri, trebuie să luptați în contra acestui sentiment și să câștigați o biruință asupra lui, ca fiecare atom al ființei voastre să fie în deplină armonie cu învățătura Domnului nostru care zice: „Iubiți pe dușmanii voștri, și rugați-vă pentru cei ce vă defăimă și vă persecută. Binecuvântați și nu blestemați”. — Z. '99-5.

Pururea pun pe Iehova înaintea mea, El îmi stă de-a dreapta mea, nu mă voiu clăti. — Psalm 16:9.

Cel ce și-a îngropat cu totul voința în voința Domnului în nici un caz nu se poate să se simtă înșelat. Dimpotrivă, în toate lucrurile vieții vede prin credința sa rânduială și providență dumnezească și aude cuvântul Domnului cum la tot pașul îl asigură: „Celor ce iubesc pe Dumnezeu toate li se lucrează spre bine; aceluia care sunt chemați după orânduirea lui Dumnezeu”. E una din dovezile înaintării inimii noastre către perfecțiune, dacă primim cu răbdare împotrivirile vrăjmașului, ale lumii și ale corpului nostru, fără murmur, ba chiar bucurându-ne, ca o parte a experiențelor instructive, cari ne oțlesc și cari ne-au fost croite de cel mai înțelept și cel mai iubitor Domn al nostru. — Z. '99-6.

4 IULIE

Cine crezut-a știrea noastră? Și brațul lui Iehova cui s'a descoperit? — Isaia 53:4.

Chemarea bisericii în prezent este ca să lase lumina ei să strălucească și prin aceasta să atragă asupra ei prigoniri; și apoi prigonirile pentru cauza adevărului să le poarte cu răbdare și să se deprindă bine în ele, în atragere frățească, în milostivire și iubire față de cei ce-l persecută și față de toți oamenii. Toți cari văd răsplata și strălucirea gloriei lui Dumnezeu în fața Domnului nostru Isus Christos, să fie credincioși față de condițiile, față de chemarea și față de serviciul Tatălui ceresc. Fiecare deci să fie atent în slujba ce-a primit și să nu obosească, să nu desnădăjduiască, dacă oamenii aud, cred, sau vorbesc rele de noi; sau dacă ne incunjură. Să ținem bine în minte că la sfârșitul încercărilor, când Domnul își va pregăti mărgăritarele, lui avem să-i dăm socoteală de noi. — Z. '99-10, 11.

Armele luptei noastre nu sunt trupești, ci puternice prin Dumnezeu spre dărâmarea de locuri întărite; dărâmând gândurile și ori ce se ridică împotriva cunoștinții de Dumnezeu. — 2 Corint. 10:4, 5.

Să nu uităm că întâia condiție pentru a fi primiți de Dumnezeu, este *ascultarea* de cuvântul său, manifestarea iubirii față de el și credința în el. Să nu uităm mai departe, că a doua condiție ce o caută la noi, este iubirea frățească, voința de-a trăi, de-a lucra, de-a suferi și de-a muri pentru aceia, care cu adevărat și în înțelesul drept al cuvântului sunt fiii lui Dumnezeu și cari se silesc a umbla pe căle sale. — Z. '99-11.

6 IULIE

Cine este omul care se teme de Iehova, lui îi arată calea ce trebuie să aleagă. — Psalm 25:12.

Nu este chemarea noastră să controlăm încercările, piedecile și ispitele ce cad asupra noastră. Chemarea noastră este ca să ne predăm cu totul Domnului și să lăsăm lui să judece cât de mari să fie încercările și ispitele și cât de mari sacrificiile ce avem de suferit urmând conducerea sa. El va vedea că unii au lipsă de încercări mai mari și mai deosebite decât alții; va mai vedea că unele lucruri cari pentru unii sunt încercări mari, prin urmare cer jertfe mai mari, iar pentru alții, din cauza iubirii lor mai mare pentru cauza Domnului și pentru că au un indemn mai puternic în slujba lui, sunt aproape nimica, sau cum zice apostolul, — „pentru că micimea de puțin timp a suferinții noastre, lucrează pentru noi în chip peste măsură spre a covoârși o cumpănă de mărire vecinică”. — 2 Corint. 4:17. — Z. '99-13.

Iată a lui Dumnezeu Miel. — Ioan 1:36.

Fiecare servitor al Domnului să îndrepte atențiunea asupra Domnului și nu asupra sa. Să îmbrăcăm deci toată puterea spre a arăta omenirii pe Mielul lui Dumnezeu ca mântuitorul ei, iar noi să ne reținem dela aceasta. Modestia, smerenia, oriunde se află, este un mărgăritar scump; unul din podoabele sufletului, unul din harurile spiritului, iar sfinții Domnului trebuie să se silească ca acest mărgăritar să-l desvolte cât de mult, să-l facă mare și strălucit și bine lustruit.

Mai departe să nu uităm că a urma lui Isus în adevăratul înțeles al cuvântului, înseamnă a păși în urmele lui, a ne da silința să facem după capabilitatea noastră ceea ce ar face el în ziua de azi; și a scoate învățăturile noastre din faptele și cuvintele lui, și din îndrumările ce ni le-a lăsat prin apostoli pe cărarea suferinții, care duce la mărire și domnie împreună cu el în împărăție. — Z. '99-15.

8 IULIE

Biserica Dumnezeului celui viu; stâlp și întărire a adevărului. — 1 Tim. 3:15.

Biserica Domnului la care de fapt se poate aplica numele *eclesie*, corpul lui Christos sau biserică, e atât de modestă, atât de puțin demonstrativă și atât de săracă în bunuri lumești, că din punctul de vedere al lumii nici nu e cunoscută și nici nu se poate cunoaște. Ea nu e făcută de om, nici nu e guvernată de om; membrii ei nu sunt scriși pe pământ, ci în ceruri. (Evrei. 12:32) Cap și episcop îi este Domnul; legea ei este cuvântul său. Ea are un Domn, o credință și un botez. Ea este clădită sau zidită pe mărturiile sfinților apostoli și profeți — și Isus Christos îi este piatra ei unghiulară. — Efes. 2:20. — Z. '99-37.

Și după ce a mânat afară pe toate ale sale, merge înaintea lor și oile îi urmează, pentru că cunosc glasul lui. — Ioan 10:4.

Cuvântul păstorului bun este armonierea multor sunete într-o melodie care nu poate fi asemănată cu alta. În cuvântul lui sună coarda adevărului împreună cu coarda iubirii, și totul sună cu înțelepciune și putere. În teoriile, planurile și sistemurile oamenilor și a spiritelor rele nu este armonia care este în vestea ce ne-a trimis-o Tatăl ceresc prin Fiul său. Și mai cu seamă când oile turmei adevărate aud glasul bunului Păstor, acesta le liniștește toate dorințele. Nu mai ajung în pericolul ca alte sunete, cuvinte, teorii și sisteme să le ademenească, ci grabnic răspund:

„Isus mulțumește, Isus e al meu”.

Z. '00-230.

10 IULIE

Și toți mărturiseau pentru el și să mirau de cuvintele plăcute ce ieșeau din gura lui. — Luca 4:22.

Aceasta trebuie să fie adevărat despre toți acei ce umblă pe urmele lui Christos: vorba lor trebuie să fie plăcută, moderată, ieșită din inimă plină de în sufletire iubitoare față de adevăr și față de toți acei ce caută adevărul și-l iubesc. Cuvintele lor trebuie să rămână totdeauna în hotarele minții sănătoase și ale dreptății și în strictă conformitate cu cuvântul Domnului. Prezentarea și purtarea lor de asemenea trebuie să fie ca niște epistole vii și în armonie cu cerințele de mai sus, așa că și dușmanii lor să se mire de ei și să ia cunoștință că ei au fost cu Christos și au învățat dela el. — Z. '99-53.

Ori cine care a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci... să păstrează pe sine și cel rău nu-l atinge. — 1 Ioan 5:18.

Pe atât cât inima (mintea și voința) este sfântă, este în armonie cu Dumnezeu și cu dreptatea, adică până când sămânța concepției, spiritul sfîntenii, este în noi — mintea nouă, pornirile noi nu pot incuviința păcatul, ci trebuie să i se împotrivescă și se vor împotrivi. Cu toate că luptele noastre, în cea mai mare parte, sunt contra membrilor naturii noastre degradată, slabă și decăzută, contra plăcerilor și poftelor lor hrăpărețe, totuși „făpturile noi” stau deosebite de corp, și slăbiciuni și nedeșăvârșirile lui nu se atribuie făpturii noi în Christos, ci se privesc ca fiind acoperite, ascunse sub meritul sacrificiului răscumpărător al Domnului. — Z. '99-58.

12 IULIE

Deci dacă fiul vă va fi făcut de sine stătător (liberi), veți fi într'adevăr de sine stătători (liberi). — Ioan 8:36.

Adevărații învățăcei, cari ascultă de cuvântul marelui Învățător și în toate lucrurile sunt învățăcei stăruitori, nu vor fi eliberați numai de superstiții — credințe deșarte — și de necredință, ci vor fi eliberați și de servitutea păcatului; iar în schimb vor primi o cunoștință adevărată a slăbiciunilor naturii lor decăzută și degradată, cât și de voința dumnezeiască — a adevărului. Prin urmare, această libertate este de felul care în loc să-i păgubească îi binecuvîntă: care le dă umilință în loc de mândrie, răbdare în loc de mânie, noblețe și generozitate în loc de ură și egoism; bucurie și pace în loc de nemulțumire și amărăciunea spiritului. În adevăr, numai Fiul singur poate face liber. — Z. '99-57.

13 IULIE

Insuși satan își ia chip de înger al luminii. Deci nu este mare lucru dacă și slujitorii lui iau chip ca slujitori ai dreptății. — 2 Corint. 11:14, 15.

Dacă cineva ar întreba: „Ce interes ar putea avea satana ca să facă bine?” — noi răspundem: „Satana se îmbracă în haina îngerului de lumină, nu pentru ca să ne conducă la lumina lumii (Isus), nici să ne ducă la crucea lui Christos, sau la Biblie, ci ca să ne depărteze de acestea, să ne conducă la o altă nădejde a răscumpărării, la alt învățător, ca să înșele, dacă se poate și pe cei aleși. Să nu uităm că cuvintele Domnului mai spun că atunci când lucrurile vor ajunge aci: când satan va scoate afară pe satan și va vindeca boale, acesta e un semn invederat că tronul lui se clatină și e gata de-a se prăbuși. Această e așazicând ultima fază a încercărilor vrăjmașului de a amăgi. — Z. '99-62.

14 IULIE

Ori ce amărăciune și aprindere și mânie și strigare și defăimare înlăturate fie dela voi, împreună cu ori ce răutate — Efes. 4:31.

Din acest înalt punct de vedere al aprecierii legii dumnezeiești, creștinul luminat vede, că în ochii Domnului ura este *omor*, hula, *asasinare*, răpirea numelui bun al aproapelui, *jaf și prăpăd*. Dacă în biserică, în poporul ales al Domnului se întâmplă careva din aceste lucruri, — acela e păcat indoit: omor de frate și jaf de frate. De sub această lege: „să nu vorbiți rău de nimenea” — numai o singură excepție este: când necondiționat suntem convinși, că este trebuința neapărată de-a aduce la cunoștința publică oarecare mârșăvenie; când descoperirea răului — deși este contra dorinții noastre — este de absolută trebuință care ne îndeamnă s'o facem cunoscut, pentru a feri pe alții de-a fi păgubiți. Dar nici când în alt caz. — Z. 99-71.

15 IULIE

Și dacă voui fi dat de mâncare săracilor toată averea mea, iar iubire nu am, nimic nu folosesc. — 1 Corint. 13:3

Void a servi altora să nu uităm că banul nu este unicul lucru de care oamenii duc lipsă dureroasă. Mulți cari nu au lipsă de bani au lipsă de iubire și simpatie. Și Domnul nostru a fost unul dintre aceștia: inima lui plină de iubire, în comparație a aflat puțină prietenie în inimile și mințile mult sau mai puțin înținate, chiar și a celor mai nobili reprezentanți ai rasei omenești, care era reprezentată în apostolii săi. Se părea că în Maria s'ar fi aflat acea profunzime a iubirii și devotamentului, care pentru sufletul lui era un parfum, reimprospătare, reînveselire, întărire. Și Maria a știut să prețuiască mai bine decât ori care altul înălțimile și profunzimile caracterului Învățătorului. Ea nu s'a bucurat numai că poate ședea la picioarele lui și poate învăța dela el, ci mai mult că-i poate da un semn prețios de iubirea, ascultarea și jertfirea sa. — Z. '99-77.

16 IULIE

Fiiți plini de spirit. — Efeseni 5:18.

Umplerea noastră cu spirit sfânt va fi în măsura golirii noastre de voința proprie și de umplerea noastră cu spiritul ascultării, supunerii și credinții. Și cu toate că supunerea trebuie să se arate în viața de toate zilele, totuș Domnul la poporul său consacrat consideră mai mult intențiunea, voința și supunerea inimii. Prin urmare, cei ce pot să plăcă Domnului, sunt cei cu inima credincioasă față de el; cu toate că nu prea plac acelora cu cari vin în atingere. De altă parte, mulți cari sunt „prea cinstiți înaintea oamenilor”, pentru moralitatea lor exterioară, sunt urâți în ochii Domnului pentru răceala și necinstea inimii lor. Cu toate acestea, acela în care locuște speranța și spirit nou, își va da silința a se curăți nu numai în cugete ci și în vorbe și fapte și în toate lucrurile lui, atât interne cât și externe. — Z. '99-92.

Pe cel ce cu cugetare statornică, îl vei păzi în pace desăvârșită, căci în tine se încrede. — Isaia 26:3.

Aceasta nu e pacea lumească, nu e pacea indiferenței, nici a leneviei, nici a indulgenței, nici a încrederii în voia sorții, ci este pacea lui Christos, „pacea mea”. Putem vedea, dacă căutăm trecutul, că Domnul în toate împrejurările și-a păstrat pacea cu Dumnezeu. Această pace cuprinde în sine încrederea în înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea dumnezeiască. Această pace reamintește făgăduințele prețioase făcute prin Domnul credincioșilor săi: că nici când nimic nu-i va stânjeni, că toate vor lucra spre binele lor, a celor ce iubesc pe Dumnezeu. Această pace poate dobândi prin credință totul ce permite providența divină și poate privi și printru lacrimile sale spre îndurările finale, cari au fost promise de Domnul nostru și de care pacea și bucuriile de acum sunt numai o pregustare. — Z. '99-95.

18 IULIE

În zilele din urmă vor veni timpuri primejdioase. Pentru că vor fi oamenii... îngâmfați. — 2 Tim. 3:1, 4.

Creștinul adevărat nu este încăpăținat. Dinconstră este ca lipsit de cap, decapitat, — simbolic — prin jertuirea sa Domnului. Și-a pierdut capul, a abzis de voința sa proprie și de-a se conduce singur, și ca membru al corpului lui Christos s'a plecat capului și domniei sale absolute... Creștinul adevărat în toate afacerile vieții, atât în cele de bucurie, cât și în cele de greutate și încercări, cere conducere dela cap. El întreabă ce și cum să lucreze, cum să grăiască pentru ca și mintea și cugetele sale să fie în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu în Christos. — Z. '99-102.

Păharul pe care mi l-a dat Tatăl oare să nu-l beau? — Ioan 18:11.

Cât de mult strălucește vrednicia umilinții din toate amănuntele serviciului scumpului nostru Mântuitor. Nici chiar în momentul de-a se preda inamicilor săi nu se laudă că slujba i-a fost voluntară, și nu caută gloria de martir. El mărturisește adevărul spunând că Tatăl cere dela el acest sacrificiu ca dovadă a credinții sale personale față de El. Mărturisește că este sluga lui Dumnezeu, — Fiul, care prin pătimirile sale a învățat ascultare și supunere.

Nici o învățătură nu poate fi mai de folos urmașilor Domnului decât aceea de-a sta gata și supuși la aceea ce a fost supus Fiul: a goli păharul ce i-a fost dat de Tatăl său. Prin această prelegere învățăm că Tatăl ne îndrumă și ne conduce în lucrurile noastre, pentru că suntem membre ale corpului uns. — Z. '99-418.

20 IULIE

Eu sunt via cea adevărată, și Tatăl meu este vierul... ori ce coardă care face rod o curățată ca să facă n. ai mult rod. — Ioan 15:1, 2.

Precum și cele mai bune vițe din vie care arată puterea lor de roadă, au lipsă de-a fi scurtate, tot astfel și poporul Domnului, cel mai cinstit și serios are lipsă de disciplină și îngrijirea bună a Domnului, altfel ușor devine lemnoasă și nefructiferă. Copilul adevărat al lui Dumnezeu, a cărui voință s'a contopit cu totul în voința Domnului, nici nu se vatămă, nici nu se descurajează de tăierile și scurtările ce i se fac. Căci desigur a învățat ceva despre lipsurile și neajunsurile sale și are deplină încredere în înțelepciunea Vierului mare. Prin urmare, dacă providența divină pune vre-o piedecă străduințelor sale, el primește bucuros această stânjenire a planurilor sale, fiind convins că voința și drumul Domnului sunt cele mai bune și din acestea va rezulta cea mai mare binecuvântare. — Z. '99-109.

21 IULIE

Spre aceasta sunt născut, și spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. — Ioan 18:37.

Credincioșia Domnului pentru adevăr a atras asupra lui ura și impotriva acelor cari au fost orbiți de vrăjmaș. Mărturisirea pentru adevăr l-a costat viața, și sacrificarea vieții sale în interesul adevărului a constituit prețul răscumpărării. Tot așa fiecare urmaș al Domnului trebuie să mărturisească adevărul — adevărul cu privire la caracterul și planul lui Dumnezeu. Pentru această mărturisire pe fiecare urmaș adevărat al lui Isus îl va costa viața, predându-se astfel lui Dumnezeu prin Christos ca sacrificiu viu, sfânt și bine-primit. Fiecare, care speră să moștenească împreună cu Prințul vieții în împărăția sa, trebuie să mărturisească pentru adevăr, punând o bună mărturie pentru împărăție, baza ei și în sfârșit pentru deplina ei construcție în glorie. — Z. '99-123.

22 IULIE

Drepții strigă și Iehova îi aude, și din toate nevoile lor îi scapă. Aproape este Iehova celor cu inima zdrobită, și pe cei cu spirit umilit îi ajută. Multe sunt durerile drepților, dar din toate-i scapă Iehova. Căci de șapte ori de va cădea cel drept, iarăși se va scula. — Psalm. 34:18-20; Prov. 24:16.

Dacă oricând am afla că am făcut un pas greșit pe care noi nu-l mai putem îndrepta, atunci trebuie să așteptăm ca acesta să aducă cu sine desamăgiri, cari înainte ne-au fost spuse de Domnul. În schimb însă Dumnezeu poate permite ca această cale se ne aducă binecuvântări prin cânta inimii, prin supunere mai umilită față de Domnul, prin stăruință mai mare, prin trezire și încredere mai multă în viitor. În acest chip chiar și poticnirile vieții pot să devie pietre de pășire la trepte mai înalte ale harului și a adevărului. — Z. '03-217.

23 IULIE

Iar dacă cineva nu poartă grijă de ai săi... a tăgădui credința, și este mai rău decât un necredincios. — 1 Tim. 5:8.

"Credința" cuprinde în sine iubirea, simpatia, interesul față de alții și sentimentul îngrijirii, mai ales față de cei ce sunt de o credință cu noi. Ce frumos privilegiu ne dă Domnul lăsându-ne să vedem în natura lui simpatia și plină de interes pentru alții, care purta grija altora chiar și atunci când el însuși era cuprins de cele mai strașnice suferințe — pe cruce! Lupta sa cu moartea nu l-a putut împiedeca de-a se gândi la mamăsa și de-a se îngriji de mângăierea și bunăstarea ei... Să ne însemnăm aci și alegerea lui Ioan. Fără îndoială, cauza acestei alegeri este întâi natura lui iubitoare și compătimitoare; a doua, sârugița lui în slujba Domnului și a adevărului; iar a treia, curajul său, îndesându-se aproape de învățătorul său muritor, ca să fie cu el până la capăt, chiar viața puindu-și-o în pericol. Bine să ne însemnăm aceste particularități, fiindcă acestea plac Domnului. Încrăstându-le în minte, să le cultivăm și noi, ca prin ele să putem dobândi ocaziuni speciale pentru slujba Domnului Z. '99-127.

24 IULIE

Mult poate rugăciunea dreptului, deoarece ea lucrează. — Iacob 5:16.

Împreunarea noastră cu Domnul în rugăciune are ca rezultat încredere mai puternică și mai mare în Domnul ca supraveghetorul lucrurilor noastre; mai puternică credință în făgăduințele scumpe și nemăsurat de mari ale cuvântului său; mai puternică recunoaștere a conducerii sale din trecut și din prezent; mai puternică iubire față de toți frații în Christos și mai puternică îngrijire de mântuirea și înaintarea lor sufletească. Astfel rugăciunea stă în strânsă legătură cu înaintarea în lucrurile spirituale, cu progresul în roadăle spiritului față de Dumnezeu, față de frați și față de toți oamenii. — Z. '00-268.

Unul este legiutor și judecător, căl care poate să măntuiască și să piardă; cine ești tu, care judeci? — Iacov 4:12.

Cu această gândire se unește ceea ce spune apostolul Pavel, că nici lumea, nici frații nu-l pot judeca — ci numai Domnul singur e în stare a judeca — el care citește în inimi și cunoaște împrejurările, încercările și imperfecțiunile de biruit. Ba declară și aceea, că „nici eu însumi nu mă judec”. — 1 Corint 4:3.

Mai potrivit lucru este a nu condamna pe alții, cări în mod conștiincios pretind a fi copii Domnului, și este potrivit a nu ne condamna nici chiar pe noi în asemenea împrejurări. Zi de zi trebuie să ne străduim tot înainte și mai înainte, silindu-ne să facem tot ce putem mai bine pentru cultivarea îndurării ceresti, ca să putem servi potrivit, lăsând rezultatele în grija Domnului. — Z. '99-139.

26 IULIE

Biruitorului îi voi da... o petricică albă, și pe petricică un nume nou scris, pe care nime nu-l știe decât numai primitorul. — Apoc. 2:17.

Toți învățătorii trebuie să se dovedească că ei sunt de aceia cari sunt gata a sacrifica totul pentru Domnul; de aceia cari sacrifica, dacă e de lipsă, iubirea, prietenia și recunoștința oricărei alte ființe pentru a câștiga iubirea și îndurarea Domnului. Noi credem că această încercare se apropie zi de zi tot mai tare de poporul consacrat al Domnului și privește pe fiecare să ție seama că și acesta este unul din elementele încercării noastre. Corespunzător trebuie deci să îndreptăm iubirea noastră spre lucruri cerești și astfel să învingem și să omorim în noi orice atragere spre ființe pămăntene, sau spre astfel de lucruri care împiedecă aplecările și serviciile noastre pentru Domnul. — Z. '99-140.

Nu vom afla nimic asupra acestui Daniil, afară dacă nu vom afla ceva asupra-i față cu legea Dumnezeului său. — Daniil 6:5.

Nu toți sunt spirite conducătoare cum a fost Daniil, nici nu sunt date fiecăruia vedenii și manifestări ca lui Daniil. Dar fiecare poate câștiga același spirit al devotării pe baza dreptății, care devotare, sub îngrijirea dumnezească, pas de pas va fi pusă la încercare pe calea îngustă, după cum ne vom sili a umbla pe urmele celui care ne-a lăsat exemplu — pe urmele Domnului nostru Isus Christos. De aceea, toți aceia cari numesc numele lui Christos, să se depărteze de la nedreptate și răutate; fiecare să fie un credincios Daniil. „Îndrăznește a fi un Daniil”. — Z. '99-167

28 IULIE

Dacă suferiți pentru dreptate, iericiți sunteți.
I Petru 3:14.

Numai dacă suntem uniți pentru credincioșia noastră față de adevăr — direct sau indirect — avem cauză a ne bucura, sau a ne gândi că suferim pentru cauza dreptății. După cum arată apostolul, unii suferă ca răfăcători, ca amestecători în treburile altora, alții pentru purtarea lor dură — pentru necioplirea și necuviința lor, sau pentru lipsa de înțelepciune moderată, atât de recomandată în cuvântul lui Dumnezeu.

Datorința noastră este ca nu numai să cercetăm voința Domnului, ci să ținem seamă și de împrejurările și condițiunile ce ne încunjură; și trebuie să ne silim a câștiga în cursul vieții o astfel de moderație, care 1) să dobândească aprobarea dumnezească, 2) să cauzeze altora cât se poate de puțină confuzie, neplăcere și nemulțumire. Afară de aceasta cu încredere să ne răzîmăm pe înțelepciunea păzitoare și îndurarea Domnului. — Z. '99-166, 167.

Dumnezeul nostru, pe care noi îl servim, poate să ne scape. — Danil 3:17.

Îngrijirea dumnezească se arată în felurite chipuri și nu este datoria poporului său să hotărască când și cum să se întâmple eliberări miraculoase, și când să fie lăsați cu totul pradă voinții dușmanului, fără vreun ajutor din partea Domnului. Uneori fiii lui Dumnezeu fiind legați și împiedecați în vestirea adevărului, numai deodată observă, — ca cei trei tineri evrei, — că focul a ars legăturile lor și sunt eliberați, și dobândesc mai bogate ocazii pentru a mărturisi mărirea Dumnezeului nostru, de cum ar fi dobândit prin ori care altă întorsătură a sorții.

Prin urmare, în nici un caz nu poate fi chemarea noastră de-a hotări înainte cum să fie îngrijirea dumnezească față de noi; noi să ne îndeplinim datorința fără nici o considerare la rezultate — încrezându-ne cu totul Domnului. — Z. '99—171.

30 IULIE

Prindeți vulpele cele mici, ce strică viile. — Cântarea Cânt. 2:15

Mulți sunt prea îngăduitori față de ei înșiși în privința vătămarilor mici a votului lor de consacrare. Ei zic: „Ce folos de o cercetare atât de amănunțită și de o viață atât de deosebită de viața lumii întregi?” Noi credem că e foarte de lipsă! Căci învingerile în lucrurile mici ne pregătesc pentru învingerile mari și le fac posibile pe acestea. Și invers, a se supune corpului în lucruri mărunte, înseamnă pierderea sigură a luptei întregi.

Noi cari știm că am devenit „creaturi noi” în Crhsitos și că trebuie să fim încercați — dacă încercarea noastră nu s'a început încă — să gândim și la aceea că numai așa putem fi tari sufletește și capabili de biruință, dacă practicăm tăgăduire de sine în lucrurile mărunte ale vieții și biruim (ucidem) dorințele naturale ale corpului cu privire la îmbrăcăminte, hrană, purtare, și cu privire la toate celelalte. — Z. '99-172.

Lucrul fie căruia cunoscut se va face; pentru că ziua va arăta, că în foc se descopere, și ce fel este lucrul fie căruia — focul însuși va încerca. — 1 Cor. 3:13.

Vorbind despre timpul încercării prin foc, și asemănând credința și faptele omului zelos cu o casă zidită din aur, argint și pietre scumpe, apostolul declară că focul din această zi, a sfârșitului veacului prezent, va încerca munca fiecăruia și va mistui totul, afară de zidirea întemeiată — credința și caracterul adevărat. Dar să nu uităm că astfel de caractere credincioase nu cresc peste noapte — în câteva ceasuri, în câteva zile, ci se dezvoltă treptat, piatră pe piatră și astfel devin puternice și frumoase ca olivul. — Z. '99-171.

AUGUST

Moartea și viața sunt în puterea limbii. — Proverbe 18:21.

Puterea limbii întrece puterea oricărei alte părți a corpului, întrece puterea lor și chiar puse laolaltă. Prin urmare, înfrânarea limbii, este una din cele mai importante datorințe a poporului lui Dumnezeu, când e vorba de corpurile lor muritoare și de folosirea lor în serviciul Domnului. Câteva cuvinte de iubire, de bunăvoință, de câte ori au schimbat cursul și direcția întreagă a vieții omului! Ba de câte ori au avut rol hotărîtor și în formarea sorții neamurilor! Și invers, cuvinte rele, cuvinte necuviincioase, cuvinte defăimătoare, de câte ori au cauzat nedreptate dură, au asasinat, au nimicit numele bun, etc.! Sau cum declară apostolul, „aprinde cursul firii” — stârnesc furie, ceartă și vrăsmășie la care nimeni nu s'ar fi cugetat la început. Nu-i mirare când apostolul declară că o astfel de limbă „este aprinsă de focul gheenei” — moartea a doua! — Iacob 3:6 — Z. '99-75.

Veniți să ne închinăm și să ne plecăm, să înge-nunchiem înaintea lui Iehova, Făcătorului nostru. — Psalm 95:6

Părerea noastră este că fără de rugăciune nici unui creștin nu-i este cu putință a duce o viață creștinească, conform chemării sale, și a ridica o astfel de zidire a credinței și a caracterului, care—după cum spune apostolul în mod simbolic—să fie „compusă din aur, argint și pietre scumpe”. Dar și mai puțin este aceasta cu putință fără de rugăciune în mod regulat—ba suntem aplecați a zice:—fără de *îngenunchiere* în rugăciune. Suntem siguri că cei mai adevărați și cei mai buni din poporul Domnului, prin experiențele și mărturiile lor, vor adevăra această convingere a noastră. — Z. '99-184.

3 AUGUST

Deosebiți-vă de popoarele pământului. — Ezra 10:11.

Bine a zis cineva: „Creștinul e în lume ca corabia pe ocean. Corabia e sigură pe mare până când apa nu e în corabie”. Cea mai mare greutate a creștinătății din ziua de azi este aceea că a primit în sânul ei „neamurile pământului” și le-a recunoscut ca creștine. Aceasta păgubește nu numai pe creștini, coborându-le nivelul (căci mulțimea se consideră ca nivel), ci e spre rău chiar și străinilor, căci ca rezultat, mulți dintre ei se simt în siguranță, ca și unii care nu au nici o lipsă de vreo îndreptare, căci pe dinafară sunt onorabili și poate adeseori iau parte la servicii divine publice. — Z. '99-203.

Un slujitor al Domnului nu trebuie să se lupte, ci să fie către toți blând, învățător îndemânatic, răbdător de rele, înțeleptînd cu blîndețe pe cei ce se împotrivesc. — 2 Tim. 2:24, 25.

Unii din poporul scump a lui Dumnezeu fac mare stricăciune cu influența lor asupra cauzei adevărului, prin aceea că vorbind altora—și mai cu seamă oamenilor învățați—despre planul dumnezeesc, arată prea mare încredere în sine, prea mare autoritate. Umilința este scumpă mărgea, este un mărgăritar ori unde se află, și este de neapărată trebuință ca un ajutor în cauza adevărului. Adevărul poate fi spus cu cea mai mare putere ce omul o are, dar totdeauna numai cu blîndețe și cu umilință. Incercând să convingi pe cineva cu privire la adevăr, forma întrebătoare s'a dovedit totdeauna cu mare efect. — Z. '00-14.

5 AUGUST

Știm că pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu ori ce lucrează spre bine... adică pentru cei chemați potrivit unei puneri la cale. — Rom. 8:28.

Ținând seamă de aceasta, fiecare din poporul Domnului să fie mulțumit cu partea ce i-a hotărît îngrijirea dumnezească. Să nu fim indolenți, nepăsători, ci îndestuliți; să nu fim nicicând neliniștiți, nemulțumiți, murmurători în contra lui Dumnezeu și în contra purtării sale de grije. Se poate întâmpla că Dumnezeu pe careva individual ne pregătește la vreo slujbă specială, dar numai prin încercările la care ne supune ne poate face capabili a duce la îndeplinire lucrul pentru care ne pregătește. Să nu uităm nici aceea, că noi nu suntem în stare a judeca slăbiciunile și lipsurile noastre, și de aceea neinstare a înțelege care încercări ne servesc mai bine spre înaintarea noastră. — Z. '00-22.

Impotriviți-vă diavolului, și u'a fugi dela voi. — Iacob 4:7.

Dacă suntem hotărâți în respingerea ispitei, aceasta înmulțește puterea caracterului nostru nu numai pentru data aceea, dar și pentru ispitele următoare. Această descurajează în oarecare măsură și pe dușmanul nostru, căci experimentând hotărârea noastră, trebuie să vadă că nu-și ajunge scopul disputând cu oameni statornici în convingeri și hotărâți în caracter. Dincontră, dacă am încerca a ne pune la târgueală asupra întrebării, rezultatul ar fi că păsărarul ar aduce din partea sa tot felul de motive și argumente și noi am ajunge în pericolul de-a fi învinși de mulțimea argumentelor, căci—după cum spune apostolul—diavolul este viclean și „uneltirile lui nu ne sunt necunoscute”. Unicul drum și mijloc sigur pentru „frați” este ascultarea repede de cuvântul Domnului, și supunerea necondiționată spiritului său. — Z. '00-30.

7 AUGUST

Si dacă se va lupta cineva, nu se încununează, dacă nu se va lupta după regulă. — 2 Tim. 2:5.

Isus a fost cu luare aminte la timpurile și metodele lui Dumnezeu. El nicicând nu și-a expus cu nesocotință viața la pericol până ce nu i-a venit ceasul despre care era convins din profetii că atunci trebuie să se dea în mâna vrăjmașilor săi. El nu a făcut rugăciuni lungi pe la colturile străzilor ca să-l audă oamenii, nici n'a revoltat lumea cu vorbiri inflăcărâte. După cum arată profetul, el nu a strigat tare și nu și-a ridicat glasul pe străzi. (Isaia 42:2). El a lucrat după metodele lui Dumnezeu, care singure sunt înțelepte, rezonabile și puternice pentru alegerea unei clase pe care voeste s'o facă mostenitoarea împărăției promise. Acei ce vreau să alerge ca să ia răsplata, să urmeze urmele Domnului și să se umple din ce în ce mai mult cu spiritul său. — Z. '02-265.

În casa în care veți fi intrat, ziceți mai întâi, pace casei acesteia. Și dacă este acolo fiul păcii, va sta asupra lui pacea voastră; iar de nu este, se va întoarce spre voi. — Luca 10:5, 6.

Fiecare lucrător al secerișului din prezent bine să-și însemne învățătura Domnului din aceste versuri. Ori unde ar merge solișii Domnului, cu ei trebuie să meargă pacea și nu neliniștirea, tulburarea, iritația sau cearta. De fapt adevărul se va dovedi că este o sabie care provoacă împotriviri, totuși adevărul trebuie să fie acela care stărnește împotrivire și face despărțire și niciodată asprimea cuvintelor sau purtarea necuviincioasă din partea reprezentantului Domnului. Sunt destule lucruri cari îngreună și supără viața omenirii de astăzi, iar cei ce au primit adevărul trebuie să-și răstige și spiritul lui: „vorbind pace prin Isus Christos”. — Z. '04-108.

9 AUGUST

Dacă lumina ce este în tine se întunecă (se stinge), cât de mare este întunericul. — Mat. 6:23. Diaglott.

„Secerișul” este totodată și timpul treieratului „grâului”—timp de cercare, de despărțire, și este datorința noastră a tuturor să dovedim caracterul nostru: „După ce veți fi săvârșit toate, să stați!” Cercările „secerișului actual” trebuie să fie în asemănare cu cercările secerișului evreesc, care a fost un tip la acesta. Una din probe este *crucea*, alta *prezența lui Christos*, a treia *umilința*, a patra *iubirea*. Evreii au fost muștrați pentru că „n'au cunoscut *timpul cercetării lor*”. Este îndoit de înfrântătoare poziția acelora, care după ce au cunoscut adevărul de față, ajung din nou în „întunericul din afară”. Motivul acestei deraieri a credinței este necredincioșia din partea lor. — Z. '04-297.

Deci dacă este vreun îndemn în Christos, dacă este vreo mângâiere de iubire, dacă este vreo împărtășire a spiritului, dacă este vreo inimă și îndurare, împliniți-mi bucuria ca să gândiți aceeași, având aceeași iubire, într'un cuget gândind aceeași. — Fil. 2:1, 2.

Ce frumoase îndemnuri sunt aceste spre înțelegeri, unire, pace și dragoste frățască! Cum ne însuflețesc la răbdare, noblețe, la sprijinirea și mângâierea unii altora în biserică, ca astfel spiritul Domnului să sporească în fiecare și toți să facă cea mai mare înaintare posibilă în calea dreaptă! Iubiți frați și surori, să fim din ce în ce mai vrednici de numele Barnaba—mângâietor de frați. Să ne umplem tot mai mult de spiritul sfânt, căci în aceea își află Domnul bucuria, ca avându-l în măsură abundentă, toți să fim fiii și ilicele mângâierii în Sion, solii Tatălui nostru, canalele spiritului sfânt, precum și ai adevărului. — Z. '04-296.

11 AUGUST

Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții. — Apoc. 2:10.

Dinainte trebuie să așteptăm un al doilea atac în contra bisericii (nu a celei nominale, ci a celei) adevărate. Și aceasta va însemna—ca în cazul lui Ioan Botezătorul—o a doua, și—in aparență—o completă învingere a femeii babilonice și a iubitului ei, a lumii, asupra membrilor credincioși a corpului lui Christos, cari sunt încă în corp. Nu trebuie să ne mirăm dacă aceasta se va întâmpla astfel, ci credem că și aceasta va fi spre folosul acelor cari iubesc pe Domnul. Toți trebuie să știm ca să putem dobândi răsplățile cerești, dincolo de val. Clasa-Ille trebuie să fie învinsă dincoace și va fi și învinsă, dar aceasta pierdere aparentă numai grăbește mărirea împărăției. — Z. '04-63.

De greșelele cele ascunse, curățește-mă. Ferește încă pe servul tău de păcatele mândriei, ca ele să nu aibă domnie asupra mea... Fie plăcute cuvintele gurii mele, și cugetarea inimii mele înaintea ta... O, Iehova, stâncă mea și mântuitorul meu. — Psalm 19:13-15. Trad. din ebraică.

Se pare că fiecare creștin inteligent ar trebui să repeteze mereu această rugăciune inspirată pentru curățirea de păcatele ascunse, ca prin aceasta fiecare să fie reținut și dela greșelele îndrăznețe. Cine din adâncul inimii se roagă, acela stă la pândă chiar și contra începuturilor păcatelor și așa își ține inima curată și fără prihană, pentru că în tot timpul de lipsă aleargă după ajutor la izvorul mântuirii. Cel ce vrea să ducă o viață sfântă și aproape de Domnul numai prin abținerea dela păcatele *exterioare*, adică îndrăznețe, dar în inima sa neglijează începuturile păcatului, acela încearcă a face un lucru drept și bun, însă într'un chip nesocotit și nerezonabil. — Z. '98-22.

13 AUGUST

Pentru Christos suntem soli. — 2 Corint 5:20.

Dacă totdeauna am avea înaintea ochilor această gândire, câtă demnitate ar câștiga aceasta! Ce mare ajutor pentru făptura nouă în lupta sa cu pornicirile fapturii vechi, pe care o negăm și o credem moartă cu legile și înclinările ei ascunse! „Cetățenia noastră este în cer”—zice apostolul. Cu toate că trăim încă în lume, nu suntem din lume ci ne-am schimbat cetățenia la împărăția cerească. Și cu toate că fiind alesi ai împărăției trăim în această lume ca străini, totuși ca locuitorii și trimișii ei trebuie să simțim cinstea și mărirea poziției noastre și greutatea răspunderii față de ea: amintindu-ne cuvintele apostolului: „Și orice faceți în cuvânt și faptă, faceți toate în numele Domnului” — Z. '04-72.

Destul este ucenicului să fie ca învățătorul său, și sluga ca stăpânul său. Dacă pe stăpânul casei îl numără Belzebul, cu cât mai mult pe casnicii săi? — *Mat. 10:25.*

Oricât de frumos și plin de har ai prezenta adevărul, el este o sabie ascuțită, care taie în toate direcțiile, și după cum a zis Domnul, adeseori pune pe părinți și copii față în față, pe unii contra altora, căci întunerecul urăște lumina și i se împotrivesc în toate chipurile. Luând în considerare învățăturile Domnului, că și cea mai înțeleaptă prezentare a adevărului poate fi înțeleasă greșit, este în interesul fiecăruia care vrea să servească adevărului credincios, să fie cât se poate de atent spre a încunjiura orice neînțelegere; pentru că, să fie știut ori unde, că noi nu vrem să provocăm anarhie și nici să luăm parte la astfel de mișcări. — Z. '03-13.

15 AUGUST

Vă indemnăm fraților, fiți îndelung răbdători față toți. — *1 Tesal. 5:14.*

Acest text arată că cei mai tari, cei mai stăruitori fii ai Domnului trebuie să fie cu bună aplecare și cu răbdare iertătoare, cu îngăduință nu numai față de cei slabi, de cei ce sunt la sfârșitul curajului, ci față de toți — chiar și față de cei mai îndrăzneți și împotriviți. Creșterea și întărirea noastră în cunoștință ne ajută să creștem și să sporim și în acest dar al răbdării, căci cu cât învățăm mai bine a aprecia răbdarea Tatălui oeresc față de noi, cu atât mai bine învățăm a exercita și noi aceeași virtute față de alții... Gândul că Tatăl oeresc ne-a chemat și favorizat atât de mult, să ne facă foarte atenți la lucrul său, ca să putem lucra împreună cu Domnul la chemarea noastră și a altora care împreună cu noi vrem să alerge pe cărarea îngustă. — Z. '03-24.

Să mulțumiți în ori ce. — *1 Tesal. 5:18.*

Fiindcă inima noastră este în unire cu Domnul și fiind deplin devotată față de împlinirea voinții sale, poporul Domnului nu numai că cere binecuvântarea la începutul fiecărei zi și asemenea-i mulțumește la sfârșitul ei, ci în toate lucrurile vieții și în orice împrejurare își amintește că viața și-a consacrat-o cu totul Domnului și de aceea cu credința se întoarce spre el în toate afacerile sale. Cel ce face parte din poporul Domnului, în armonie cu însemnătatea dărilor sale, recunoaște, prin credință, că îndurarea divină îi cuprinde toate interesele vieții sale, și în conformitate cu aceasta îi mulțumește. Aceasta este voia lui Dumnezeu cu privire la noi:—El vrea ca noi să fim statornici în această dispoziție de inimă, care totdeauna ține seamă de conducerea și binecuvântarea sa. Și toate aceste numai în interesul nostru le vrea, căci aceasta este cea mai favorabilă condițiune în progresul nostru pe cărarea îngustă și cel mai puternic și mai însemnat ajutor pentru asigurarea alegerii și chemării noastre. — Z. '03-25.

17 AUGUST

Nu stângeți spiritul. — *1 Tesal. 5:19.*

Spiritul Domnului în poporul său se aseamănă cu „flacăra iubirii sacre” față de Domnul și față de orice persoană în legătură cu cauza lui. Această flăcără se aprinde prin vestea dumnezească în fiecare individ când e conceput de spiritul sfânt, și prin conducerea aceluși spirit, este făcut membru în corporațiunea bisericii. În măsura în care biserica crește în cunoștință, iubire și unire cu Domnul, în aceea măsură face și „flacăra iubirii sacre” ca biserica să fie lumina lumii, o cetate zidită pe munte, care nu se poate ascunde. — Z. '03-25.

18 AUGUST

Cercetați toate și găsiți ceea ce este bun. 1. Tesal. 5:21.

Ori cât ar trebui să prețuim profetiile, sau vestirile publice, poporul Domnului trebuie să învețe și aceea ca să nu primească tot ce aude fără a cerceta și a judeca. Ei trebuie să examineze tot ce aud, și să facă deosebire între ceea ce este logic sau ce se unește cu mintea sănătoasă și este în armonie cu Scriptura, și între ceea ce este numai o presupunere sau filosofie greșită. Trebuie să examineze tot ce ei aud, cu scopul ca repede să primească ceea ce suportă mărturisirea cuvântului dumnezeesc și tot ce se adevărește că este în armonie cu spiritul sfânt; dar tot așa de repede să respingă orice lucru ce nu corespunde acestor dovezi: cuvântului dumnezeesc și armonia spiritului sfânt. — Z. '03-26.

19 AUGUST

Abțineți-vă dela tot felul de rău. — (Trad. rev.) 1 Tesal. 5:22.

Acest indemn înseamnă că trebuie să te impotrivești la tot ce este rău, fie că se arată în culoare bună sau în culoare rea... A se reține și dela umbra sau dela aparența răului este altă idee, deosebită de ceea ce vreau să spună cuvintele originale ale apostolului. Dar amândouă ideile ne arată principii sănătoase. Noi trebuie să ne împotrivim nu numai la lucrurile slabe și păcătoase, ori cum le-ar fi culoarea sau haina, ci noi trebuie să incunjurăm și făptuirea acelor pe care noi le cugetăm *bune*, dar pe care prietenii și semenii noștri le-ar putea judeca greșit, sau ca rele... Spiritul minții sănătoase ne spune să incunjurăm nu numai răul în toate formele sale, ci și toate lucrurile ce se *par* a fi rele,—pentru că folosul nostru în serviciul Domnului și în interesul adevărului să fie cu atât mai mare. — Z. '23-26.

20 AUGUST

Deci aceea ce voi cinstiți foarte mult fără să cunoașteți, aceasta vă vestesc eu vouă. — Fapte 17:23.

Procedura apostolului este vrednică de imitat. Tot omul *cuminte* disprețuește ce-i nou și este aplecat a zice că ceea ce este prețios există de mult. Să facem și noi ca apostolul, să ne străduim a dovedi că evanghelia adevărată nu e o teologie nouă ci una veche, atât de veche că deja lui Avraam i-a fost vestită; aceea ce a fost vestită de Isus Christos și apostolii săi. În măsura în care putem dovedi că în ziua de azi domnesc amăgiri și sminteli a căror rădăcină se află în „era întunecului”, trebuie să ne străduim a dovedi și aceea că noi nu avem de scop a clădi alte sisteme greșite, ci din contră ne-am curățit de smintelile întunecului, ne-am întors la principiile fundamentale ale evangheliei, la poruncile cum le-a dat Domnul Christos și cum le-au adevărit trimișii săi, apostolii. — Z. '03-29.

21 AUGUST

Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui. — Mat. 6:33.

Poporul Domnului face bine dacă ține mereu în minte că intereselor sufletești să li se dea totdeauna întâietatea, iar afacerile pământești să fie lăsate în rândul al doilea, pentru ca totdeauna să putem înainta în binecuvântarea și dezvoltarea vieții și fericirii veșnice; de aceea totdeauna trebuie ca interesele spirituale ale copiilor lui Dumnezeu să li se dea întâietatea. Urmașii Domnului trebuie nu numai să se păzească pe ei și familia lor de-a ajunge în societăți nefavorabile și fără Dumnezeu, dar să hotărască că sub nici un fel de împrejurări și niciodată nu vor da minții frâu liber în astfel de direcții sau ademeniri. Poporul Domnului să fie poporul lor, chiar și dacă în viața prezentă duce lipsă de lux și de comodități. — Z. '02-350.

Nu știți că eu trebuie să fiu în cele ale Tatălui meu? — Luca 2:49.

Oare nu este de lipsă ca toți să avem spiritul Domnului, exprimat în aceste cuvinte? Adevărații sfinți ai Domnului nu au afaceri *de-ale lor*, căci prin consacrarea lor toate le-au dat Domnului. Ca slujbași ai Domnului, ei trebuie să le îngrijească în așa fel—nu cu gândul ca la moarte să le lase în stare mai bună copiilor sau amicilor lor, ceea ce le poate fi chiar spre stricăciune. Din contră, fiind încă în viață el trebuie să le folosească atât de înțelept cât îl ajută puterile și înțelepciunea, căci cu moartea sa încează de-a mai fi îngrijitor peste ele și trebuie să dea socoteală de ele. — Z. '03-53.

23 AUGUST

Acum dar rămâne credința, nădejdea și iubirea, aceste trei; lor mai mare din acestea este iubirea. — 1 Corint. 13:13.

Fiindcă iubirea este cea mai sublimă și mai măreață, de aceea este și cea mai statornică... căci de fapt, nu va înceta oare credința imediat ce vom ajunge să vedem curat toate ce am crezut? Și tot așa speranța, când vom ajunge la împlinirea speranțelor noastre și vom deveni posesorii adevărați ai făgăduințelor Tatălui nostru cresc? Iubirea însă nu se va sfârși niciodată, după cum nu s'a început niciodată. Dumnezeu este iubire și fiindcă el nîcîcînd n'a avut început, tot astfel și iubirea este fără început. Căci ea este caracterul, firea lui Dumnezeu, și fiindcă el este etern, și iubirea este eternă. — Z. '03-58.

Tată sfinte, păstrează-i în numele tău pe care mi i-ai dat, ca să fie una după cum noi suntem una. — Ioan 17:11.

Dacă ne uităm mai de aproape la această admirabilă manifestare de înalte sentimente ale Domnului față de biserică, vedem mărirea unității de familie dumnezească. Aceasta este unitatea scopului, unitatea încrederii, unitatea simpatiei, unitatea iubirii; unitatea cinstirii și unitatea posesiunii unii altora. Domnul a arătat această unitate ca deja existând între el Tatăl ceresc; dar pentru învățaceii săi, aceasta era atunci numai în speranță și tot așa este și azi. Împlinirea acestei unități este scopul ideal pentru care ne luptăm și aspirăm. — Z. '03-77.

25 AUGUST

Știm că dacă se va arăta vom fi asemenea lui, fiind că-l vom vedea așa după cum este. — 1 Ioan 3:2.

Speranța că în curând vom ajunge schimbarea prin înviere, și vom deveni asemenea iubitului Răscumpărător, și-l vom vedea așa cum este, și ne vom împărtăși de gloria sa în marea „epifanie”, sau strălucirea măreață a fiilor lui Dumnezeu în împărăție, trebuie să incurajeze și să ne întărească inima, să ne deschidă buzele și să ne oțelească la toate datorințele, drepturile și prilejurile de-a putea servi Domnului nostru și credincioșilor săi. Dacă această speranță a fost ancora poporului Domnului în decursul veacurilor, cu atât mai mult este aceasta acum pentru noi, când trăim în timpul prezenței sale, așteptând „apokalipsis”, descoperirea sa în mărirea sau gloria împărăției! — Z. '03-151.

26 AUGUST

Iubirea este plină de bunătăți — 1 Corint. 13:4.

Poporul Domnului nu trebuie să se exprime cu mirare față de persoanele diforine sau să critice lipsa unora de frumusețe... Politețea este o însemnată și frumoasă trăsătură a caracterului creștinesc. În lume această politețea este numai poleită, dar la creștinul adevărat aceasta nu este numai o strălucire exterioară, ci și o strălucire internă a sentimentelor curate ce locuiesc în inima care se desvoltă după regula spiritului vieții, după regula iubirii. Iubirea conduce la noblete, la răbdare, la gentilețe etc., și ea—chiar și când trebuie să se impotrivească—se sfieste a scăpa vre-o vorbă lipsită de delicatețe, ci atât cât îi permite datorința, le incunjură. — Z. '03-153

27 AUGUST

De aceea noi nu mai cunoaștem de acum pe ni-meni după trup. — 2 Corint. 5:16.

Apostolul n'a vrut să zică prin aceasta că nici o atențiune să nu dăm la neajunsurile corpului, fie la noi sau la alți membrii ai bisericii. Trebuie să luptăm în contra tuturor slăbiciunilor trupesti care de multe ori oer o tratare aspră în interesul făpturii noi. Cu toate acestea să deosebim bine făptura nouă de corpul ei slab și muritor, și să iubim și împreună să simțim cu fratele, deși este de lipsă, atât în interesul lui cât și al bisericii, să-l muștrăm și desaproabăm, cât și să îmbunătățim purtarea lui rea. Indrumarea apostolului, cum să recunoaștem și să deosebim cele două clase sau cele două naturi, sună astfel: cea nereformată cugetă totdeauna la lucrurile corpului, iar cea reformată la lucrurile spiritului. — Z. '03-170.

28 AUGUST

Predică cuvântul, stăi de aproape la timp cuvenit și la timp necuvenit. — 2 Tim. 4:2.

Aceasta nu înseamnă că vestind altora vestea bună trebuie să vătămăm legile minții sănătoase și ale bunei cuvințe și astfel să-i incomodăm la timp nepotrivit și la ocazii neplăcute lor; ci din contră, înseamnă că noi trebuie să iubim adevărul atât de mult, încât să ne putem folosi cu bucurie de toate ocaziunile ce ni se prezintă pentru vestirea lui, chiar și atunci când nouă nu ne convine. Căci aceasta este chemarea principală a poporului lui Dumnezeu, ca el să fie o lumină în tot locul și la toți oamenii, pentru a susține adevărul și a-și dovedi slujba de evanghelist până la sfârșit. — Z. '03-189.

29 AUGUST

Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău. — Iacobi 4:3.

Să învățăm a ne ruga bine precum și a lucra și a spera în modul cuvenit. În scopul acesta să fim rezezi, sprinteni la auzit, înceti și precugetați la vorbă, și totdeauna gata a asculta cu atenție cuvântul Domnului și lecțiunile care deja ni le-a comunicat; asemenea să fim gata a primi învățătura, conducerea și binecuvântarea sa. Să fim târzi în comunicarea plăcerilor, ci mai bine să ne silim a ajunge la desvoltarea caracterului creștin, care nu caută voia noastră ci voința și drumul Tatălui nostru ceresc. — Z. '03-204.

Așa se lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, pentru ca să vadă faptele voastre cele bune și să mărească pe Tatăl vostru care este în cer. — Mat. 5:16.

Nu numai aceasta este adevărat că Unul Domnului va fi cu capul și umerii deasupra celorlalți, „ales între zeci de mii, cu totul plăcut”, ci în mare măsură trebuie să fie adevărat și aceea, că toți aceia cari sunt în legătură deaproape cu membrele corpului lui Christos în viața prezentă — înainte de-a fi el proclamat împăratul lumii întregi — trebuie să fie capabili a recunoaște mărirea și demnitatea acelora pe care Domnul îi alege și ridică la treapta cinstei pentru îndreptarea lucrurilor omenești. Trebuie să poată vedea, să poată recunoaște că au fost cu Christos, trebuie să recunoască mărirea inimii, înălțimea moralului lor — trebuie să aprecieze spiritul curat, mintea sănătoasă. — Z. '03-206.

31 AUGUST

De este așa, Dumnezeuul nostru, pre care noi îl servim, poate să ne scape din cuptorul ce arde cu foc: și din mâna ta o rege, ne v'a scăpa; și chiar de nu, știut să-ți fie, rege, că pe zeli tăi nu-i vom servi, și chipului de aur pe care l-ai ridicat, nu ne vom închina. — Daniel 3:17, 18.

Răspunsul evreilor către Nabucodonozor: „Dumnezeul nostru, pe care noi îl servim” — este vrednic de însemnat. Nu numai că ei recunoșteau pe Dumnezeu și-l cinsteau, dar ei îl și serveau cum îi se da ocaziune... Să ne hotărîm și noi, iubii frați, — precum au făcut acești evrei, — că numai Domnului și Dumnezeului nostru să-i servim, că nu vom intra între servitorii și cinstitorii a nici unei erori, orice formă ar avea. Tot așa să hotărîm că noi nu ne vom pleca nici nu vom servi sectarismului, nici mamonului (sau averii) — cu murdăria și răsplățile lui — nici faimei, nici prietenilor și nici nouă înșine. — Z. '99-172.

Dar Domnul i-a zis: dute, pentru că acesta îmi este un vas ales, spre a duce numele meu înaintea neamurilor și împăraților și fiilor lui Israel. — Fapte 9:15.

Numele ce trebuia să-l ducă acest vas a fost ves-tea bună a darului și a iubirii dumnezeiești. Așa este cu toți membrii bisericii chemată. Noi suntem numai vase. Excelența, meritul, vrednicia este a Domnului Isus. Văzând că Isus este alesul Tatălui și că în el se arată caracterul său, noi lăsăm toate și-i urmăm lui. Tot așa dacă cineva lucră în serviciul și planul lui Dumnezeu și noi îi dăm un ajutor (ca în serviciul lui Dumnezeu), acest ajutor trebuie să fie făcut numai pe această bază — și nu din cauza magnetizmului sau favoritismului personal — ci pentru că inimile noastre sunt atinse de Domnul prin credința că însuși Dumnezeu alege și se servește de astfel de oameni. — Z. '03-206.

2 SEPTEMBRIE

După ce ați curățit sufletele voastre în ascultarea adevărului prin spirit spre iubire frățească fără fățarie, iubiți-vă dăinuitor unii pe alții. — 1 Pet. 1:22.

Cunoștința trebuie foarte mult apreciată în biserica și privită ca o dovadă a înaintării, a creșterii, căci nimenea nu poate deveni tare în Domnul și în puterea țării sale — în har — dacă nu sporește și în cunoștință. În conformitate cu aceasta punem mare preț pe aceia, a căror iubire față de Domnul și de adevărul său s'a dovedit prin stăruința lor dezvoltată în studiarea cuvântului său, și a căror stare de grație se adevărește înaintea lui Dumnezeu prin aceea, că tot mai mult sunt călăuziți, în lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Cu toate acestea, după cum în familia pământească ne îngrijim cu drag de copilași și de cei nedesvoltați, tot așa și în casa credinței trebuie să îngrijim, să iubim și să ajutăm pe cei mititei, ca să crească în Domnul și în puterea țării sale. — Z. '03-207.

3 SEPTEMBRIE

Căci îndurare voiesc și un sacrificiu; și recunoștință de Dumnezeu mai mult decât olocauste. — Osia 6:6.

Cel ce-și dă voința sau inima Domnului, își dă tot ce are Domnului; cel ce nu jertfește voința și nu ajunge în starea supunerii din inimă față de Domnul, acela nu poate aduce lui Dumnezeu jertfă bine primită. „Iacă, ascultarea este mai bună decât sacrificiul”, e învățătura care fiecare consacrat al Domnului ar trebui să și-o graveze în inimă. Spiritul ascultării este de lipsă; și dacă cineva are spiritul ascultării el se va supune voinței lui Dumnezeu și se va sili a cunoaște cât mai bine voința d'umnezească, chiar pentru a putea fi ascultător. Despre această clasă zice Scriptura: „Cuvintele tale cum le-am afalt, le-am sorbit”; tot așa și cuvintele Domnului: „Imi place să fac voia ta, Dumnezeuul meu, și legea ta este în inima mea”. — Z. '03-220.

4 SEPTEMBRIE

Temere nu este în iubire, ci iubirea desăvârșită dă afară temerea, fiind că temerea are chin. — 1 Ioan 4:18.

În adevăr, puternic, uimitor și înspăimântător este efectul fricei; numai asupra aceloră nu, cari din experiențele lor de mai nainte au învățat a cunoaște pe Domnul și a se crede în el și atunci când nu sunt instare a cuprinde umblările lui. Uriașa frică și desnadejde trebuie primite în față cu petricica din părau: „Este scris!” Trebuie ca praștia credinței să arunce cuvântul făgăduinții cu atâta putere ca să doboare pe contrar și să ne mântuiască de domnia lui... Înarmați astfel numai cu cuvântul Domnului, increzându-ne pe toiagul lui, vom fi curajoși și vom răspunde eroarei îngâmfate precum David a răspuns filisteanelui: „Tu vii asupra mea cu sabie, lance și pavază; dară eu vin asupra ta în numele lui Iehova Sabaot, Dumnezeuul oștirilor lui Israil, pe care tu l-ai defăimat”. — Z. '03-329.

5 SEPTEMBRIE

Crudă este ca mormântul gelosia; flăcările ei ca flăcările de foc. — Cânt. c. 8:6. Trad. din evreică.

Gelosia este una din vrăjmașele cele mai mari cari pot ieși creștinului în cale. Și trebuie privită ca inamică lui Dumnezeu, a oamenilor și a tuturor principiilor sănătoase; și în măsura în care inima noastră a fost atinsă și murdărită de ea — dacă și numai pe un moment — trebuie să recurgem la curățire prin spiritul sfînteniei și iubirii. Gelosia nu este numai un monstru crud, dar până și vârful unghiilor îi sunt veninoase și cu siguranță aduce tulburare și suferință și în urmă durere și nimicire totală celor ce o primesc. Ea este păcat făcut cu gândul și răutate în cuget și foarte ușor poate să ducă la păcatul și răutatea faptei. Dacă odată a inveninat sufletul cu mârșăvenia ei, atunci numai cu mare greutate se poate curăți deplin, atât de repede zugrăvește totul ce află în jurul său, după firea și culorile sale. — Z. '03-330.

6 SEPTEMBRIE

Nici un rău nu ți se va întâmpla. — Psalm 91:10.

Nici un rău nu poate să ni se întâmple — nimic nu poate fi spre stricăciunea noastră. Stricăciuni în privința intereselor și comodităților pământești, precum și în mersul afacerilor noastre pot să ne ajungă, dar când ne aducem aminte că noi nu suntem în corp ci în spirit, și că nouă, ca făpturi noi, Domnul ne-a promis împărăția la timpul potrivit, atunci înțelegem că nicio influență din afară nu poate avea înruiure asupra adevăratelor noastre interese; nimic nu poate să ne împiedece în a ajunge la mărirea împărăției, pe care Domnul a făgăduit-o cuvioșilor săi. Numai pierderea increderii în Domnul, necredința noastră, ne poate despărți de iubirea și promisiunile sale. — Z. '03-331.

7 SEPTEMBRIE

Dacă este cineva în Christos, este făptură (creatură) nouă; cele vechi au trecut, iată toc-e s'au făcut noi. — 2 Corint. 5:17.

Făpturile noi în Isus Christos se cunosc unele pe altele nu după trup ci după spirit. În inima lor, a fiecăruia, adică în spiritul lor nou locuiesc cele mai nobile simțiri, cele mai sublime dorințe, numai ce este bun, drept, frumos și curat—oricât de mare ar fi slăbiciunea lor corporală. Se iubesc unii pe alții din punctul de vedere nou, al buneii intenții, al voinții și al armoniei cu Dumnezeu; amicitia lor reciprocă crește, văzând unii sânguinta celorlalți în lupta dreaptă pentru credință, contra influențelor rele ale lumii, ale trupului și ale vrăjmașului. Nici peana, nici limba nu e în stare a exprima deplinătatea dragostei și prieteniei care este între făpturile noi în Isus Christos, pentru care cele vechi au trecut și toate s'au făcut noi. — Z. '03-333.

8 SEPTEMBRIE

Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașă lui Dumnezeu? Deci cine se va fi hotărât să fie prieten al lumii, se face vrăjmaș lui Dumnezeu. — Iacob 4:4.

Dumnezeu intenționat a pus lucrul în felul acesta, pentru ca poporul său să aleagă: sau a fi în amicitie cu Dumnezeu, a ține cu el, sau în amicitie și în tovărășie cu lumea. Căci lucrurile ce-i sunt plăcute Domnului, nu pot să placă lumii, iar cele ce-i sunt plăcute lumii—faptele rele, gândurile necurate, sunt o uriciune în ochii lui Dumnezeu, și cei ce săvârșesc astfel de lucruri pierd amicitia lui Dumnezeu—nu sunt după spiritul său. „Iar cine nu are spiritul lui Christos, acela nu este al lui”. — Z. '90-70.

9 SEPTEMBRIE

Ca să fiți curați și fără răutate copiii ai lui Dumnezeu, desăvârșiți în mijlocul unui neam strâmb și sucit, între care vă arătați ca luminători în lume având la voi cuvântul vieții. — Filip 2:15, 16.

Este datorința tuturor fiilor lui Dumnezeu să fie zeloși în răspândirea adevărului, să facă să strălucească lumina lui, s'o țină totdeauna stăciunată și aprinsă! Ce înseamnă aceasta? Aceea că într-una să fim foarte atenți la cuvintele vieții ca prin aceasta să ajungem la cunoștința deplină a adevărului. Cu luare aminte și cu credință trebuie să curățim și cea mai mică urmă a greșelii, îndată ce se observă—fie aceea greșala învățaturii, sau a cuvântului, sau a vieții noastre de toate zilele—ca lumina curată a adevărului dumnezeesc să strălucească fără cea mai mică piedecă, prin caracterul nostru limpede și transparent. — Z. '03-358.

10 SEPTEMBRIE

Ori ce cuvânt rău nu iasă din gura voastră, ci dacă este vre unul bun la clădirea trebuinței, ca să dea un dar celor care ascultă. — Etes. 4:29.

Omul stricat, având gust să defaimă, se acopere sub conștiință și zice că a spune adevărul este totdeauna permis și Dumnezeu nu poate socoti că a pronunțat adevărul ar fi ponegrire, ci el când osândește vorbele de rea credință și defăimătoare ca faptele trupului și ale diavolului, înțelege prin aceste numai afirmările nebazate, vorbele mincinoase. Dar aceasta este o mare eroare. Defăimarea rămâne defăimare ori este drept ori nu ceea ce spune, și aceasta așa trebuie s'o înțelegem nu numai după legile lui Dumnezeu, ci și după legile omenirii civilizate. Defăimarea este aceea ce spunem cu scopul de-a strica sau păgubi pe alții. Și legile omeniei se unesc cu legile dumnezeiești, arătând că astfel de vătămări sau păgubiri sunt mârșave și afară din cale. — Z. '99-70.

11 SEPTEMBRIE

Oricine nu-și poartă crucea sa, și vine după mine, nu poate să-mi fie ucenic. — Luca 14:27.

Purtarea crucii Domnului nostru a stat din aceea, că în ori ce împrejurare grea, el totdeauna a împlinit voea Tatălui. Această purtare a atras asupra sa toate răutățile: pizma, ura, împotrivirea și persecuțiunea acelor cari s'au crezut poporul lui Dumnezeu, despre care Domnul nostru, care citește în inimi, a declarat că ei sunt dela părintele lor—dela diavolul. Deoarece și noi umblăm pe acea cărarea îngustă pe care a umblat Domnul nostru, în mod înțelept trebuie să așteptăm că și ale noastre cruci vor fi de acelaș fel—piedeci în a putea împlini voința Tatălui, stavile în serviciul cauzei lui și stânjeniri în a putea face să strălucească făclia adevărului, după cum ne-a dat ordin învățătorul și conducătorul nostru. — Z. '03-345.

12 SEPTEMBRIE

Intru răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre. — Luca 21:19.

„Iar răbdarea să fie deplină, ca să fiți desăvârșiți și întregi, în nimic având lipsă”,—zice apostolul. Este cu totul limpede că răbdarea cuprinde în sine și celelalte daruri și însușiri bune ale caracterului și presupune posisunea lor în oarecare măsură. În poporul Domnului cu toată siguranța credința trebuie să fie înaintea răbdării și gradul răbdării de regulă arată măsura puterii de credință. Creștinul fără răbdare și fără liniște, de sigur și în privința credinței sale în Domnul este slab, căci altfel ar fi în stare a se odihni în promisiunile pline de îndurare ale Domnului și a aștepta împlinirea lor. După ce cu toată puterea s'a silit să îndeplinească cerințele sânguinții și stăruinții, atunci cu liniște poate lăsa rezultatul în grija Domnului. — Z. '03-361.

13 SEPTEMBRIE

Iată, cât de frumos și cât de plăcut este când frații locuiesc în unire. — Psalm 133:1.

Asemenea Domnului să ne silim și noi a fi făcători de pace, a locui cu frații în unirea spiritului, în legătura bunei-invoiri. Toată activitatea și aplecarea noastră spre luptă, să fie îndreptată numai contra uneltirilor păcatului și a vrășmașului, bineînțeles și în contra acelor care să ascund în membrele și în corpul nostru decăzut. În acest chip fiecare frate poate să dea teren de lucru potrivit înclinărilor sale rășboinice pe căi plăcute Domnului, să pună în lucrare toată simțirea sa bună, iubitoare și ajutătoare spre edificarea semenilor săi, făcând bine la toată ocazia, cu fiecare și mai ales celor credincioși. — Z. '03-363.

14 SEPTEMBRIE

Având mersul vieții voastre bun între neamuri, ca în aceea ce vă vorbesc de rău ca pe făcători de rele, pentru lucrurile bune văzându-le cu ochii să laude pe Dumnezeu în zi de cercetare. Că aceasta este plăcut, dacă cineva pentru știința ce Dumnezeu are de dânsul suferă întristări, pătimind pe nedrept. — 1. Petru 2:12, 19.

Chiar de am fi defăimați și de s'ar răspândi tot felul de știri rele despre noi, totuși aceia cari ne cunosc și cu care suntem în atingere, să recunoască din experiența lor credința noastră tare și aceea prin care se dovedește că silința noastră, verbele ce ne sboară din gură, cugetele, simțurile ce ne locuiesc în inimă, și purtarea ce avem în această viață, sunt toate plăcute Domnului, că viața noastră este spre onoarea numelui și cauzei sale și spre lauda lui Dumnezeu prin Christos, care are mărirea și împărăția în vecii vecilor. — Z. '03-365.

15 SEPTEMBRIE

Êşiţi din mijlocul lor şi fii deosebiţi, zice Domnul, şi necuiai nu atingeţi; şi eu vă voiu primi la mine. — 2 Corint. 6:17.

Acei ce trăesc în mod conştiincios deosebiţi de lume în cele spirituale, şi care recunosc ca fraţi numai pe aceia cari mărturisesc circumcisiunea adevărată a inimii şi primirea în familia dumnezească. aceştia se vor afla faţă 'n faţă cu liberalii, cu învăţaţii moralişti, cu adepţii criticei înalte, biblice şi ştiinţifice, precum şi cu massele populare, cari toţi urâsc iumina, căci ea osândeşte întunecimea lor. Totuşi aceasta este singura cale de urmat. E numai prea just ca nimeni altii decât adevăraţii creştini, adevăraţii consacraţi să fie recunoscuţi ca fraţi, şi prin aceasta să s'aleagă grâul curat din pleavă. — Z. '99-203.

16 SEPTEMBRIE

Iehova va da putere poporului său. Iehova va binecuvânta pe poporul său cu pace. — Psalm 29:11.

Dacă ajungeţi în ispite şi încercări, pe care însă le puteţi birui şi cari rodesc în caracterul vostru răbdare, smerenie, iubire de fraţi, îndurare şi dragoste, bucuraţi-vă, daţi mulţumire în rugăciunile voastre şi recunoaşteţi mila şi ajutorul lui Dumnezeu. Dacă însă încercările la care sunteţi supuşi vi se par mai grele de cum le-aţi putea suporta, ba ameninţă chiar că vă vor strivi, duceţi cauza voastră înaintea marelui purtător de greutate, cereţi ajutorul lui spre a purta cele ce vă servesc spre bine şi mântuire, şi uşurare de sub cele ce nu sunt spre bine ci spre vătămare vouă. — Z. '96-163.

17 SEPTEMBRIE

Christos în voi, nădejdea mării. — Col. 1:27. Dlaglott.

Fiecare fiu adevărat a lui Dumnezeu trebuie să aibă caracterul său creştinesc individual bine întemeiat, care în firea lui să nu atârne de viaţa spirituală a altui creştin. Din cuvântul adevărului propovăduit şi arătat de alţi creştini, trebuie să scoată acele principii de viaţă care să-i statornicească un caracter şi individualitate spirituală a sa proprie. Da, atât de hotărîtă şi definitivă trebuie să fie personalitatea şi individualitatea spirituală a fiecărui creştin, că, chiar dacă fratele sau sora ar cădea, (ceea ce după zisa apostolului nu e cu neputinţă, Evr. 6:4, 6, Gal. 1:8), a cărui viaţă spirituală întâi a nutrit-o pe a noastră şi ne-a condus spre desăvârşirea caracterului, noi totuşi să putem trăi, căci trebuie să fim în stare a ne însuşi şi singuri spiritul adevărului. — Z. '03-375.

18 SEPTEMBRIE

Faşa mea va merge înainte, şi eu îţi voiu da fie linişte. — 2 Moise 33:14.

Domnul e totdeauna de faţă cu poporul său. Totdeauna cugetă la noi, se îngrijeşte de interesele noastre, ne păzeşte în primejdie, ne provide cu cele de trebuinţă pământeşti şi sufleteşti, ceteşte în inima noastră, ia seamă la toate pornirile noastre de iubire faţă de el, regulează împrejurările noastre în interesul disciplinării şi îmbunătăţirii noastre, ascultă şi cel mai lîn oftat al nostru prin care vrem să grăbim ajutorul şi mila sa, sau împreunarea noastră cu el. Nici un moment nu lipseşte dela paza sa, ne aude dacă-l chemăm în toiul muncii zilei, sau în liniştea vegherii nopţii. Ce fericit e aţi aduce aminte de această pază binecuvântată! Şi niciunul din dreptii Domnului nu este lipsit de această dovadă a primirii sale ca fiu a lui Dumnezeu. — Z. '03-376.

Sfintește-i în adevărul tău; cuvântul tău este adevăr. — Ioan 17:17.

Domnul nostru totdeauna arată că desvoltarea și progresul vieții noastre sufletești atarnă de primirea adevărului și ascultarea ce-i dăm. Și toți copiii lui Dumnezeu trebuie să se ferească de învățătura care se pune înaintea cuvântului și că Christos și spiritul ar vorbi creștinilor independent de cuvânt. Astfel de învățături nutresc numai trufia sufletească și lăudăroșia și răpesc adevărul amintit și pretins de sfintele scripturi, căci cei astfel înșelați cred că în ei locuiește un învățător mai superior. Iar satana folosindu-se de această înșelăciune îi face robii voinții lui. Z. '03-377.

20 SEPTEMBRIE

Așa zice cel. Preainalt și înălțat, cel ce tronează în etern, nu este căruia este Sfântul: eu locuiesc într-o înălțime și în ioc sfânt, dar și cu cel sărob și umilit la suflet, spre a reînsoții sufletul celor umiliți... inima celor sărobiți. — Isaia 57:15.

Totdeauna să ne amintim că o inimă sărobă și smerită, Domnul niciodată nu o disprețuiește nici nu o respinge. Prin urmare, dacă oricare din poporul Domnului, din creaturile nou, dau de orice fel de greutate, dacă sunt setoși și flămâneză după prietenia și iertarea Domnului, dacă sunt cu inima apăsată și plină de părere de rău, să nu desnădăjduiască, ci să-și aducă aminte că Dumnezeu—prin meritul lui Christos—s-a îngrijit de mijloace, care-i permit să primească și să ierte de toate păcatele pe toți cari vin la el prin Isus—prin credința în sângele lui. Aceia cari pentru smintelile lor sunt sărobiți și cu căință adevărată de inimă, pot ști că ei n-au putut săvârși „păcat de moarte”, căci starea lor sufletească adevăratește aceasta. Apostolul zice: „Căci este cu neputință... ca iară să se înnoiască spre pocăință”. Dacă cineva a făcut păcat de moarte. — Z. '03-383.

De și umblu în valea umbrelor morții, de nici un rău nu mă tem; căci tu cu mine ești. — Psalm 23:4.

Oile turmei mici nu se tem de niciun rău căci ele stau în favoarea Domnului, pentru că el este cu ele, pe partea lor, și el și-a arătat deja favoarea prin depunerea prețului de răscumpărare. El este cu ele și în cuvântul făgăduinții sale, în asigurarea că moartea nu va însemna stingerea vieții, ci numai adormirea netulburată în Christos. Nu e de mirare deci, că oile turmei mici umblă cântând, îngânând melodiile inimii lor, prin valea umbrelor morții, ridicând sufletul cu tot conținutul lui spre lauda și mărirea numelui mare și sfânt al aceluia care ne-a iubit și mântuit cu scump sângele său, cu care suntem chemați a fi împreună moștenitori. — Z. '03-413.

22 SEPTEMBRIE

Numai fericirea și îndurarea urmări-mă-vor toate zilele vieții mele, și locui-volu în casa lui Iehova zile îndelungate. — Psalm 23:6.

Bunătatea și îndurarea care o așteptăm dincolo de perdea deja aici se începe și așa trebuie s'o apreciem. Cel ce nu cunoaște bucuria și fericirea în Domnul în timpul prezent, e clar că nu va fi pregătit pentru bucuriile Domnului în împărăție. Prin urmare, pentru poporul Domnului este multă bucurie în cunoștința că ei sunt în legături de consacrare cu Domnul, care nu se mărginesc numai la întâia primire a lor din partea lui, ci atâta timp cât ei rămân în acele legături. Fericirea și bucuria în Domnul nu trebuiesc privite înapoi—ca lucruri ale trecutului—ci trebuiesc recunoscute ca lucruri ale prezentului și viitorului. Îndurarea Domnului ne urmează zi de zi care ne însoțește, întărește, binecuvintează și încurajează. — Z. '03-413.

Luptați pentru credința dată sfinților o singură dată. — Iuda 3.

Lupta bună a credinții în mare măsură constă din aceea că trebuie să apărăm cuvântul Domnului nostru, care luptă cuprinde în sine și apărarea caracterului său. Aceasta înseamnă că noi să rămânem statornici pentru adevăr, cu orice preț și în contra ori căruia mare număr de contrari care ne atacă, — contra teoriilor oamenilor și mărturisirilor lor de credințe, cari dau un înțeles greșit vestei de bucurie mare, care a fost odată propovăduită prin apostoli și care — mulțumită Tatălui ceresc — va fi încă de acum pentru omenirea întreagă. Apostolul zice: „Sunt rânduit pentru apărarea evangheliei”. Nici noi nu putem face mai puțin decât să apărăm adevărul. Adevărul este solul lui Dumnezeu, trimisul lui Christos, prin urmare steagul nostru, și noi — ca adevărați soldați — trebuie să apărăm până la moarte steagul nostru. — Z. '03-423.

24 SEPTEMBRIE

Imi țin aspru corpul meu și-l aservesc (slujesc), nu cumva... să mă fac netrebnic. — 1 Corint. 9:27.

Corpul are înclinarea ca să învie din presupusa lui moarte. Prin urmare, făptura nouă neîntrerupt trebuie să fie trează ca să poată susține străduința pentru înălțare, să lupte lupta bună a credinții și în sfârșit să dobândească răsplata ca un învingător. Această luptă a minții noi cu trupul, este o luptă dreaptă în înțelesul că ea este o luptă contra greșelilor și neajunsurilor naturii decăzute. Lupta pentru credință înseamnă că de fapt tot cursul vieții făpturii noi este cursul credinții, precum zice apostolul: „Căci noi umblăm prin credință și nu prin vedere...”. Lupta pentru credință se mai înțelege că nimeni nu poate să susțină această luptă îndreptată contra corpului său, contra aplecărilor și dorințelor sale, decât având credință în făgăduințele scumpe și în Domnul ca ajutorul său. — Z. '03-425.

Care ni s'a făcut dela Dumnezeu înțelepciune și dreptate (îndreptățire) și sfințire și răscumpărare (eliberare). — 1 Corint. 1:30.

Cel ce ne-a mântuit, adică ne-a răscumpărat prin jertfirea vieții sale, ca profetul și învățătorul nostru ne dă și înțelepciune prin evanghelia sa, ca să vedem și să cunoaștem starea noastră decăzută și să-l recunoaștem pe el ca sprijinitorul nostru: ca preot ne îndreaptă, apoi ne sfințește, adică ne consăcrează lui ca preoție și în sfârșit ca rege va elibera cu totul pe cei credincioși de sub stăpânirea păcatului și a morții, înălțându-i la gloria, cinstea și nemurirea naturii dumnezeiești! căci: „pe cei adormiți în Isus îi va aduce Dumnezeu împreună cu el”.

Aleluia! ce Mântuitor! În adevăr el este destoinic și voios a mântui pe toți cari vin la Dumnezeu prin el. — Z. '03-440.

26 SEPTEMBRIE

Isus Christos fiind piatra unghiulară, în care ori ce clădire bine împreunată va spori spre templu sfânt în Domnul, în care și voi sunteți împreună clădiți spre locuință a lui Dumnezeu în spirit. — Efes. 2:20-22.

În timp ce zilele se grăbesc una după alta, noi să ținem în minte raportul nostru triplu sau întreit față de templu: 1) Ca pietrii vii suntem numai în stadiul pregătirii. 2) Ca membrii ai preoției împărătești, ducând lada legământului, înaintăm dela starea cortului la starea templului, la care unii au ajuns deja și unii sunt încă pe cale. 3) Ca popor al lui Dumnezeu am ajuns la timpul când cunoaștem, înțelegem și din suflet cântăm cântarea nouă a milei, a dreptății și a iubirii dumnezeiești. Să fim statornici în toate aceste, împlinindu-ne chemarea, și nu peste mult vom sfârși calea noastră și mărirea Domnului va umplea templul. — Z. '03-443.

Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău.—Mat. 4:7.

Poporul Domnului în continuu e cuprins de ispite,—șoptiri că trebuie să faci lucruri miraculoase în numele lui și prin aceasta să se adevărească lor și altora că ei sunt favoriți, plăcuți în ceruri. Învățătura ce-o tragem din aceasta, este că lucrurile ce ne sunt încredințate de Tatăl, nu ne sunt date cu scopul ca să convingem lumea, sau să arătăm cât de mare este îndurarea Tatălui față de noi, sau cât suntem de importanți în ochii lui, ci mai mult cu scopul ca prin ele cu smerenie și liniște, dară cu efect, cât buna cuviință va permite, să facem să strălucească lumina aceleia care ne-a chemat din întunecare la minunata sa lumină; să arătăm destoinicia noastră de-a face minuni ca servi și ca preoți cuminți, puși în slujba adevărului. — Z. '04-9.

28 SEPTEMBRIE

Impotrivitorul vostru, diavolul, ca un leu răcnind umblă căutând pe cine să înghită; căruia opuneți-vă, tari fiind în credință. — 1 Petru 5:8, 9.

Cugetul că satana este impotrivitorul nostru, și că noi trebuie să luptăm nu numai în contra corpului, a sângelui și a cărnii, dar și împotriva domnitorilor, a puterilor, a spiritelor rele din aer, cari dispun de mare forță, ar putea să ne înspăimânte, dacă în schimb nu ne-am liniști cu aceea, că prin hotărâre pozitivă dobândim mare ajutor și sprijin din partea altor puteri nevăzute. Rezistența noastră fermă ce o punem în fața ispitelor, și înrolarea noastră hotărâtă în cauza Domnului, ne fac din primul moment mai tari, mai încrezători în forța Domnului. Și mai puternic este acela ce stă de partea noastră, decât toți acei ce stau contra noastră. Dacă și după ce recunoaștem răul nedecisii, aceasta numai sporește puterea ispitei. — Z. '00-32.

Urâciune este lui Iehova tot cel cu inimă îngâmfată (mândrie). — Proverbe 16:5.

Una din cele mai grele încercări pentru făptura nouă este, dacă îndemnată de îngâmfare își însușește atragere și iubire pentru cele lumesti. Spiritul îngâmfării lumesti chiamă la duel credința în Dumnezeu și ascultarea de el, și numai cei curajoși și cei ce se încred deplin în Domnul pot să învingă pe acest uriaș. E de lipsă ca biruința să fie desăvârșită, ca mândria să fie definitiv subjugată, omorită, ca nicidecum să nu se mai scoale spre perzarea noastră. Luptă personală este aceasta și unica armătură acomodată și contra acestui uriaș, este pietricica din părau, adică adevărul Domnului, care ne arată ceea ce este plăcut și primit în ochii lui și ne asigură că cel ce se umilește se va înălța, iar îngâmfatul se va umili. Precum zice poetul: Unde mândria înceată, începe demnitatea adevărată"

30 SEPTEMBRIE

Căci iubirea lui Christos ne constrânge.—2 Corint. 5:14.

E aproape imposibil a caracteriza iubirea. Unicul lucru ce-l putem face, este să descriem purtarea iubirii. În cine este iubirea cu însușirile ei, acela e capabil a o aprecia, dar altfel nu e în stare a o exprima. Ea este dela Dumnezeu; ea este asemănare cu Dumnezeu în simțire, vorbă, faptă și cuget; supraveghează toate însușirile omenești și le dirijează.

Ca învățăceii sau elevii lui Christos suntem în școala sa, și învățătura iubirii este lecțiunea care ne-o ține zi de zi, și care temeinic trebuie s'o învățăm, dacă vrem să câștigăm premiul chemării noastre înalte. Iubirea ține seamă și stă în legătură cu toate vorbele, cugetele și faptele vieții noastre zilnice. Poetul spune: „Lumina dă strălucire ochilor, —iubirea dă îndurărilor!” — Z. '03-55. 58.

1 OCTOMBRIE

Păzi-voiu căile mele, ca să nu păcătuesc cu limba mea; pune-voiu frâu gurii mele, cât va sta nelegiuitul înaintea mea. — Psalm 39:2.

Probabil că fiecare om cu experiență va recunoaște pe deplin adevărul acelei aserțiuni, că limba are mai mare influență ca oricare alt membru al corpului, atât în ce privește binele, cât și răul. Experiența ne învață că cei mai mulți oameni mai ușor își înfrânează oricare alt organ decât limba. Limba e atât de gata la serviciu, încât toată ambițiunea, pasiunea și înclinarea naturii decăzute, numai pe ea vrea s'o aibă servitoare, sau canal al răului. Prin urmare, din partea creștinului bun se recere mai puternică trezvie, înțelepciune și luare aminte, ca să poată domni asupra acestui membru al corpului său; să-l pună în slujba naturii noi în Christos, ca ea să nu mai fie piedecă lui și altora, ci din contră, ajutor pe cărarea îngustă în care umblăm. — Z. '97-156.

2 OCTOMBRIE

Uitând pe cele din urmă. — Fil. 3:14.

Noi uităm lucrurile cari rămân în urma noastră deoarece e bine să facem așa. Căci și Dumnezeu le uită și zice că slăbiciunile noastre nu le mai amintesc și fiindcă slăbiciunile toate sunt acoperite înaintea sa prin meritul lui Isus, care ne-a iubit și a murit pentru noi, pe care și noi îl iubim și ne încredem în el și pe urmele căruia ne silim a umbla cu mai multă sau mai puțină desăvârșire, după măsura slăbiciunilor moștenite în corpul nostru. Nu vrem să zicem că față de pătorniri și sminteli să nu fim serioși și că le putem uita repede, din contră, acele trebuie să le reparăm după gradul nostru de istețime și zi de zi trebuie să cerem iertare dela Tatăl ceresc pentru acestea. — Z. '04-23.

3 OCTOMBRIE

Multă pace au cei ce iubesc legea ta și peste nici o piedică nu dau. — Psalm 119:165.

Noi trebuie să ne rugăm tot mai mult și stăruitor pentru îndurare, înțelepciune, pentru roadele spiritului, pentru ocaziile de-a servi Domnului și fraților și în sfârșit pentru ca tot mai mult și mai mult să sporim în asemănare cu Fiul scump a lui Dumnezeu... În astfel de condițiuni cine s'ar indoi ca „a lui Dumnezeu pace, care este mai presus de orice minte” nu va păzi „inimile” și „gândurile” noastre? Această pace de sigur va izgoni orice răutate ce apasă inimile multora. Egoismul și ambițiunea puțin loc vor afla în astfel de inimi. Pacea lui Dumnezeu poate locui în inimile noastre și poate cârmui așa încât să țină departe de ele neliniștea și gâlceava lumii, chiar și atunci când cu totul ne înconjoară lucruri păgubitoare, — chiar și dacă vrăjmașul ne strâmtorează prin slugile sale rătăcite. — Z. '04-24.

4 OCTOMBRIE

Veniți după mine și vă voi face pescari de oameni. Mat. — 4:19.

Toate afacerile vieții dau învățături folositoare cu privire la viitor, numai trebuie să le primim și să le înțelegem. A fost poate ceva deosebit de folositor în meseria pescuitului, ceva ce se poate asemana foarte mult cu chemarea nouă și mare la care erau pregătiți apostolii pentru toată viața lor următoare. Dumnezeu a făcut să se observe aceasta în chemarea sa. Meșteșugul pescăritului cere stăruință și istețime, și are lipsă de măzlac potrivit, iar pescarii să stea ascunși. Aceste patru lucruri sunt de lipsă și pentru pescuitul sufletesc, ce ni-l încredințează Domnul ca favor. Să nu uităm că precum peștii se sperie și să ascundă ușor, dacă văd că cineva vrea să-i prindă; tot așa e spărioasă și omenirea când vede că cineva vrea s'o prindă, mai ales când are cât de puțin presimț că și-ar putea pierde libertățile. Astfel i se pare lumii consacrarea. — Z. '04-26, 27.

Uitați-vă dar bine la el care a suferit în sine dela cei păcătoși o așa de mare împotrivire cu vorba, pentru că să nu obosești fiind în suflele voastre ostentiți (descurajați). — Evrei 12:3.

Vai, câți din adevărații fii ai lui Dumnezeu devin oboșiți și descurajați în suflet și ajung aproape de pericolul de-a pierde răsplața mare, căci nu gândesc la Domnul, nu studiază, nu cugetă, nu simțesc ale lui și nu le vine în minte ce împotrivire mare a suferit el cu răbdare și credință. Dacă ar fi atenți la desăvârșirea lui și ar ținea minte că lumina reprezentată prin el cum a strălucit în întunec și totuși alții nu l-au apreciat, atunci și ei s'ar liniști și n'ar aștepta ca razele ce ies din lumina lor să fie prețuite de alții. Dacă s'ar gândi cât a suferit Domnul în toate privințele, pe nedrept, pentru cauza adevărului, și ar vedea că purtarea lor, cu toată bunacredință, ce-o au, cât este de imperfectă, aceasta i-ar oțeli, — ca pe niște soldați buni la suportarea greutăților de tot soiul, — ca să nu obosească în fapte bune și să nu se descurajeze sub povara împotrivirii. — Z. '04-38.

6 OCTOMBRIE

Nu știți ai cărui spirit sunteți voi; căci Fiul omului n'a venit să piardă suflete de oameni, ci să le mântue. — Luca 9:55, 56.

Așa este cu toți învățăceii Domnului; toată străduința trebuie să le fie îndreptată contra aplecărilor de-a judeca prea sever, prea aspru, și contra ideii de a pierde pe alții, cari ar dori să afle milă. Regula făcută de Domnul este aceea, că numai în acea măsură putem aștepta îndurarea sa, în care noi snutem cu îndurare față de alții. Inclinarea de-a căuta greșeli, care e gata a acuza și osândi pe oricine, arată firea rea a inimii — arată ceva de care trebuie să se ferească toți cari sunt din poporul Domnului. Milostivire, bunătate și iubire sunt calitățile pe care vrea să le vadă în israeliții spirituali și fără de care nu multă vreme putem fi copiii lui. — Z. '04-43.

Ori cine care aude aceste cuvinte ale mele și nu le face, va fi asemenea bărbatului fără minte, care și-a clădit casa lui pe nisip. — Mat. 7:26.

Speranțe zidite pe promisiunile Domnului, care nu sunt întovărășite de fapte, sunt zidite pe nisip. E numai întrebare de timp, până va veni încercarea cea mare, și se va dovedi că aceste speranțe sunt mai rele decât ne folositoare. Se va dovedi că ele au înșelat pe cei ce le-au nutrit, pe cei ce se credeau siguri de împărtășirea lor în împărăția Domnului. Dar acei ce sunt ziditori ascultători, a căror inimă și limbă mărturisesc pe Domnul și-l cinstesc, cari prin fapte își arată credința, și roadele spiritului lor dau dovadă de legătura lor vie cu Domnul — aceștia sunt care răzbesc prin toate vijeliile vieții, nu se mișcă nicicând din loc, și nicicând nu se clatină căci au temelie. — Z. '04-46.

8 OCTOMBRIE

Nu vă amăgiți... cel ce seamănă pentru corpul său, din corpul său va secera stricăciune; iar cel ce seamănă pentru spirit, din spirit va secera viață eternă. — Gal. 6:7,8.

Pentru corp sămănăm totdeauna când dăm înfăietatea și dreptul asupra inimii și vieții noastre, la dorințele egoiste, nedemne și nedrepte ale trupului și fiecare sămănare de felul acesta aduce pe cea următoare și face mai sigur sfârșitul acelei proceduri care este moartea a doua. Dar din contră, orice rezistență față de dorințele egoiste ale corpului, orice exercitare a firii noi în lucruri curate, nobile și bune, înseamnă a sămăna pentru spirit, care desvoltă roadele și darurile spiritului, și dacă rămânem staționari, la urmă ne fac conform făgăduințelor și intențiilor milostive ale Domnului — viața de veci și împărăția. — Z. '04-57.

Pentru ce sunteți fricoși, puțin credincioșilor?
— Mat. 8:26.

Fiecare încercare ne este de folos. Dacă chiar la început am fost fricoși și am strigat, am primit un ajutor mai întârziat, dar se poate că cu această mustrare: „Ah, puțin credinciosule!” Dar după cum am avut parte de învățătură după învățătură, și Domnul așteaptă—și chiar noi trebuie să așteptăm—dela noi mai mare credință, mai mare încredere, mai mare pace și mai mare bucurie în el; mai mare încredere că este de față și că se îngrijește de noi, și că are puterea de-a ne elibera de contrar și de tot lucrul rău și de-a ne conduce cu siguranță în portul spre care ne silim—in împărăția cerească. — Z. '04-60.

10 OCTOMBRIE

V-ați desbrăcat de omul cel vechiu împreună cu faptele lui și v-ați îmbrăcat în cel nou, care se învește spre cunoștință, după chipul celui ce l-a făcut. — Col. 3:9, 10.

Numai în minte, în voința noastră au trecut lucrurile vechi și s'a înnoit totul. De fapt numai atunci se îndeplinește această schimbare când muritorul acesta îl vom pune jos și vom îmbrăca nemurirea, când stricăciunea se ridică în nestricăciune, în mărire și în putere și devine ființă spirituală. Dar până atunci, ca să fim priviți de vrednici spre a avea parte de întâia înviere, se cere să ne arătăm aplecarea internă, dorința serioasă de a deveni deplin astfel precum Domnul vrea să ne facă. Aceasta însă nici într'un chip nu am putea-o arăta mai bine Domnului și nouă înșine, și nimic n'ar putea să ne fie de mai mare ajutor decât a ține sub control aspru inima și cugetele noastre. — Z. '04-25.

Curățiți-vă voi toți, cari purtați uneltele lui Iehova. — Isaia 52:11.

Metoda dumnezească — așa se vede — face o deosebire limpede între servitorii lui Dumnezeu și a celui rău. Privilegiul de-a putea mărturisi pentru Dumnezeu, sau de-a fi soli ai adevărului, este un dar rezervat numai poporului Domnului. Dumnezeu nu caută spiritele decăzute, nici bărbații răi și nici femeile rele pentru a fi vestitori veștilor bune. Poporul Domnului bine să-și însemne acest lucru și să se ferească de serviciul tuturor acelor cari nu dovedesc unire din inimă cu Domnul. Celui rău îi zice Dumnezeu: „Ce ai tu să prochemi așezămintele mele și în gura ta să ieși legământul meu? Căci urăști învățătura, și lapezi cuvintele mele înapoia ta”. — Psalm 50:16, 17.

12 OCTOMBRIE

Uitați-vă cu băgare de seamă la crinii câmpului cum cresc. — Mat. 6:28.

Domnul ne face atenți că trebuie să observăm și să studiem bine și cele mai mărunte lucruri ale naturii. Experiențele câștigate prin întâmplările mici ale vieții sunt foarte folositoare, fiindcă prin ele putem să ne apropiem mai ușor și să studiem în mod drept credința în Creator, și așa putem să ne imaginăm mai bine și să ne întărim în gândul, că el este personificarea și întruparea celor mai înalte și mai sublime calități ce și le poate inchipui mintea omenească; că el este perfect în dreptate, perfect în înțelepciune, perfect în putere și perfect în iubire... Inima care astfel meditează și pătrunde lucrurile, crește în har, în cunoștință și în dragoste. Dar inima care nu judecă și cele mărunte ale vieții, nu poate fi în stare a prețui nici cele mari și așa îi va fi închisă calea de-a pătrunde lucrurile lui Dumnezeu, de-a prețui drept planul său, de aceea nu poate cumpăni cum trebuie nici caracterul său. — Z. '04-37,38.

Eu îți voi arăta din fapte credința. — Iacob 2:18.

Cu toate că poporul Domnului din prezent nu-i permis al judeca după faptele sale, ci după credința sa, totuși și faptele sunt de lipsă. Prin faptele noastre ne arătăm credința și—mulțumită Tatălui—și faptele noastre bune pot atesta înaintea lui Dumnezeu gândul și voința noastră curată și credincioasă... Dacă faptele noastre dau dovadă de sinceritatea credinței noastre, această credință va fi primită de Domnul și noi vom fi socotiți perfecti, și vom avea parte de împărăție și de toate lucrurile prețioase pe care Dumnezeu le păstrează pentru cei ce-l iubesc nu numai cu cuvântul ci și cu fapta; pentru cei cari prin fapte se silesc a arăta și a adevăra dragostea lor față de Domnul. — Z. '04-45.

14 OCTOMBRIE

A face dreptate și judecată mai plăcut este... Iehova decât sacrificiile. — Prov. 21:3.

Trebue să creștem în iubire; și iubirea este un lucru foarte însemnat. Dar înainte de-a face progrese prea mari în cultivarea iubirii, trebue să învățăm a fi iubitori de adevăr, echitabil și drepti. În Proverbe este zis, că înainte de-a fi mărînișoși, să fim drepti. Prin urmare se cuvine ca poporul Domnului, faptelele noi—să studieze statornic subiectul dreptății și să se silească a practica principiul pe care să pune așa mare însemnatate în cuvântul Domnului. Acei ce înainte de-a începe edificarea iubirii s'apucă să pună fundamentul potrivit caracterului lor, de sigur vor experiența înaintarea cerută. Toată iubirea întemeiată pe neadevăr și pe principiile greșite ale adevărului, este înșelătoare—nu este iubirea ce o cere Domnul ca dovadă că-i suntem învățaței. — Z. '04-56, 57.

Aveți credință în Dumnezeu. — Marcu 11:22.

De când am devenit urmașii Domnului, se pare că lucrurile noastre zilnice sunt păzite și conduse către țintă de o putere nevăzută pentru ca, fiind învățaței în școala lui Christos, să fim toți învățați de el și să desvoltăm tot mai mult roadele și darurile spiritului, mai ales credința. Cât de important element este credința, astăzi poate nici nu putem spune în măsură deplină. Așa se pare că ar fi unicul lucru pe care Domnul îl cere mai cu seamă dela cei ce sunt chemați să-i fie urmași. Prin urmare, după măsura credinței noastre vom fi în stare a ne bucura și în strămtorare. E drept că în suferințe nu putem avea plăcere, dar avem mângâiere și bucurie în gândul legat de ele și anume, că suferințele sunt numai niște mici neplăceri care ne vor aduce ca rezultat răsplata abundentă și vecinică a mării. — Z. '04-59.

16 OCTOMBRIE

Oprește furtuna și valurile să alină. — Psalm 107:29.

Noi reprezentăm astăzi cauza Domnului în mijlocul furtunii pasiunilor și împotrivirilor omenești ce bântuie. Sunt momente când desnădejdea ne-ar cuprinde inima și credința nu ne-ar ajuta să vedem pe Domnul împreună cu noi în corabie, dacă n'am fi în stare a ținea la convingerea că stă în puterea nemărginită a Domnului ca la timpul și în felul său, să vorbească lumii pace... Cu toate acestea, să nu ne mițăm dacă ne stă înainte o oră întunecată, dacă va veni vremea când vânturile viforului vor fi atât de puternice că mulți vor striga de spaimă și groază. Să ne însușim bine experiențele prețioase ale timpului prezent, ca atunci să nu ne părăsească credința; ca să fim în stare și în cel mai întunecos ceas a cânta și a ne veseli în acela care ne-a iubit și ne-a răscumplat cu scump sângele său, — a cânta cântecul lui Moise și al Melului. — Z. '04-60.

Cu aripele sale te va acoperi, și sub penișul său te vei adăposti. — Psalm 91:4.

Atât de aproape de inima sa adună Iehova pe copiii săi supuși și credincioși, că ei simțesc căldura iubirii lui și din inima lor sună răspunsul: „Fă-mă să locuiesc în cortul tău”, sub paza ta—pururea. „Să aflui adăpost sub scutul aripilor tale, căci tu ai fost adăpostul meu, turnul meu cel tare înaintea neamicului; tu, Dumnezeu, ai ascultat voturile mele—sfîntirea mea—mi-ai dat moștenirea celor ce se tem de numele tău”. (Psalm 61:4, 3, 5). „Dară eu voi cânta puterea ta, dimineata voi lauda îndurarea ta; căci tu mi-ai fost tărie și scăpare în ziua strămătorii mele”. (Psalm 59:17). — Z. '04-75.

18 OCTOMBRIE

Cel leneș la lucrul său, este frate cu risipitorul. — Proverbe 18:9.

Nicăcând nu putem vedea pe careva din poporul consacrat al Domnului făcând risipă ca să nu simțim că deși în unele privințe a făcut mari progrese în priceperea spiritului Domnului, totuși în acest punct deosebit el este încă slab. Prețuirea darului și respectul față de dătător înseamnă să fim cu mare grije și cumpăt în toate lucrurile ce primim dela Tatăl nostru ceresc—fie lucruri trecătoare, sau lucruri spirituale. Conform parabolei Domnului, el măsură iubirea și indemnul nostru după gradul de care ne folosim sau abuzăm de talente, de binecuvântările vremelnice și cele spirituale, de care ne-a făcut parte. — Z. '04-77.

În dar ați luat, în dar dați. — Matei 10:8.

Să fim aplecați a da din belșug, a da cu două mâni, la toți aceia cari duc foame și sete de hrana binecuvântării, care ne-a îmbogățit și ne-a mângăiat și pe noi atât de mult. Dacă ei nu se vor împărtăși de aceasta, la un moment dat se vor pomeni că obosesc, uitându-se după altă hrană. Noi avem daruri de care are lipsă fiecare membru din casa credinței; fără de care nu-și pot menține starea, nu pot înainta, și cu siguranță se vor descuraja. Dacă dispunem de mijloace bănești pentru a face ca pâinea vieții să ajungă și la alții, sau dacă avem cunoștința adevărului nu-i iertat să le îngrădăm în mod egoist, nici să ne facem parte numai din ele. Trebuie să le consacram Domnului ca el să facă să ajungă binecuvântări și asupra altora, și încă mai mari binecuvântări asupra inimii și minții noastre. — Z. '04-78.

20 OCTOMBRIE

Fiiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbii. — Matei 10:16.

Ce bine ar fi dacă fiecare din poporul Domnului ar înțelege valoarea înțelepciunii în străduințele îndreptate spre slujba adevărului. Nu numai că Domnul ne-a învățat să fim înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii, dar ne-a dat exemplu în această învățatură prin viața sa proprie, când la un prilej a grăit apostolilor săi: „Multe mai am de-a vă spune vouă, dar acum nu le puteți purta”. Din aceasta trebuie să învățăm că sunt momente potrivite și altele nepotrivite pentru a spune oarecari adevăruri, și că este chip înțelept de-a comunica adevărul. Nu e destul că nu mai vorbim neadevăruri, dar și adevărul trebuie să-l vorbim în iubire. Iar iubirea bine exercitată întrebuițează înțelepciunea, ca să poată face cât mai mult bine. — Z. '04-91.

Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfânt să fie numele tău. — Luca 11:2.

Aceasta exprimă adorare, aprecierea bunătății și măririi lui Dumnezeu și cinstirea lui corespunzătoare. Indreptând ruga noastră către Domnul, primul cuget nu trebuie să fie indreptat asupra lucrurilor egoiste, ale noastre sau ale altora, ci Dumnezeu să fie primul în gândul, scopul și socoteala noastră. Pentru nimic ce nu este în armonie cu cinstirea numelui Tatălui nostru ceresc, nu e permis a ne ruga; nu e permis să cerem nimic, nici pentru noi, nici pentru iubirii noastre, ce n'ar putea fi aprobat necondiționat și rânduit de Domnul nostru. Cinstirea lui Dumnezeu este o virtute, expusă pericolului mai mult ca toate celelalte pentru a dispărea din inima aceluia care se pretind creștini. — Z. '04-118.

22 OCTOMBRIE

Puteți bea paharul pe care am să-l beau eu? — Matei 20:22.

Curajul Domnului pe cărarea îngustă ne umple de admirare. Ce caracter ferm avea el! Nu i-a trecut un moment prin minte să se întoarcă îndărăt; a fost statornic în a împlini voia Tatălui său, în a se jertfi pe sine pentru alții. Nobil și măreț model aveau apostolii înaintea lor, — exemplu viu al măririi în umilință, al învingerii prin slujbă. E bine să ținem totdeauna în minte, că, dacă nu ne împărtășim de paharul lui, și nu ne cufundăm în moartea sa, nu putem dobândi nici parte în împărăția lui. Să socotim orice alt lucru ca pierdere, ca neîntrebare, numai să putem dobândi suferința trebuincioasă. Și când vine să nu ne speriem de ea, să nu ne uităm la cercările înfocate, ce ne ispitesc, ca la un lucru neînțeles. Din contră, chiar la aceasta suntem chemați, să pătimim acum cu Domnul ca mai târziu să fim și glorificați cu el. — Z. '04-138, 139.

Și cel ce între voi vrea să fie mai mare, să fie vouă serv. — Matei 20:27.

Între păgâni conducătorii sunt domni, care au servesc altora, ci pe ei îi servesc alții. Dar printre urmașii lui Christos regula este întoarsă: cel ce va servi mai mult să fie mai presus. Câtă frumusețe este în regula lucrurilor dumnezeiești! Cei ce se gândesc cu atențiune pot avea cea mai mare atragere către aceste principii bine stabilite. Cât de înțelepte sunt acestea, și în ce contrazicere stau cu spiritul lumii! În adevăr, urmașii Domnului și în privința aceasta sunt un popor deosebit; cu gândul mereu îndreptat spre cele de folos, servind fraților și făcând bine tuturor, la toate ocaziile ce li se prezintă. — Z. '04-140.

24 OCTOMBRIE

Și când îl duseră, punând mâna pe un oare care Simion... puseră pe el crucea ca s'o ducă în urma lui Isus. — Luca 23:26.

Adeseori ne-am mirat că unde erau Petru, Ioan și Iacob de n'au văzut sarcina care doborârea pământului pe Mântuitorul, ca să-i fi alergat întru ajutor? Dacă ne vine să învidiem pe Simon pentru favorul că a putut ajuta Domnului nostru la ducerea crucii, să ne aducem aminte că mulți dintre frații Domnului își poartă zilnic crucile simbolice... Iar ocaziunea noastră este să le ajutăm, și Domnul spune că toată slujba ce-o facem urmașilor lui credincioși, o va socoti ca și cum am face-o persoanei sale. După cum crucea de lemn n'a fost cea mai grea cruce a Domnului, tot așa și urmașii săi au cruce pe care lumea nu le vede, dar „frații” trebuie să le înțeleagă. „Purtați sarcina unul altuia și așa îndepliniți legea lui Christos”. — Z. '04-155.

Intăriți-vă și astfel lucrați și Iehova va fi cu cel bun. — 2 Cron. 19:11.

Oricine are vre-o datorință de împlinit, să nu-i fie frică; și dacă trebuie să facem lucruri neplăcute, să le facem cu smerenie, dreptate și iubire — de nimic să nu ne temem, numai de Domnul, și lui să ne străduim a-i face voia.

Să-și lupte lumea lupta ei, Domnul și așa controlează toate și rezultatul ne va fi spre glorie. Iar noi, care ne ținem de generația nouă, de împărăția nouă, care nu e din lumea aceasta, care nu folosește arme trupesti, ci sabia spiritului — noi să luptăm lupta bună a credinței, să ținem de lucrurile mărețe ce ne stau înainte, și numai să stăm neclintii la locul nostru, ci să sprijinim pe fiecare, care este conceput de acel spirit și este membru a aceleiași armate cerești, ca să poată sta deplin în el, care este capul trupului și căpitanul mântuirii noastre.—Z. '04 207, 205.

26 OCTOMBRIE

Aruncând toată grija voastră pe dânsul, că el se îngrijește de voi. — 1 Petru 5:7.

Stat de incurajare și de mângâiere al cuvântului este acesta! Cu toate acestea, poporul Domnului în măsura ce-i sporesc anii de membrărie în familia dumnezească și de ocrotire în școala lui Christos, tot mai hotărât trebuie să știe, că rugăciunile lor să nu fie ca Dumnezeu să-i îndrumeze după înțelepciunea lor sau ca voia lor să se facă pe pământ, ci mai bine — mărturisind lui Dumnezeu sarcinile lor mici și mari, — să se silească a câștiga iubirea și favoarea sa, și ca balsam al inimii lor împovorate să folosească făgăduințele mângâitoare ale cuvântului, deoarece Dumnezeu este capabil și gata a socoti în folosul lor toate suferințele, dacă ei cu încredere și cu supunere își caută scutul la el. — Z. '04-237.

În mâna ta sunt timpurile mele. — Psalm 31:15

Fiecare servitor consacrat al Domnului și-a oferit viața ca jertfă când a devenit urmașul Melului, și dacă neconținut ar putea ținea înaintea ochilor consacrarea lor, ar fi gata în orice moment pentru consumarea jertfei în serviciul Domnului în orice chip croit de îndrumarea divină. Sfinții Domnului din clasa-Ilie să-și aducă aminte că nici un fir de păr nu le poate cădea fără știrea și voia lui Dumnezeu și că dispoziția inimii lor trebuie să fie asemenea aceleia care a manifestat-o scumpul nostru Mântuitor—capul corpului-Ilie—când a grăit astfel: „Au doară nu voiui bea paharul pe care Tatăl mi l-a dat?” Cuvântul inimii lor să fie ceea ce zice poetul:

„Decând Dumnezeu mă conduce

În orice soarte sunt ferice”. — Z. '04-237.

28 OCTOMBRIE

Spiritul lui Iehova Domnul este asupra mea, fiindcă Iehova m'a uns... ca să mângâi pe toți care plâng... căci li se va da podoabă în locul cenușei, oleul bucuriei în locul plângerii. — Isaia 61:1, 3.

Datorința noastră este să căutăm pe cei blânzi, pe cei întristați, care știu judecata, neajuzsurile și slăbiciunile lor și care așteaptă mântuire și scăpare. O parte a datorinței noastre este să atragem atenția lor asupra Melului lui Dumnezeu, care șterge păcatele lumii; să arătăm frumusețea învierii în locul cenușei morții, și măririle care după promisiunea Domnului vor ocupa locul spiritului greoi al timpului desnădejdiei, întristării și tulburării de azi. Datorința noastră este ca astfel să vorbim: „Vine dimineata bucuriei”, să ajutăm altora să se scoale și totodată să îmbrăcăm haina laudei și să începem a umbla în înnoirea vieții, „cu cântare nouă pe buze, măririle Dumnezeului nostru”. — Z. '04-295.

*În orice clipă suntem împresurați, dar nu fără cu-
; în nedumerire, dar nu lipsiți de speranță; urmă-
ți, dar nu părăsiți; supuși, dar nu prăpădiți; în tot
timpul purtând în corp moartea Domnului Isus. —
2 Corint. 4:8.9.*

Cei ce pentru voia Domnului, pentru cauza drep-
tății suferă cu bucurie și cea mai mare rușine, cea mai
mare ocară, cele mai grele încercări, cele mai dure
prigoniri în viața prezentă și astfel să împărtășesc
de suferințele Domnului și a modelului nostru, cu
toată siguranța vor primi răsplata în măsura în care
s'a manifestat credința în sacrificiile lor; precum zice
apostolul: „Stea de stea se deosebește în strălucire”.
— '01-55.

30 OCTOMBRIE

Nu puteți sluji la doi domni. — Matei 6:24.

„Nu puteți servi deodată lui Dumnezeu și Ma-
monului”. Acest adevăr este întărit atât de experien-
țe cât și de observații și de aceea vedem ca regulă,
că oamenii în cele sufletești nu sunt nici reci, nici
calzi... Noi „înainte de toate trebuie să căutăm îm-
părăția lui Dumnezeu”. Aceasta trebuie să fie ținta
noastră principală, aceasta trebuie să cuprindă tot
timpul, toată atenția, toată gândirea, toată puterea
noastră, toată influența și toate mijloacele ce ne stau
la dispoziție. Se înțelege dela sine că lucrurile de lip-
să pentru viața prezentă fac excepție. Iar iubirea
noastră zeloasă se manifestează chiar în măsura în
care suntem gata a jertfi voioși lucrurile pământești
pentru lucrurile cerești. — Z. '01-61.

*Căci mai bună este îndurarea (favoarea) ta de-
cât viața. — Psalm 63:4.*

Acei ce au gustat îndurarea Domnului, cari au
ajuns la convingerea că îndurarea lui este mai bună
decât viața și care cu plăcere au pus pe altarul lui tot
interesul pământesc, speranța și ambiția, tresaltă de
bucurie că pot împărtăși altora veștile bune; se bu-
cură că pot vesti mărirea aceluia care ne-a chemat
dela întuneric la lumina sa minunată. Vestea e prea
îmbucurătoare ca să o păstrăm numai pentru noi. Nu
numai că nu poftesc plată pentru vestirea veștilor
bune, ci dincontră, ei doresc ca plăcerea și bucuria
ce-i însoțesc în vestirea îndurării lui Dumnezeu să-i
coste oarecare sacrificii—strămtorare, bani, pierderea
prietenilor pământești, ruperea legăturilor omenești,
dacă nu chiar nimicirea lor, cât și priviri ostile din
partea organizațiilor lumești și bisericești. — Z.
'01-246.

1 NOIEMBRIE

*Pune, Iehova, strajă gurei mele, păzește ușa bu-
zelor mele. — Psalm 141:3.*

„Numărul păzitorilor sau a sentinelor, care-și
fac datorinta veghind asupra faptelor și cuvintelor
noastre, se va împuțina pe măsură ce se va întări
linia de f ză a minții și a gândurilor noastre. În
acest punct trebuie să fim mai cu seamă deștepți.
„Din plinătatea inimii vorbește gura. Acestui adevăr
general îi servește ca exemplu mai ales făptura nouă,
a cărei purtare și vorbă este relativ mai deschisă ca
a altora. Având inima plină de simțiri drepte, sunt
poate mai puțin precauți în exprimarea lor ca mai
înainte. Dar cu atât mai bine trebuie să-și însemne
cuvintele apostolului: „De nu greșește cineva în cu-
vânt, acesta este bărbat desăvârșit”. — Iacob 3:2. —
Z. '04-23.

Dumnezeu este acesta, facă ceea ce este bun în ochii săi. — 1 Samuel 3:18.

Noi nu știm ce ne poate servi mai potrivit și mai bine spre mântuire. De multe ori se întâmplă că lucrurile pe care le credem că sunt bune, în realitate ne sunt spre stricăciune. Bindecuvântați sunt aceia care prin credință sunt în stare a despica norii de ceață ai tuturor încercărilor și stânjenirilor, știind bine că Domnul „cunoaște pe ai săi”, și că el toate le face să fie spre folosul nostru. Cu răbdare trebuie să așteptăm pe Domnul și tot așa cu răbdare trebuie să suferim experiențele amare de care ne face parte îngrijirea dumnezească și să nu tragem la îndoială înțelepciunea, iubirea, și puterea aceluia care dispune de noi. — Z. '01-317.

3 NOVEMBRIE

Vegehiati și uă rugati ca să nu intrați în ispită, Intr'adevar spiritul este nepregetător, dar trupul neputincios. — Mat. 26:41.

Mulți fac greșeala că se roagă fără a priveghia, iar alții că priveghiază fără a se ruga. Dar singurul chip înțelept și bun este acela la care ne îndrumă Domnul și anume: să *unim* rugăciunea cu privegherea. Trebuie să grijim și să fim atenți față de influențele păgubitoare a lumii, a corpului și a diavolului. Trebuie mai departe să fim cu luare aminte la îndemnurile cuvântului Domnului, la mărturiile împlinirii lui, la semnele care înainte ne vestesc prezența lui, și la schimbările mari ale mântuirii ce ne stau înaintea. Trebuie să priveghem asupra tot ce ne întârește în credință, speranță, supunere și iubire, și priveghind fără încetare, trebuie să ne rugăm. Poporul Domnului trebuie să se roage în comun, acasă, în familia sa și trebuie să se roage și în secret și în retragerea sa. — Z. '01-80.

Ci se goli pe sine însuși, luând formă de rob. — Fil. 2:7.

Precum nimenea nu este în stare a servi la doi domni, a-i mulțumi pe amândoi și a le da drept, ținându-le interesele opuse, astfel este imposibil a servi lui Dumnezeu și adevărului și totodată a plăcea și a servi și vrăjmașului și celor ce sunt în armonie cu el, cu domnitorul timpului prezent, cu prințul acestei lumi. Cei din poporul consacrat al Domnului, care vreau să câștige comori în cer și să fie bogați în lucrurile lui Dumnezeu trebuie să fie în stare a deveni fără onoare între cei ce nu sunt consacrați și care, — ori ce le-ar fi pretinderea, — servesc Mamonului, egoismului din prezent și nu sacrifică interesele lor pentru a ajunge în împărăția cerească. — Z. '00-318.

5 NOVEMBRIE

Și având mare preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă adevărată în desăvârșită cunoștință de credință. — Evrei 10:21, 22.

Să nu uităm că cel ce a început lucrul bun nu se schimbă niciodată, și dacă inima noastră este în armonie cu el, dacă credința noastră în ispășirea mare este curată și tare, dacă cu totul și complet ne-am consacrat lui, așa că în afacerile noastre nu voia noastră ci a lui ne silim a o împlini, atunci în adevăr încrederea perfectă a credinții va fi în noi; căci, știind că Dumnezeu este neschimbător și că este între noi cu făgăduințele și orânduelile sale, știm și aceea că toate harurile purtării sale de grije, prea îndurate și milostive, sunt puse în lucrare pentru noi. Această deplină încredere a credinții aduce deplină odihnă în Domnul. — Z. '00-170.

6 NOVEMBRIE

Vă rog dar, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, ca să aduceți corpurile voastre sacrificiu viu, sfânt bineplăcut lui Dumnezeu, ce este sacrificiul vostru înțelept. Rom. 12:1.

A subordona tot ce avem serviciului Domnului, nu este numai un lucru înțelept, dar este ceva prea puțin, jertfă prea modestă față de ceea ce am vrea să aducem aceluia, care a arătat atâta îndurare și milă față de noi. Așa ar trebui să simțim chir și atunci când nici o răsplată nu am avea pentru jertfirea noastră. Dar fiindcă Domnul ne-a pus înainte un premiu, ca o răsplată și binecuvântare, trebuie să recunoaștem că respingerea acestora ar însemna nu numai disprețuirea și nesocotirea milostivității dumnezeiești, ci și slăbiciunea spiritului și judecății noastre, care nu sunt în stare a pune în cumpănă abnegația de câțiva ani a bucuriilor mici și trecătoare față de bucuriile vecinice în armonie cu Domnul, a binecuvântărilor și măririlor sale eterne. — Z. '00-170.

7 NOVEMBRIE

Si văzuți sufletele celor tăiați cu secura pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu. — Apoc. 20:4.

Cu toate că această tăiere este numai simbolică și nu aieva, totuși are un înțeles adânc... Înseamnă nu numai moartea voinții individuale, ci tăierea de câtră ori care alt cap, de câtră ori care legiutor sau guvernator, și recunoașterea lui Isus ca singurul „cap” pe care Dumnezeu l-a rânduit de cap bisericii, care este corpul său; capul fiecărui membru al bisericii. Înseamnă mai departe nu numai ruperea de către capul ori cărei instituții sau autorități, ci și încetarea stăpânirii voinții noastre proprii, și primirea în locul ei voința lui Isus Domnul nostru. Aceasta este ideea la care și apostolul ne trage atenția în Rom. 6:3, când declară că noi ne-am botezat în corpul lui Christos ca membre a acestui corp, sub un cap, sub Christos—botezându-ne în moartea sa, adică predând voința noastră lui, ne-am predat viața noastră pentru serviciul său până la moarte. — Z. '00-285.

8 NOVEMBRIE

Să nu ieși numele Domnului Dumnezeului tău în deșert. — 2 Maise 20:7.

Deși această poruncă nu s'a dat Israelului spiritual, este ușor de observat cât de mult ne privește spiritul ei... Noi ne-am ales ca nume numele lui Christos. Numele sfânt al capului este totodată numele fiecărui membru al corpului. Numele onorat al Marelui îl poartă totodată și mireasa. Câtă precauțiune trebuie să ne inspire aceasta! Cât de motivat este ca astfel să zicem în inima noastră! „Să bag de seamă oare n'am luat în deșert numele Domnului; apreciez de-ajuns cinstea, demnitatea și răspunderea care-mi revine din aceea că sunt reprezentantul și solul său; vreau să mă port cu bună judecată, silindu-mă după posibilitatea ca să nu aduc nici ocară și rușine acestui nume, ci din contră, să-i aduc cinste în toate gândurile, cuvintele și faptele mele”. — Z. '04-73.

9 NOVEMBRIE

Pentru că carnea poartă împotriva spiritului, iar spiritul împotriva cărnii; căci acestea stau împotriva una alteia, ca nu ceea ce ați voi aceea să faceți. — Gal. 5:17.

Aceasta e o luptă mare și continuă! Căci deși voința nouă se apără, subjugă corpul și în această stare îl silește câtră spiritul nou, cu toate acestea corpul muritor nefiind încă de fapt mort, vine în continuă atingere cu lumea și cu dușmanul, și aceștia neconținut îl învie și-i însuflă cugete lumești, ambiții, metode, lupte, împotriviri și revolte față de voința nouă. Niți un consacrat nu este curat de astfel de lucrări—lupte interne și externe. Lupta până la stărsit trebuie să fie aceasta, altfel răsplata mare pentru care luptăm nu se va putea câștiga. Căci, cu toate că făptura nouă prin grația și puterea Domnului învinge corpul iară și iară, totuși până nu urmează moartea, nu poate fi vorba de încetarea completă a luptei — Z. '03-424. —

Iubirea... nu se bucură de nedreptate, se bucură însă împreună cu adevărul. — Corint. 13:6.

Oare stau atât de limpede principiile binelui și a răului înaintea judecății mele, și sunt eu în deplină armonie cu ce este bine și în deplină dușmănie cu răul, ca pe acesta să nu-l sprijinesc, ba să-l resping chiar și când înseamnă avantaj pentru mine? Aprob oare atât de sincer binele și adevărul, încât mă bucur de dreptate și de realizarea ei cu o bucurie, că abdic de dragul ei prejudițiile mele, și sacrific interesele mele pământești? Iubirea Domnului pe care apostolul o descrie aci ca făcând parte din spiritul poporului Domnului, este o iubire care stă asupra egoismului și care este bazată pe principii solide; aceste principii zi de zi tot mai curat trebuie să ne fie înaintea ochilor și să ne ținem de ele cu orice preț. — Z. '0-57.

11 NOVEMBRIE

Întrebuințând toată știința, adăugați la credința voastră virtutea (tăria). — 2 Petru 1:5.

Adesea lucrul poporului Domnului este îngreunat prin aceea, că deși se decid sau hotărăsc la drumul mai bun și astfel rezistă ispitei, nu se decid cu destulă hotărâre. Mulți răspund ispititorilor: „M'am hotărit să nu cedez acum”. Dar în gândul lor prin aceasta lasă ușa deschisă, că ispita poate să intre din nou. Procedura Domnului în privința aceasta a fost cea mai bună: a alungat ispita odată pentru totdeauna. Și noi trebuie să fim atât de statornici, ca contrarul să nu îndrăznească a se întoarce încă odată în aceeași cauză. „Lipsește satano, eu numai Domnului Dumnezeuului meu vreau să-i servesc, și pe el vreau să-l ador!” — Z. '04-10.

Nu fi necredincios, ci credincios. — Ioan 20:27.

Este cu neputință să ne apropiem de Dumnezeu, dacă nu suntem cu credință și încredere în el, în bunătatea lui, în puterea, înțelepciunea și iubirea lui. Credința trebuie cultivată și dezvoltată. Aceiași apostoli, care pe marea Galileii la apropierea furtunii au strigat de frică, cu încetul și-au dezvoltat o credință puternică care i-a ajutat să creadă în Domnul și când nu-i putea da de urmă. Tot așa o parte a lecțiunii noastre zilnice, trebuie să fie cultivarea încrederii în Domnul. Să ne aducem aminte și să cutăgăm asupra experiențelor trecutului nostru, ca astfel să ni se înrădăcineze și statornicească credința. Z. '04-89.

13 NOVEMBRIE

Știe Tatăl vostru de ce aveți trebuință mai 'nainte de a cere voi dela dânsul. — Mat. 6:8.

Rugăciunile, implorările, strigătele noastre către Domnul să le facem pentru sfințirea inimii, pentru umplerea cu spiritul sfânt, pentru hrana și pregătirea sufletească. În ce privește lucrurile naturale, el știe ce drum trebuie să alegem și ca la fapte noi ce ne este interesul. Să le încredințăm acestea numai lui. El nu poate avea plăcere dacă vede că incomodându-l îi cerem lucruri ce el nu este hotărit să ni le dea. Căci dacă acesta ar fi cazul, atunci nu numai că nu ne-ar crește credința în el, ci din contră, ne-ar spori numai îndoiala și grija, că da dacă el a uitat de noi și neglijează promisiunea sa de-a ne da lucrurile ce ne sunt de lipsă. — Z. '04-90.

De aceea luați aminte de voi înși-vă... vor intra între voi lupi grozavi, necruțând turma. Și dintre voi înși-vă se vor ridica bărbați vorbind lucruri sucite ca să...tragă după sine ucenici. — Fapte 20:28-30.

Din punctul de vedere al disciplinei, al încercării și ispitirei finale a bisericii lui Dumnezeu, este de lipsă ca ea să fie expusă efectelor contrarii, căci acelor care biruiesc acestor efecte li promisă marea răsplătă. Dacă vrem să trăim împreună cu Christos, trebuie să dovedim că suntem vrednici a stăpâni în puterea credinței noastre față de Dumnezeu, a încrederii ce avem în cuvântul său, a zelului ce avem pentru cauza adevărului, a suportării în pace—neînfricți nici chiar de moarte—a defăimărilor și prigonirilor; mai departe, în puterea acelei încrederi nemărginite ce am pus în puterea și intenția lui Dumnezeu, care încredere ne dă siguranța că Dumnezeu va elibera și va preamări biserica sa la timpul său. Acestor credincioși sunt menite mângăierile fericite ale Ps. 91. — Z. '04-74.

15 NOVEMBRIE

Cel ce zice că (Christos) rămâne într'insul, datorește să umble așa precum el a umblat.—1 Ioan 2:6.

Unul ca acesta trebuie să se poarte așa precum s'a purtat Domnul în toată pășirea și legătura sa față de bine cât și față de rău, pe care trebuie să-l încunjure. El trebuie să pășească în urmele lui Isus cât se poate de aproape. Toate aceste nu înseamnă că fiind în trup nedesăvârșit trebuie sau poate—să ajungă până la gradul de perfecție al Domnului. Asta înseamnă numai atât cât spun cuvintele, și anume, că trebuie să ne *sîm* a ne purta așa cum s'a purtat el: trebuie să înaintăm pe aceeaș cale, în aceeaș direcție, spre acelaș scop și spre acelaș semn ce ni l-a pus și l-a întemeiat înaintea noastră. — Z. '03-345.

Ea făcu ce putut. — Marcu 14:8.

Noi nu am avut prilejul să ajungem în contact personal cu scumpul nostru Mântuitor, dar noi avem privilegiul să ungem pe „frați” cu mireasma dulce a iubirii, a simpatiei, a bucuriei și păcii; cu cât ne va costa mai mult această unsoare în privința abnegației noastre, cu atât mai prețioasă va fi în ochii fratelui nostru mai mare, care a declarat că ceea ce facem, sau nu facem fraților săi, lui îi facem, sau nu-i facem... Vasul nostru de alabastru este inima noastră care trebuie să fie plină de parfumurile cele mai scumpe și plăcute a dorințelor bune, a iubirii față de oricine, mai ales față de Christos, capul și Domnul nostru, și față de membrele corpului său, a bisericii, și mai presus de toate față de membrele-picioare, care acum sunt cu noi, și asupra cărora trebuie să vărsăm parfumul prețios al iubirii și smereniei în numele lui Isus. căci noi ai lui suntem. — Z. '99-78; 100-378.

17 NOVEMBRIE

Căci ordin va da pentru tine îngerilor săi, ca în toate căile tale să te păzească. — Psalm 91:11.

Aceasta înseamnă că Dumnezeu va pune păstori învățători credincioși, cari „vor păzi sufletele voastre, ca unii care dau seamă de ele”. E drept că se ivesc și învățători falși cari sucesc cuvântul Domnului și cu iscodire șireată de așa zise filozofii tulbură sufletele. Inșă, dacă copiii Domnului în simplitatea inimii lor, vor căuta pentru fiecare probă a credinții lor un „așa zice Domnul”, și cu ajutorul cuvântului vor cărceta toate cu grije, ei vor fi capabili să deosebească cu ușurință ce este drept de ceea ce este fals. Dacă am urmat astfel, apostolul Pavel ne sfătuiește în Evrei 13:17 s'avem încredere. Domnul, Păstorul nostru se îngrijește de turma sa adevărată. — Z. '04-75.

Ingerul lui Iehova tăbărește în jurul celor ce se tem de dânsul, și-i mântue. — Psalm 34:7.

Cât de mult se lărgeste încrederea creștinului în puterea dumnezească prin această făgăduință, deși puterile pământești sunt contra lui, și el singur nu s'ar putea împotrivi, și afară de împotrivirea corpului și a sângelui, el trebuie să mai lupte și cu puteri rele mai superioare, cu satan și adepții întunerecului, totuși pe de altă parte, „mai mare este acela ce-i cu noi, decât acela ce-i împotriva noastră”, și apoi să știm că toate oștile cerești sunt supuse voinții dumnezeiești și sunt rânduite pentru serviciul înaintării cauzei lui Dumnezeu după înțelepciunea dumnezească. — Z. '97-120.

19 NOVEMBRIE

Să priveghem și să fim trezi. — 1 Tesal. 5:6.

Să privehem în înțelesul de a fi foarte atenți la toate lucrurile ce le-am primit dela Domnul, cercetând care este serviciul ce-i este bine-plăcut. Să fim foarte atenți și să ne silim a pași cât se poate de strict pe urmele marelui arhieru. Să fim cu băgare de seamă ca să nu fim sburdalnici și nepăsători, ci fericiți și bucușori, veseli în Domnul și în același timp nefăcându-ne prea mari griji cari nu folosesc, ba mai mult, îngreună pe cei ce înțeleg greșit caracterul și planul Tatălui, ci să apreciem cu trezvie ocaziile și privilegiile prezente în legătură cu serviciul Domnului, adică să nu fim ușuratici și indolenți și astfel să pierdem prilejurile și favorurile pentru care apoi să ne pară rău. — Z. '02-239.

Căci acestea făcând nu vă veți poticni niciodată. — 2 Petru 1:10.

Nu stă în puterea noastră ca acestea să le facem desăvârșit, fără a socoti dreptatea lui Christos care ne acopere greșelile și suplinește slăbiciunile și smințelile noastre zilnice; ci ca un adaus al credinței noastre în dreptatea și meritul lui Christos, să mai cultivăm și aceste haruri,—după gradul puterii noastre—și atunci nu ne vom poticni. Chiar dacă am făcut tot ce putem face, încă tot servi netrebnici suntem, căci nu ne putem încrede în dreptatea noastră, ci numai în acea haină largă care o avem prin credința în Christos. Deci cu sânguință statornică, cu frică și cutremur să ne lucrăm mântuirea, știind bine că meritul lui Christos—iertarea—se dă numai aceluia care doresc și chiar lapadă păcatul și caută „sfințenia, fără de care nimenea nu va vedea pe Domnul”. — Z. '97-148.

21 NOVEMBRIE

Frații mei, socotiți drept orice bucurie, când veți fi căzut în felurite ispite. — Iacob 1:2.

Fără îndoială că adeseori fiecare dorește ca barem de-ar trece odată încercările și de-ar ajunge între învingători. Dar răbdarea, credința și încrederea trebuie să îndeplinească un lucru de curățire în inimile noastre, făcându-ne smeriți, blânzi și supuși față de Domnul. Să înainteze deci munca bună! Să ne bucurăm dacă încercările au ca rezultat învățături care ne sunt de mare folos; căci ele au fost menite să ne desvolte un caracter ferm, să fim tari în statornicia noastră lângă adevăr și mântuire, să devenim mai sinceri în recunoașterea slăbiciunilor noastre și mai precauți față de ele! Chiar și luptele care au avut învingeri numai parțiale servesc spre binele nostru cu toată siguranța. — Z. '02-133.

Căci râvna casei tale m'a pierdut. — Psalm 69:40.

Oamenii reci pot avea și calități bune, dar răcoala sau incropirea nu are loc la creștinii care deja au gustat cât este de bun Domnul. Iubirea odată aprinsă, trebuie să ardă ca o flacără mare și plină de zelul mistuitor. Astfel a fost și la Isus, și acesta a fost unul din motivele pentru care Tatăl l-a iubit. Să fim deci fiecare, care vrea să fie plăcut înaintea Domnului, atât de cuprins de același spirit, ca să ardă în el stăruința și zelul pentru adevăr și dreptate cu atâta înflăcărare ca să-l mistuie cu totul ca o jertfă pe altarul Domnului. Cu cât va fi mai mare iubirea și zelul sacrificiului, cu atât mai plăcute vor fi înaintea lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus. — Z. '98-112.

23 NOVEMBRIE

Căci aveți trebuință de răbdare (stăruință, suferință bucurășă), ca făcând voia lui Dumnezeu să primiți promisiunea. — Evrei 10:36.

Vedem deci, că nu e de-ajuns numai a te supune voinții lui Dumnezeu, adică a suporta încercarea, ci dacă ajungi la acest punct, la acest hotar al caracterului înrădăcinat în inimă și voință, (și numai în parte în corp), trebuie să ne silim ca prin răbdare în pace să punem voința lui Dumnezeu ca lege în inima noastră, ca regulă a vieții noastre în toate împrejurările. Atunci numai, și nu mai înainte, putem fi vrednici și acomodați cu inima pentru împărăția Domnului. Apostolul Iacob zice: „Cercarea credinții voastre lucrează răbdare”; aceasta înseamnă că, dacă credința noastră suportă proba, rezultatul va fi o fire îndelung răbdătoare. De altă parte, dacă nu ajungem până la îndelunga răbdare, înseamnă că credința noastră nesuportând proba cum trebuie, încă nu suntem copleșiți pentru împărăție. — Z. '01-117.

De aceea și eu mă ostenesc să am totdeauna o conștiință nevinovată față de Dumnezeu și față de oameni. — Fapte 24:16.

Și conștiința noastră cere regulare, ca oricare alt element al naturii decăzute. Dacă e vorba să ne regulăm conștiința, trebuie să avem o măsură după care s'o facem. Conștiința este ca ceasul, pe cadrul cărui sunt notați numerii, dar a cărui punctuositate—ca arătător sigur al timpului—se bazează pe o astfel de întocmire, astfel de regulare a resortului principal, încât măsura arată exact oarele. Și conștiința e gata a ne arăta binele și răul, dar numai atunci ne putem încrede în ea, dacă spune bine și nu înșală; dacă este regulat și aranjat bine și potrivit resortul nou, adică inima nouă, prin voință nouă, curată, care a fost adusă în armonie deplină cu legea iubirii, care ni se descopere în cuvântul lui Dumnezeu. — Z. '00-360.

25 NOVEMBRIE

Nimenea ispitindu-se să nu zică: sunt ispitit de Dumnezeu; căci Dumnezeu este neispitit de rele, și nu ispitește pe nimenea. — Iacov 1:13.

Este o deosebire între ispitele care Tatăl cere să le vede de lipsă și acelea ce vin dela adversar. Cele dintâi sunt cercările credinții de Dumnezeu și față de principiile dreptății și sunt menite ca o binecuvântare și ajutor tuturor celor ce rezistă acestor ispite și astfel dovedesc credința lor față de adevăr. Față de acestea, ispitele lui satan după firea lor sunt mreje și curse a răutății și a faptelor slabe, seduceri spre a vedea răul în culoarea celor bune, a vedea lumină în loc de întuneric și întuneric în loc de lumină. După această metodă a răstălmăcirii și a încercării de-a ne amesteca în rele, Dumnezeu pe nimeni nu ispitește. — Z. '04-7.

Și Domnul zise lui Moise: Ce este aceea ce ai în mână? și el răspunse: un toiag. — 2 Moise 4:2.

Dacă cineva dorește să fie mult întrebuințat în serviciul binecuvântat al Domnului, să se silească înainte, ca tot mai mult să devină potrivit pentru acest serviciu. Să-i imiteze pe servul plăcut și onorat, pe Moise, în blândețe, umilință, statornicie, râvnă neobosită și în jertfirea de sine pentru serviciul Domnului. Dar servul cuminte se va sili totdeauna ca să desvolte talentele sale naturale și nu va aștepta ca Dumnezeu în interesul înaintării lui să facă minuni, căci prin aceasta ar pierde multă vreme ca să producă lucruri ce nu-i sunt date prin natură. Drept aceea toți să ne silim prin smerenie și evlavie, umilință și râvnă, prin iubire pentru lucrul Domnului, prin credință în puterea Domnului, a ajunge o dispoziție a inimii și sufletului, care să ne facă în stare și gata de-a putea fi folosiți în oricare ram al serviciului dumnezeesc, la care prea milostivul nostru Domn ne chiamă.

27 NOVEMBRIE

Rugându-vă în tot timpul cu rugăciunea și cere-rea în spirit; și spre aceasta priveghind cu toată stăruința. — Ef. 6:18.

Trebue ca spiritul rugăciunii să fie cu noi în toate ce vorbim și ce facem. Aceasta înseamnă că în toate lucrurile vieții noastre inima să ne fie îndreptată spre Dumnezeu; dela Domnul să ceară îndurare ca astfel orice lucru ne-ar cădea în mână, să-l facem după placul Domnului. Mai departe, să fim scutiți de ispită care altfel ne-ar scoate din răbdare, și ca în sfârșit să avem loc în împărăția Domnului. Frați și Surori! Tot mai bine să încreștăm în mintea noastră și să punem în practică aceste cuvinte ale Domnului nostru: „Priveghiați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită”. — Z. '01-80.

Dacă el dă liniște cine poate să o tulbure? — Iov 34:29.

Cine altul decât numai „Dumnezeul tuturor mângâierilor” poate da liniște în mijlocul tulburărilor, care cad asupra sufletului cum se iscă vijelia neașteptată pe mare? Ca și marinarii ce plutesc în vecinice pericole pe mare, să strigăm și noi la Domnul și el ne va ajuta să ajungem la limanul dorit, în portul binecuvântat al liniștei și a păcii lui Dumnezeu.

Care este acel strigăt al cărui răspuns să fie această pace? Nu rugăciunea ca orice ocazie de tulburare să fie depărtată dela noi, căci nu totdeauna este voința lui Dumnezeu ca în acest chip să afle pace sufletul omenesc, și acesta nici nu este totdeauna cel mai bun mijloc. Este însă un strigăt care cu siguranță totdeauna va aduce pacea pe care „nimeni nu o poate tulbura”. Acest strigăt este rugăciunea după liniștirea dulce, mulțumirea încrezătoare și iubitoare în voința lui Dumnezeu. — Z. '06-259.

29 NOVEMBRIE

Să ținem mărturisirea speranței noastre neclintită, căci credincios este cel ce a promis. — Evrei 10:23.

Promisiunea lui Dumnezeu este temelia pe care trebuie să se ridice tot ce sperăm, atât în privința caracterului, cât și a măririi noastre viitoare. Să apreciem acest adevăr ca să nu fim spre rușinea lui, nici în cea mai mică măsură. Nu numai litera ci și spiritul adevărului să-l păzim; nu numai pentru că e drept să-l iubim, ci pentru că e și frumos și sublim. Să ne imprimăm pe veci în memorie însemnătatea îndelung răbdării, ca nu numai să cultivăm și să exercităm virtuțile creștinești, ci cu bucurie să primim și ispitele, prigonirile și greutatea pe care Domnul le vede de bune a le trimite spre cercarea noastră și spre desvoltarea caracterului, de care Domnul zice că este de însemnătate hotărâtoare, și fără de care iubirea perfectă nici nu se poate ajunge, nici nu se poate păstra. — Z. '01-119.

30 NOVEMBRIE

Iacă, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. — Matei 28:20.

Cu siguranță că cel ce a griț și a fost cu luare aminte la lucrarea sămănatului, nu se va interesa mai puțin și nu va fi cu mai puțină atenție nici față de secerat. Puternic și cu curaj să apăsăm secerarea adevărului, amintindu-ne că noi Domnului Christos îi servim și mai amintindu-ne că noi nu suntem răspunzători de seceriș, ci numai de stăruința cu care adunăm „bucatele” coapte. Dacă și pentru aflarea câtorva fire de grâu copt trebuie să facem o muncă grea, cu atât mai mult trebuie să ne bucurăm dacă aflăm fire și trebuie să învățăm a iubi și prețui ceea ce este rar și de valoare. Întrebuințând toată înțelepciunea în această slujbă, să ne vină în minte că Dumnezeu, făcându-ne și nouă parte în munca sa, n'a avut în vedere că ce putem noi face, ci mai mult binecuvântarea ce trebuie să se reverse asupra noastră prin această muncă. — Z. '10-155.

1 DECEMBRIE

Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. — Matei 22:39.

Tu n'ai vrea ca aproapele tău să-și folosească mintea și limba pentru a arunca asupra ta vorbe slabe și defăimări, deci nu-i face nici tu de acestea. Legea Domnului spune că nimeni care este în legământ cu el să nu aibă ușurința de-a arunca vreun cuvânt aspru de învinuire asupra cuiva. Iar dacă prin anumite împrejurări care se par a fi în legătură și peste puțină noastră de control, spiritul nou, în puterea bunăvoinței ce-i este înăscută, va contrabalansa bucurios învinuirile prin presupuneri contrare, ca spre exemplu: informație rea, posibilitatea de-a fi fost răstălmăcit lucrul, etc. și așa celui în aparență vinovat, i se va arăta că ne îndoim de vina lui. — Z. '99-72.

2 DECEMBRIE

Și acum ce întârziți? Seală-te și botează-te! Fapte 22:16.

În această agrăire directă zace o nildă care este vrednică de copiat de fiecare, care are influență asupra altora și caută a-i aduce la calea dreaptă, de a-i face gata de serviciu, de ascultare perfectă și deplină de a-i îndemna la mărturisirea Domnului și a adevărului. Dacă aceștia nu sunt ușor aplecați a se supune imediat ce ochii credinței lor au văzut pe Domnul și urechile lor au auzit vocea lui, este puțin probabil ca ei să se supue mai târziu, când lumea, trupul și diavolul le va zice: „Nu fi prea zelos; fii mai cumpătat; nu te dedica cu totul Domnului; semenii și cunoscuții tăi te vor crede cam exaltat și aceasta va strica mult prospectelor și speranțelor tale, iar la urmă și amicii îți vor deveni dușmani. Aceasta te va costa prea mult; ia-o mai încet. — Z. '01-186.

3 DECEMBRIE

Fiind că ai pășit cuvântul răbdării mele stăruitoare și eu te voiu păși de al încercări ceas, ce are să vie peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii de pe pământ. Apoc. 3:10:

Aceasta este răsplata deosebită a acelor care cu răbdare aleargă spre țintă în timpul de față, în era laodiceană. Pe deoparte nebeneficiind de favorul ca să scăpăm de oara ispitei, pe de altă parte, am dobândit însă acel privilegiu ca să ne împărtășim de binecuvântarea deosebită, despăgubitoare, ca rezultat al faptului că putem trăi în timpul *parusiei* (prezenței) Domnului. Putem dobândi amicitia lui, învățătura sa și îngrijirea pentru noi cu hrană sufletească, care este o hrană la „timpul cuvenit”, într-o măsură cum nici unul din vrednicii sau credincioșii vremurilor trecute n'a putut avea parte de ea. Dar după cum trebuie să fim pregătiți, această mare milă este contrabalansată în mod corespunzător cu cele mai aspre încercări care vin astăzi asupra lumii întregi. Dacă a fost cândva lipsă de îndelungă răbdare, acum de sigur avem mare lipsă de ea. — Z. '01-118.

Deci dacă voi fiind răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din cer va da spirit sfânt celor ce cer dela dânsul. — Luca 11:13.

Dacă poporul consacrat al Domnului ar putea s'ajungă în număr complet la punctul și scopul principal al vieții, că cea mai mare însemnătate a tuturor rugăciunilor sale ar pune pentru însușirea în măsură tot mai mare a spiritului Domnului, a spiritului sfinteniei, a spiritului adevărului, a spiritului lui Christos, a spiritului minții sănătoase, ce mare binecuvântare ar însemna aceasta! Dacă s'ar lupta apoi împreună cu Domnul până la revărsatul zorilor sprijinindu-se pe el, aceasta cu toată siguranța le-ar aduce binecuvântările și darurile dorite. Domnul s'a descoperit poporului său cu scopul ca să-i dea această binecuvântare, și ea va fi dăruită celor ce vor ști s'o aprecieze și s'o dorească serios. — Z. '01-271.

5 DECEMBRIE

Alegeți-vă astăzi cui voiți a servi... Încât pentru mine casa mea, noi vom servi pe Iehova. — Iosua 24:15.

Cinstească și servească alții cui vor vrea; noi care am gustat darul Domnului—care l-am cunoscut prin cuvântul și prin paza sa și prin puterea spiritului, prin care am fost concepuți la o viață nouă—noi nu putem face altceva decât să servim Domnului. Servindu-i trebuie să avem și încredere în el. Încrederea în el înseamnă că vom merge cu bucurie pe orice cale ne va conduce; încrezându-ne astfel și umblând pe acest drum, ne mulțumim cu orice soartă de care avem parte, căci mâna sa ne conduce. Să fim apoi siguri că urmând conducerea bunului păstor, vom ajunge la sfârșit în staulul ceresc. În această încredere vom avea bucurie, pace și darurile inimii și în această lume a peregrinajului nostru, încă înainte de-a ajunge în cetatea dumnezească. — Z. '01-284.

Ca o cetate surpată, fără ziduri, este cel ce nu-și stăpânește sufletul său. — Prov. 25:28.

Lupta cu noi înșine este cea mai grozavă luptă și cu privire la aceasta cuvintele Domnului spun: „Cel ce știe a stăpâni sufletul (internul, voința sa) e mai mare decât cel ce învinge și cuprinde o cetate” căci până la gradul de lipsă a învățat a exercita dorul de luptă a caracterului său nobil în direcția pozitivă, pe terenul disciplinării sale. Numai câștigându-ne experiențe importante în lupta cu păcatul și cu egoismul nostru propriu, în delăturarea bărnei din ochii noștri, în subjugarea răutății, mâniei și urei ce trăesc ascunse în inima și corpul nostru, numai după aceea, cu armele acestei lupte și experiențe grele, va fi posibil să ajutăm fraților și semenilor noștri în năcazurile lor, pentru a-și putea birui slăbiciunile și neajunsurile. — Z. '01-295.

7 DECEMBRIE

Care fiind aspru înfruntat nu răspundea impotrivă prin aspre înfruntări. — 1 Petru 2:23.

Nu pentru că vrăjmașii ar fi putut afla ceva în el ce putea fi de hulă și ocară; nu pentru că vrăjmașii săi ar fi fost atât de perfecți ca nimic rău sau de hilit să nu se fi putut afla la ei, ci fiindcă el atât de mult s'a subordonat voinții dumnezeiești încât aceasta l-a făcut în stare a suporta batjocurile și defăimarea poporului și a se gândi că el tocmai spre aceasta a fost chemat. Și de aceea Isus a suferit în pace și răbdare, a suportat învățăturile dureroase, a dovedit credințioșia sa pentru adevăr și a dezvoltat și dovedit adevăratul său caracter, a simțit și manifestat milă și iubire față de poporul orbit și nepriceput. — Z. '01-298.

Dacă lumea vă urăște pe voi, cunoașteți că m'a urit mai întâi pe mine decât pe voi. — Ioan 15:18.

Precum pe Mântuitorul nostru l-au urit fără de vină, așa să fie și noi: ura, răutatea și vătămarea care se va vărsa asupra noastră, să fie cât se poate nemeritate. Viața noastră trebuie să fie atât de curată cât e cu putință, pe cât suntem în stare, cugetele, cuvintele și faptele noastre să exprime lauda Domnului, să vorbească de iubirea noastră față de oameni, și mai ales față de credincioși. Când apoi Biserica va ajunge și va veni noua eliberare și mântuire, acei ce ne urăsc acum, mai cu seamă pentru că diavolul i-a orbit și sedus, se vor pleca înaintea noastră, ca înaintea unsului Domnului și noi vom avea bucurie că-i vom putea ridica, binecuvânta și îmbărbăta, îi vom ierta și-i vom putea conduce iară la chipul și asemănarea lui Dumnezeu. — Z. '01-300.

9 DECEMBRIE

Fericit este bărbatul care rabdă ispita, că lămurit fiind va lua a vieții cunună, pe care o făgădui Domnul celor care-l iubesc. — Iacob 1:12.

Dacă totdeauna am putea ține în minte faptul, că toată ispita, toată prigonirea, toată greutatea vieții, care cad asupra acelor ce au făcut un legământ de jertfă cu Domnul, sunt de fapt menite a-i proba, ca să fie cercată iubirea lor pentru a stabili oare este caracterul lor ferm și bine înrădăcinat și întemeiat în adevăr, sau nu.—toate aceste: ispitele, greutățile și încercările amintite s'ar pune în lumină nouă înaintea noastră și ne-ar ajuta mult în purtarea luptei bune și dobândirea biruinței. Atunci am zice: dacă Domnul prin aceste mici încercări, vrea să pună pe cântar iubirea, devotația și sacrificiul meu, atunci fie ele oricât de mari, sau oricât de mici, eu sângeros mă voi foiosi de ele ca de mijloace, ca prin ele să-mi arăt toată deplinătatea, iubirea și devotamentul pentru cauza lui. — Z. '98-41.

Pz cei ce mă onorează îi voi onora. — 1 Sam. 2:30

Domnul își află plăcerea ca pe toate căile serviciului sau să ne deschidă larg ușa diferitelor ocazii, ca noi cu tragere de inimă și zel să intrăm pe ea, plini de râvnă și stăruință pentru lucrul la care ne-a chemat. Aceasta e una din condițiile primirii noastre. Dacă scăpăm din vedere—nu suntem atenți la prilejurile ce ni se dau—ele fără indoială vor fi luate de la noi și date altora, căci Domnul e în stare a ridica pe unul sau altul pentru serviciul său, fără de a se târgui cu el, sau de a-l stânjeni în activitatea-i liberă morală. Tot mai bine deci să apreciem privilegiul că suntem conlucrătorii Domnului, mai ales în legătură cu serviciul mare, care-l îndeplinește Domnul și Mântuitorul nostru Isus și pentru care am fost chemați a ne împărtăși ca logodnica și conmoștenitorii săi. — Z. '01-318.

11 DECEMBRIE

Dă-mi Fiule inima ta și ochii tăi să ia seamă la căile mele! — Prov. 23:26.

Inima și voința predată astfel lui Dumnezeu, se așuește să cunoască voința dumnezească, să cuprindă cugetul lui Dumnezeu și să-i fie ascultătoare în cuvânt și faptă; în măsura în care ajunge la această stare a spiritului, în aceeași măsură se începe și noua viață în toate mersurile ei — în dorințe, speranțe, simțiri și îndemnuri. În acest înțeles se comunică credincioșilor voința și planul dumnezeesc, și anume, crescând în cunoștință, meditând (cugetând) asupra acestor lucruri, umplându-și mintea de planul și voința dumnezească,—efectul transformator al acestora să pătrundă la toate intrările vieții. — Z. '01-324.

Precum unul cugetă în inima sa, așa este el. — Proverbe 23:7. Trad. ebraică.

Se cade celor ce fac parte din poporul consacrat al Domnului, să se lapede de toate necurățeniile și să fie atenți ca acestea să nu pătrundă în inima, în cugetele lor, aducându-și aminte că aceste necurățenii în definitiv ne murdăresc în măsură mai mică sau mai mare. Cine-și păstrează curățenia în gândire, pe acela îl costă mai puțină trudă susținerea curățeniei cuvintelor și faptelor sale. Ori de unde ar veni necurățenia, dela corp, dela lume, sau dela diavolul, e știut că atacul prim se îndreaptă contra minții. Dacă aici este respins, am biruit, dacă nu, nu putem ști ce va fi urmarea, precum zice apostolul: „Pofta (dorința egoistă de orice fel concepând (în minte), naște păcat (desvoltă fapte sau cuvinte nelegiuite), iar păcatul făptuindu-se, naște moarte”.—Z.'01-325.

13 DECEMBRIE

Doamne, nu le pune în socoteală acest păcat. — Fapte 7:60.

Ce mare binecuvântare ar fi pentru israeliții spirituali dacă ar ține a băne minte această învățătură. și anume, dacă un lucru în rezultatele lui finale îl privim de bun și recunoaștem că îndurarea divină ne-a ajutat să ajungem la acest rezultat bun—trebuie să fim cu nobleță, cu simțire și gând delicat față de acei ce providența i-a folosit ca instrument pentru acest scop, poate chiar fără voia lor, sau—ca frații lui Iosif—ei au avut cu totul alt gând. Acei ce sunt capabili a cumpăni astfel întâmplările și puterile ce ar înrăurire asupra vieții lor zărnice, vor fi în stare—precum zice apostolul—„să biruiască totdeauna în Domnul”. Aceștia nu au motiv să fie amăriți, nici să batjocurească pe satan sau pe servii lui. — Z. '01-331.

Fericirii cei milostivi, să ei vor fi miluiți. — Mat. 5:7.

Nu fiecare știe—dar este sigur—că cea mai sublimă calitate ce o poate avea omul, și care dă binecuvântare, este exercitarea virtuții lui Dumnezeu, a milei, îndurării și bunăvoinței. Domnul pune mare însemnătate pe milostivire ca o calitate, și spune că ori cât de înaintați am fi în cunoștință și har, dacă nu avem milostivire, nicicând nu putem fi plăcuți înaintea sa. Dacă nu suntem milostivi față de alții, nici Tatăl nostru ceresc nu ne miluește. Și ca să fie sigur că noi nu socotim mila și îndurarea față de alții numai ca simplă formă exterioară, ca o manifestare formală a iertării și bunăvoinței, Domnul nostru și mai temeinic explică, zicând: „Dacă nu veți ierta din inimă unul altuia, nici Tatăl ceresc nu vă va ierta vouă...”. Numai milostivul are parte de milă; și dacă nu este milă și îndurare pentru noi înaintea Tatălui, am pierdut totul. Căci după natură și noi suntem fii a mâniei și astfel supuși osândei drepte. — Z. '01-332; 00-70.

15 DECEMBRIE

Iehova este Păstorul meu. — Psalm 23; 1.

Când Domnul își numește poporul ca oi, vrea să arate o importantă trăsătură de caracter, pe care vrea s'o vadă manifestându-se în noi. Insușirea cea mai bătaoară la ochi a oilor este blândețea, ascultarea lor de păstor, în a cărui pază se lasă cu totul... Adevărata turmă pândește cu mare atenție cuvântul păstorului, și cea mai neînsemnată nuanță a lui; adică își îngrămădește în inimă învățăturile, studiază dispozițiile purtării lui de grije și cultivă uniunea și armonia personală cu Domnul, care sunt prerogativele ei. Nicicând nu pot să rătăcescă cei ce stau sub paza sa bună.

„Ei nu pot, nu pot,
Niciodată pierde calea lor”.

— Z. '02-365.

Până când veți schiopăta? Dacă Iehova este Dumnezeu urmați-l pe dânsul, iar dacă Baal, urmați pe acesta. — 1 Regii 18:21.

Noi avem lipsă—zicând așa—de ceva piatră de încercare, de un lucru care să ne ajute în hotărârile noastre, să ne facă sufletul capabil de-a lua repede o hotărâre. Această piatră de încercare este voia lui Dumnezeu pe care imediat ce-o observăm, trebuie s'o și împlinim cu toată puterea noastră... Minții noastre i se cere un grad oarecare de disciplină și experiență, pentruca hotărârea s'o luăm repede, în direcție bună și totdeauna conform voinții Domnului. Dar cu cât începem mai de vreme, cu atât mai repede înaintăm. Cu cât începem mai cu hotărâre a cerceta, a cunoaște și a îndeplini voința lui Dumnezeu, cu atât mai tare ne silim a o împlini cu bucurie, cu atât mai mult și mai repede se întărește și crește caracterul nostru în direcția bună. — Z. '02-42.

17 DECEMBRIE

Astfel dar, iubiții mei, desăvârșiți cu teamă și frică mântuirea voastră; căci Dumnezeu este care încrează în voi și să voiiți și să lucrați pentru buna sa voință. — Fil. 2:12, 13.

Dumnezeu s'a îngrijit pentru răscumpărarea noastră, care este în Isus Christos; ne-a atras la sine și ne-a făgăduit tot darul de lipsă pentru a umbla pe cărarea dreptății, ba chiar spre a umbla în urmele lui Isus pe calea abnegației și a jertfei. Pe lângă faptul că, cu frică și cutremur—cu mare băgare de seamă—ne silim a lucra la mântuirea noastră, avem prilejul deosebit că îndurarea și grija promisă ne ajută la timpul de lipsă, și ne putem încrede că stăruințele ce le depunem pentru îndreptarea noastră, sunt plăcute lui Dumnezeu, dacă sunt duse înaintea lui prin meritul dreptății lui Christos, ca astfel să ni se socotească prin credință. — Z. '09-97-147.

Domnul înă este ajutor, nu mă voiu teme; ce-mi va face omul? — Evrei 13:6.

Ca să trecem bine prin viață, să primim încercările și greutățile ei așa cum vin, și cu spiritul ce ni-l poruncește Domnul—vesel în strâmtorări și privind suferințele ca bucurii—la aceasta să cere să înceteze războaiele de oameni, care aduce totdeauna cursă. Sfatul Domnului este ca numai de Dumnezeu să ne temem și nu de oameni muritori,—de semenii noștri. Omul drept este îndrăzneț ca leul, dar e și plăcut și blând ca mielul. Această combinație curioasă trebuie să fie în fiecare creștin, și noi ne îndoim că aceasta s'ar afla și la alții. — Z. '02-45.

19 DECEMBRIE

Cel ce învinge armele să nu se mândrească ca cel ce le scoate. — 1 Regii 20:11.

Încercarea îndelung-răbdării la tot cazul este una din cele mai severe încercări cărora biserica, corpul lui Christos, este supusă. Aceasta e încercarea care măsură sau înregistrează puterea tuturor celorlalte virtuți, și nici măcar unul din soldații crucii nu se va incununa cu laurii învingerii dacă nu a suportat această probă... În bătaia timpului prezent, precum și în toate celelalte bătălii, silința inamicului este ca să surprindă, să atace pe neașteptate și să cotopească poporul Domnului; prin urmare unica pregătire care poate să ia pe dianinte și să paralizaze astfel de posibilități, este trezvia continuă, rugăciunea și îmbrăcarea completă a armăturii lui Dumnezeu, îmbrăcarea adevărului și a spiritului adevărului. — Z. '94-155.

Silește-te a te înfățișa lui Dumnezeu vrednic lucrător, care să nu se rușineze, drept împărțind cuvântul adevărului. — 2 Tim. 2:15.

Multe înseamnă acest cuvânt: „silește-te, sau studiază. Numai cel ce se silește poate afla cărarea îngustă ce duce la starea plăcută și primită de Dumnezeu. Te silește a fi plăcut, studiază învățătura; studiază-ți purtarea ca să poată fi totdeauna în armonie cu învățătura. Te silește a afla mijlocul prin care poți progresa și înainta în pacea și fericirea Sionului și prin care te poți apăra pe tine și pe alții de săgețile smintelii și de veninul spiritului necurat al lumii. Te silește a împlini datorințele soldatului credincios al crucii—deopotrivă faptele la aparență neînsemnate ca și cele mai de valoare și nobile. — Z. '02-318.

21 DECEMBRIE

Cine este vrednic? — Apoc. 5:2.

Iubiți frați, după cum vedem, Dumnezeu și până acum ne-a judecat vrednici de-a lua cunoștință de planul său, de-a arunca privirea în tuiul (cartea) a cărui sigile măritul Domn Isus Christos le-a rupt pentru noi, să ne silim a dovedi și mai departe că suntem vrednici a ceti și privi la lucrurile mărețe ale legii sale. În toate să dovedim că prin ascultarea credincioasă și devotare față de lege, suntem vrednici de această favoare. Să prețuim după cum se cuvine faptul că am fost judecați vrednici de privilegiul de-a lua parte la slujba binecuvântată, pentru a face să strălucească lumina adevărului dumnezeesc. Să dovedim că suntem juvaere de rară valoare, diamante veritabile, primind și răspândind și altora în aceeași frumusețe strălucirea adevărului, suferind în același timp cele mai grele strămtorări ce vin asupra noastră cu voia lui Dumnezeu. — Z. '02-333.

Deci dacă cineva se va fi curățit pe sine bine de acestea, va fi vas spre cinste, sfânt, stăpânului folositor, gătit spre orice lucru bun. — 2 Tim. 2:21.

Dacă cineva dorește onoarea ce o dă Dumnezeu, s'o caute aceasta pe drumul desemnat de Dumnezeu—pe *cărarea umilinții*, căci celor umiliți cu inima li se dă darul dumnezeesc. Dacă vrei să fii vas de bună treabă, de folos Domnului, umilește-te sub greutatea mâniei puternice a lui Dumnezeu și el te va învăța la timpul potrivit. Nu râvni să ajungi prea repede la cinste, ci orice lucru ți s'ar pune înainte, fă-l cu toată inima și puterea; începe și continuă a curăți singur vasul pământesc ca să fie gătit spre folosul învățătorului. — Z. '02-319.

23 DECEMBRIE

Un cuvânt la timpul său cât de bun este; mere de aur în panere de argint este cuvântul zis la timp. — Prov. 15:23; 25:11.

Dacă vorbim cu cei ce au urechi de auzit și caută drumul ce duce la Domnul, trebuie să ne aducem aminte că sunt crize în viața oamenilor, momente dezastruoase când un singur cuvânt este mai de preț și mai cu efect decât o sută sau o mie de cuvinte zise în alte împrejurări. Nai departe trebuie să fim statornici în serviciul Domnului, ori ne este bine ori rău venit—voioși și cu plăcere să ne jertfim viața pentru frați... Apoi mai trebuie să facem deosebire că cuvântul este binevenit—la timp potrivit—altora—sau nouă. Trebuie să fim aplecați la serviciul altora chiar și atunci când nu avem timp potrivit și nu ni îndămână a-l face, dar este potrivit și îndămână altora. Nici chiar evanghelia nu e permis a o impune cu sila sau la ocazii nepotrivite, chiar dacă nouă ne convine situația. — Z. '02-318, 382.

Și vei chema numele lui ISUS; căci el oa mântul pre poporul său de păcatele lor. — Mat. 1:21.

Numai să întărește credința poporului Domnului, dacă parcurge cu gândul mici întâmplări, prin care îndurarea dumnezească a pregătit nașterea Mântuitorului și răspândirea veștilor evanghelice. Dacă ne amintim cum s'a îngrijit Domnul chiar și de cele mai mici lucruri, această ne întărește încrederea în înțelepciunea și purtarea sa de grije cu privire la întâmplările viitoare ale planului său, înțelegând prin acestea împlinirea tuturor făgăduințelor sale scumpe și mari, concentrate în cel ce s'a născut în Betleem. Dacă ne aducem aminte de paza sa cu privire la lucrurile mari ale planului dumnezeesc, aceasta ne îndeamnă la credință în așezămintele îngrijitoare ale Domnului, care ating lucrurile individuale chiar și cele mai particulare ale poporului său. — Z. '00-8.

25 DECEMBRIE

Nu oă temeți, căci totă oă binevestesc bucurie mare, care oa fi pentru tot poporul. Căci astăzi în orasul lui David, fu născut oouă Mântuitor, care este Christos Domnul. — Luca 2:11,12.

Deși nu putem recunoaște că de fapt ar fi zina adevărată în care să se sărbătorească nașterea Mântuitorului nostru, căci trebuie să susținem sus și tare, că aceasta a fost cam pe la întâi Octomvrie (Vol. II. pag. 61), cu toate acestea, deoarece Mântuitorul nu ne-a comunicat dorința când să sărbătorim nașterea sa, e lucru cu totul lateral că această întâmplare atât de însemnată pentru fiecare, în care zi se sărbătorește. Putem și noi să ne alipim destul de potrivit de sărbătoarea acestei zile ținută în general și să sărbătorim împreună cu toți aceia a căror inimă are îndemnul iubirii și preamăririi Mântuitorului. Obiceiul că la acest timp al anului se fac daruri unii altora, mici lucruri de amintire, ni se pare foarte potrivit. Dumnezeu este dăruitorul tuturor lucrurilor bune și desăvârșite. El dă mereu și noi primim neconținut; iar dintre toate darurile sale cel mai mare pentru noi este acela că ne-a dat pe Fiul său ca Mântuitor. — Z. '03-457.

Întărește-te numai și îmbărbătează-te foarte. — Iosua 1:7.

Îmbărbătarea sau curajul are mai multe specii. Una isvorește din egoism și încrederea în sine; cealaltă din cerbicie sau îndărătnicie, care nu iă în seamă greutățile împrejurărilor. Dar curajul pe care-l cere Dumnezeu și după care trebuie să râvnească fiecare israelit spiritual, acela statornicește cumpănit și liniștit încercările și greutățile drumului și până când pe de o parte recunoaște cu smerenie insuficiența sa în cazul de sub întrebare, pe de altă parte îl sprijinește credința sa în Dumnezeu,—încrederea în promisiunile dumnezești, care-l fac capabil și-l ajută să fie tare în Domnul și în puterea și înțelepciunea sa. — Z. '02-285.

27 DECEMBRIE

Fiii mei, păziți-vă de idoli. — 1 Ioan 5:21.

Nu în conducători trebuie să ne punem încrederea, ci în Domnul. Aceasta nu înseamnă că noi nu vom mai avea încredere în conducători și nu vom mai recunoaște pe mai marii noștri, căci istoria care arată purtarea Domnului cu poporul său—tipic și antitipic,—arată dela început până la capăt, că Domnul de obicei a întrebuițat oameni ca suplinitori ai săi pentru a învăța și a conduce pe poporul său din știință în știință și din har în har. Învățătura ce o putem trage din acestea, este că Domnul e deplin în stare să conducă lucrul său și că atunci când cu încredere așteptăm conducerea lui prin intermediul oamenilor, încrederea noastră nu o dăruim oamenilor, înțelepciunii și puterii lor, ci puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu, care îi conduce și îndreaptă și prin ei pe noi. — Z. '02-284.

Pe drum din părau va bea, — de aceea își va ridica capul. — Psalm 110:7.

Adeseori trebuie să cerem pe Domnul, învățătorul și capul nostru, ca tot mai mult să ne binecuvinte, după cum și noi cu zel proaspăt, cu credință și bucurie ne silim a bea din părau experiențelor vieții și de-a scoate înțelepciune din ele, care înțelepciune cu încetul ne pregătește și ne face acomodați pentru serviciul său și în timpul de față, și ne face capabili ca prin darul său să intonăm lauda lui în toate împrejurările, neajunsurile și năcazurile vieții, care astfel ne pune la probă lauda și mărirea sa prin corpul și spiritul nostru cari sunt ale lui. Bând din părau să învățăm dela micile păsărele, care totdeauna când beau din părau, ridică capul ca să dea mulțumită lui Dumnezeu. Așa și noi, totdeauna s'aducem mulțumire și închinăciune lui Dumnezeu pentru toate experiențele vieții, pentru toate învățăturile și încercările — și să punem aceasta în slujba dezvoltării noastre spirituale — Z. '02-14.

29 DECEMBRIE

Dimineața seamănă-ți sămânța, nu lăsa să odihnească mâinile tale; căci nu știi care va reuși, aceasta, sau aceea? sau dacă amândouă vor fi deopotrivă bune. — Eccl. 11:6.

Toți care fac parte din poporul Domnului, în măsura în care doresc a fi servii adevărului, trebuie să ne conținem cu trezvie să vegheze ocaziile de serviciu și să aștepte ca Domnul să-i îndrepte și să se folosească de ei. Ori și unde am zări semnele silinței față de Domnul și cuvântul său, cu îndemănare și repezițiune trebuie să întindem mâna de ajutor... Și totdeauna trebuie să fim gata a trăi conform binecuvântării primite și trebuie să mărturisim că aceasta este cea mai de frunte chemare a acelor care s'au consacrat serviciului Regelui regilor. — Z. '02-71.

Încunună anul cu bunurile tale. — Psalm 65:11.

Aruncând o privire asupra conducerii îndurării divine în decursul anului trecut, să ne întărească bunătațea și îndurarea lui Dumnezeu credința și încrederea în el și pentru anul ce vine. Reprivirea îngrijită îl face în stare pe fiul lui Dumnezeu a aduce mulțumite nu numai pentru trecut, ci și de a-și ridica capul, a ridica privirea zicându-și că eliberarea noastră este mai aproape decât atunci când am crezut; și că cel ce a început în noi lucrul bun, este capabil și gata a-l duce la bun sfârșit, dacă noi și pe mai departe vom supune voința noastră, viața și toate ale noastre înțelepciunii și îngrijirii sale iubitoare. — Z. '00-365.

31 DECEMBRIE

Cum să răsplătesc lui Iehova toate binefacerile lui către mine? Păharul mântuirii voi lua, și voi chie-ma numele lui. Voturile mele voi plăti lui Iehova înaintea întregului său popor. — 116:12-14.

Înceerarea anului este o ocazie deosebită pentru a lua hotărâri noi cu privire la anul ce vine.

Iubiți frați și surori, să facem o mulțime de voturi cu privire la ceea ce vrem să fim, ce vrem să făcăm, ce vrem să suferim în unirea noastră cu Domnul. Să ne hotărâm că prin grația lui anul ce vine îl vom face să fie cel mai bun al vieții noastre de până acum, să fie anul celor mai bogate speranțe, a celor mai puternice eforturi și dacă îndurarea Domnului va fi cu noi îl vom face să fie și anul celor mai mari succese în jertfirea de sine, în învingerea lumii și a spiritului ei, în supunerea noastră și în zădărnicierea poftelor trupesti, în împotivire contra inamicului, în mărirea Domnului, și în binecuvântarea poporului său. — Z. '99-286.

RUGACIUNE

Pe lângă aceasta și noi înși-ne, cari avem prinoasele spiritului, suspinăm și noi, așteptând înfierea, adică răscumpărarea corpului nostru. — Rom. 8:23.

Poporul Domnului nu-și descopere greutățile ce are de dus și nu-și deplânge soarta. Din contră, a lor este tronul darului și cuvântul lui Dumnezeu îi învață că stările rele de acum sunt permise spre un mare folos; și că nu peste multă vreme va sosi timpul când lacrimile vor fi șterse de pe fiecare față și nu va mai fi suspin, strigăt, durere și moarte. Și de aceea, în loc de a suspina înaintea lumii, mai bine să se veselească și să aducă laude aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina sa minunată. Mila noastră față de biata lume, care e lipsită de aceste avantaje, ne silește la vestirea evangheliei că aproape toate durerile noastre sunt o innăbușire și în parte chiar și uităm de ele. — Z. '02-40.

RĂBDARE

Faceți totul fără murmurare. — Fil. 2:14.

Toți putem avea aplecări naturale spre a ne întrista, a ne revolta, a ne amări pentru loviturile ce primim în slujba adevărului. Dar desvoltându-se tot mai mult firea noastră cerească, de sigur Domnul așteaptă dela noi ca tot mai tare să ne însușim măsura care trebuie s'o ajungem. După această măsură să răsplătesc încercările și greutățile prezente și se contrabalansează prin făgăduințele Domnului și prin mărturia spiritului său că toate acestea lucrează spre binele nostru, câștigându-ne o mai mare glorie trecând prin astfel de experiențe. — Z. '02-40.

BUCURIE

Dumnezeu iubește pe dătătorul voios. — 2 Corint. 9:7.

Nu numai în privința banilor este aceasta adevărat—cum de regulă se tălmăcește acest text—ci și în privința micilor jertfe și oferte ce se aduc lui Dumnezeu și cauzei sale. Dacă vrem să fim plăcuți Domnului, dacă vrem să creștem în darul său și să fim mai aproape de el, trebuie să desvoltăm inima noastră tot mai plăcut înaintea sa, adică în starea smereniei, voioșiei și a aplecării și promptitudinii pentru orice serviciu ni s'ar da. Mulți creștini sunt în încercătură și nu înțeleg marele privilegiu de care ne bucurăm noi care trăim în această vârstă a evangheliei, că ne este iertat a oferi Domnului mici jertfe și tăgăduire de sine cu asigurarea că faptele noastre imperfecte sunt bine primite prin Christos. — Z. '02-42.

CURAȚENIE

Și nu luați parte la lucrurile neroditoare ale întunericului, ci mai bine muștrați-le. — Efes. 5:11.

Dacă muștrăm și condamnăm păcatul, să fie această totdeauna un exemplu și a vieții noastre de toate zilele, și prin ea să ne silim, ca și cu o lumină strălucitoare, cu bună manieră, cu câte-o exclamare blândă sau altfel, să ne împotrivim la toate lucrurile ce trag spre întunec și păcat. „Așa să strălucească lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre să mărească pe Tatăl vostru cel ceresc”. Ocazional este foarte la loc și în multe cazuri este chiar datorința noastră să grăim și să lucrăm contra întunericului. Cu toate acestea, lumina vieții supusă, care mărturisește pentru adevăr și în care se manifestă spiritul sfânt, este cea mai cu efect condamnare, cea mai mare muștrare a păcatului, ce se poate da. — Z. '02-74.

LAUDA

Și puse în gura mea o cântare nouă, lauda Dumnezeului nostru. — Psalm 40:3.

Umplerea de spirit sfânt nu ne îndeamnă numai la cântări și laude din buze, ci și din inimă, cari revenesc, întăresc, ridică și înalță pe cel ce cântă, cât și pe cel ce ascultă. Această „cântare nouă” a inimii este aceea ce-l desparte și deosebește pe creștin de cei ce-l încunjură. Deoarece este în inimă, trebuie să fie și pe buze, dar trebuie să aibă și efect asupra tuturor lucrurilor vieții, căci nu este cu puțință a ascunde bunătatea care a înprosperat și înălțat sufletul nostru atât de minunat. — Z. '02-75.

AJUTOR

Dacă un membru suferă, toate membrele suferă împreună; și dacă un membru este mărit, se bucură împreună toate membrele. — 1 Corint. 12:26.

Fiecare din membrele corpului este gata a lucra astfel ca să fie în armonie cu capul și cu spiritul lui de iubire față de membre. Adeseori se întâmplă că în corpul nostru omenesc mâna se întinde atât de repede spre a apăra partea de corp vătămată, că este aproape de neînțeles ca întâi să fi mers incunoștiințarea la cap iar mâna numai ulterior, la îndrumarea capului, să fi dat ajutorul. Intocmai așa se întâmplă și cu membrele corpului lui Christos. Acei ce sunt în atingere continuă și în armonie perfectă cu capul, cu Domnul, sunt în așa măsură „de un spirit” cu el, cu atâta punctuositate împlinesc voia lui și atât de bine sunt informați de intenția sa, că adeseori se pare că lucră mecanic, dând ajutor cu vorba, cu fapta sau altfel aceluia cu cari vin în atingere. — Z. '02-103.

PREVENIRE

Stârșitul tuturor s'a apropiat; deci fiți treji, și priveghiați spre rugăciuni. Dar mai presus de toate, aveți iubire fierbinte între voi. — 1 Petru 4:7, 8.

Lumea se uită și speră la lucrurile care formează idealurile ei mai înalte—pace, sănătate abundentă și fericire. Creștinul se uită la an și-si plănuiește cum să ajungă scopurile cerești—idealurile creaturii noi—cum și pe ce cale să călătorească ca să fi plăcut Domnului. Lumea zice, „cum am putea noi ajunge idealurile noastre de fericire pământească?” Creștinul întreabă, „când vom intra noi în templul Dumnezeului nostru, și vom privi pe Domnul față în față?” Ca să ajungem această țintă, noi trebuie să luptăm, și să ne amintim că victoria în bătălie nu stă numai din putere, ci din priveghere, pentru toți cari luptă cu încredere în Domnul. „Ajutorul meu vine dela Domnul”. Noi să fim puternici în credință, liniștiți, cu mintea trează, privighetori și rugători, întrebuințând sabia spiritului spre gloria sa, și el ne va scoate mai mult decât biruitori—cuceritori!

Bărbatul cu două minți e nestatornic în toate căile sale. — Iacob 1:8, trad. engleză.

Bărbatul sau femeia cu mintea indoită, e o persoană cu două voințe, care e obligată să compromită afacerile, prin „împărțind diferența” între cele două voințe. Acest bărbat sau femeie va afla că mintea veche va câștiga control asupra minții și voinții sale spirituale din ce în ce mai mult; iar la urmă mintea sau voia sa va deveni tot așa de carnală cum a fost înainte de-a veni la adevăr—plină de egoism. Ceea ce i-a mai rămas din „mintea nouă” va fi o înșelăciune de respect pe din afară pentru dreptate, adevăr și cuvioșie, o „formă de dumnezeire” care va servi numai ca un veșmânt, o arătare și respectabilitate pe din afară, pe când inima, va fi plină de mustrare și condamnabilă. — 1 Ioan 3:20, 21.

IUBIREA

1 CORINTENI 13 CAPITOL

1) De azi vorbi în limbile oamenilor și a îngerilor	} iar { iubire
nu am }	m'am făcut aramă su-
nătoare și un chimb al
șagomotos
2) Și dacă am profețiile		
3) și știu toate tainele		
4) și tot înțelesul lor adânc		
5) și dacă am toată credința în
cât să mut munte		
6) Și de azi împărtși toată averea
mea răcărilor	} iar { iubire
nu am }	nimic nu sunt
7) și de voia să dau corpul ca
să fiu ars		

Iubirea - este
înclinație răbdătoare;
Iubirea - este
plină de bunăvoință.

Iubirea

- 1) nu păcătuiește
- 2) nu este învidioasă;
- 3) nu se îngâmă (mândrețe);
- 4) nu este necuvincioasă;
- 5) nu caută ale sale;
- 6) nu înțără la mânie;
- 7) nu pune în socoteală răul.

Iubirea } nu se bucură
de nedreptate, se
bucură
toată împreună
cu adevărul;

Iubirea nici odată nu încetează iar
Fie profeții - vor fi desființate;
Fie limbi - vor înceta;
Fie înțelesul adânc - va fi desființat.
Căci nu cunoaștem decât în parte,
și nu profețim decât în parte;
când eram copii }
am dat părerea ca
un copil, când m'am
făcut bărbat,
am desființat ceea ce ale copilului;
căci acum vedem ca printr-o oglindă
într'un mod întunecos } { Acum cunoaștem în parte
dar atunci față în față } { dar atunci vom cunoaște în tot.
Acum dar rămâne - Credința, Nădejdea, Iubirea, - aceste trei;
iar mai mare dintre acestea ESTE IUBIREA.

CONȚINUTUL

Alabastru, 16 Martie.

„Toate ce” 2, 3, 4, 5, Martie.

Autoritate 23 Octombrie; 4 Noembrie.

Indurare 15 Ianuarie; 6 Octombrie; 14 Decembrie.

Condițiuni pentru a fi primit de Dumnezeu 5 Iulie.

„Silește-te ca lui Dumnezeu să te înfățișezi bun” 20 Decembrie.

Modestie 7 Iulie; 4 August.

Tăierea vițelor 20 Iulie.

„Priviți la el” 5 Octombrie.

„Desăvârșiți cu frică și cu teamă mântuirea voastră” 17 Dec

Studierea Bibliei 19 Ianuarie.

A rămâne în cuvântul lui Dumnezeu 20 Martie; 19 Septembrie.

Răul

Presupuneri rele 13 Februarie; 1 Decembrie.

Vorbirea de rău 7 Ianuarie; 30 Martie; 19 April; 25 Maiu 14

Iulie; 1 August; 10 Septembrie; 1 Octombrie. 1 Noembrie;

1 Decembrie.

Invingerea răului 28 April; 25 Maiu.

„Țineți-vă departe de la tot felul de rău” 19 August.

Caracter

Independența și individualitatea caracterului creștin 17 Sept.

Virtutea caracterului creștin 8, 15, 24 Ianuarie; 10 Februarie;

7, 12, 26, 30 Martie; 2, 4, 29 April; 23, 24, 26 Maiu;

7, 15 Iunie; 10 Iulie; 4, 6, 24 August; 14 Septembrie; 6

Octombrie, 10 Noembrie.

Mulțumită 1, 9 Ianuarie; 25 Iunie; 16 August; 31 Octombrie;

28 Decembrie.

„Cele vechi au trecut” 10 Octombrie.

Funcțiunea aleșilor 28 Octombrie.

Carnea sau corpul 2 Februarie; 5, 12 Maiu; 11 Iulie; 27 August;

24 Septembrie; 8 Octombrie; 9 Noembrie.

Jugul 17 Februarie.

Preoțimea Regească 24, 30 April; 15 Maiu; 30 August; 26 Sept.

„Cântarea nouă”, Supliment

Cuvântul Domnului 19 Ianuarie; 25 Februarie; 21 Maiu.

Tinta sau țelul 11 Martie; 30 Septembrie.

Iagerul Domnului 18 Noembrie.

Prototipul Ilie 11 August.

Topitorul mare 17 Iunie.

„Învățăcelul care iubea pe Iesuș” 23 Iulie.

Păharul 12, 13 April; 10 Maiu; 19 Iulie; 22 Octombrie.

Mintea nouă 11 Iulie; 11 Decembrie.

Piatra de incercare sau examinare 16 Decembrie.

„Templul lui Dumnezeu 26 Septembrie.

„Fuga de emulație ce stă înaintea noastră” 11, 18 Martie; 9, 30 April.

Adversarul 28 Septembrie.

Voința 4 Maiu, 1, 11, 16 Iulie; 3 Septembrie; 11 Decembrie.

Umiliința 10 Ianuarie; 10, 16 April; 23, 27 Maiu; 11, 14, 18 Iunie; 19 Iulie; 9 August; 29 Septembrie; 22 Decembrie.

Repausul Creștinului 26 Aprilie; 18 Maiu.

Cina Domnului 12, 13 Aprilie.

Oile Domnului 21 Septembrie; 15 Decembrie.

Răspunsul celor trei Evrei 31 August.

Unitatea familiei dumnezeiești 24 August.

„Dispoziția lui Christos-Iesuș” 27 Aprilie; 11, 23 Iulie.

„Membrele corpului sânt” 8 Martie; 16 Aprilie; 18 Iulie; 2 Sept.

Bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu 22 Septembrie.

Alegera 8 Iulie.

Creatura nouă 29 Martie; 17 Aprilie; 11 Iulie; 27 August; 2, 20, 29 Septembrie.

Serviciu 23 Octombrie; 26 Noembrie; 10 Decembrie.

Ungerea 17 Aprilie; 27 Iulie.

Vocea „Păstorului Bun” 9 Iulie; 17 Noembrie.

Providența la Dumnezeu 29 Iulie; 5 August; 24 Decembrie.

Adevărul

„Mărturisirea pentru adevăr” 21 Iulie.

Frumusețea și influența adevărului 19 Iunie; 31 Octombrie.

„Lucrurile întunerecului” 3 Aprilie.

Limba

O limbă înfrântă 20 Februarie; 25 Maiu; 1, 8 August.

Puterea limbii 1 Octombrie.

Respectuositatea 4 Aprilie.

Venerația (respect religios) 29 Ianuarie; 3 Iunie; 21 Octombrie; 5 Decembrie.

Celozie 5 Septembrie.

„Un popor propriu” 16, 20 Maiu.

Intenția simplă și hotărâtă 2, 12 Iunie; 5 Decembrie.

„Decapitat” 18 Iulie; 7 Noembrie.

Îndoială (dubietate) 3, 22 Iulie.

Cunoștință

Valoarea cunoștinței 25 Februarie; 3, 26 Maiu; 2 Septembrie.

Seceriș

În atențiunea lucrătorilor în seceriș 4, 7, 8, 14, 20, 28 August;

4, 20 Octombrie; 30 Noembrie; 2, 23 Decembrie.

Încercări în timpul secerișului 9 August.

Pest 26 Ianuarie.

Focul încercării 16 Februarie; 18, 29 Aprilie; 17 Iunie; 31 Iulie; 9 Septembrie.

Bucurie 26 Februarie; 10 Maiu; 2 Noembrie; 18 Decembrie.

Pacea

Pacea lui Dumnezeu și-a lui Christos 1 Martie; 29 Maiu; 17 Iulie; 3 Octombrie; 28 Noembrie.

Făcător de pace 8 August; 13 Septembrie.

Conducători, rânduiți de Dumnezeu 1 Septembrie; 27 Decembrie.

Temere 18 Decembrie.

Spiritual temerii 4 Septembrie.

Rugăciune 3, 16, 30 Ianuarie; 22, 28 Februarie; 1, 5, 7, 21 Aprilie; 1, 10, 22 Iunie; 24 Iulie; 2, 29 August; 3, 21 Octombrie; 3, 13, 27 Noembrie; 4 Decembrie.

Cugete

Noblețea cugetului 5 Martie; 3, 13 Iunie.

Vegherea cugetelor 10 Octombrie; 1 Noembrie; 1, 11, 12 Dec.

Obicinuiința cugetului 9 Februarie.

Răbdare 12 Februarie; 23, 28 Aprilie; 2 Maiu; 15. Aug.; 12 Sept.

Răbdare stăruitoare 7 Iunie; 29 Octombrie; 23, 29 Noembrie; 3, 7, 19 Decembrie.

„Urit fără cauză” (fără cuvânt) 8 Decembrie.

„Ieșiți afară poporul meu” 4 Februarie.

Supunere

15 Februarie; 8, 13 Maiu; 5 Iulie; 3 Septembrie; 7 Oct.

Supunere momentană 2, 10, 16 Decembrie.

Spiritul

Îmbătat cu spiritul lumii 11 Aprilie; 20 Iunie; 8 Septembrie.

„Nu stingeți spiritul” 17 August.

Spiritul temerii 4 Septembrie.

Spiritul rugii (rugăciunei) 27 Noiembrie.

„Spiritul unei minți sănătoase” 6 Ianuarie; 22 Maiu.

Rugăciune pentru spirit sfânt 4 Decembrie.

Adormirea spirituală 10, 26 Martie, 8 Aprilie.

A umbla „după spirit” 24 Februarie; 6 Maiu; 20 Iunie.

„Fiți plini de spirit” 16 Iulie.

Blândetea 27 Februarie.

Comunitatea cu Domnul 18 Iunie.

Dreptate 24 Ianuarie; 3 Martie; 14 Octombrie.

„Ambasadori (soli) pentru Christos 13 August; 8 Noiembrie.

A lupta conform legii (regulei) 7 August.

Ghetsemane 14 Aprilie; 19 Iulie.

Conștiință 24 Noiembrie.

Credință

8 Februarie; 29 Martie; 25 Aprilie; 5 Iulie; 4 Septembrie;

9, 15, 16 Octombrie; 12, 13 Noiembrie.

„Întărit în credință” 9 Maiu.

Viața credinței 15 Martie, 26 Octombrie; 29 Noiembrie.

„După credința ta” 25 Aprilie; 15 Octombrie.

Încercări de credință 16 Februarie; 4, 7, 25 Iunie, 6, 31 Iulie.

2, 21 Noiembrie; 9 Decembrie.

„Deplina siguranță a credinței” 15, 25 Aprilie; 5 Noiembrie.

Credință și fapte 8 Maiu; 7, 13 Octombrie.

Asemenea cu Dumnezeu 30 Martie.

Principiile dreptății 19 Maiu; 17 Iunie; 27 Iulie; 10 Noiembrie.

Deciziuni sau hotărâri bune 31 Decembrie.

„Aleluia ce Mântuitor” 25 Septembrie.

„Stăruiește la timp și fără timp” 28 August; 23 Decembrie.

Sfințenie 5 Februarie; 1 Iulie.

Inima

4 Maiu; 11, 16 Iulie, 11 Dec.

Inima care observă sau consideră 12 Octombrie.

Curățenia inimii 27 Ianuarie; 3, 19 Februarie; 2, 4, 12 Martie;

19 Aprilie; 12 Maiu; 29 Iunie; 10 Octombrie; 1 Noiembrie; 12 Decembrie.

Atențiuni importante pentru casa credinței 1 Februarie; 16, 21 Aprilie; 8 Iunie; 4, 8, 21 August; 9 Septembrie; 2, 5, 12, 19, 25 Octombrie; 1, 11, 14, 19 Nov.; 1, 2, 23 Dec.

Îngâmfare 28 Iulie; 29 Septembrie.

„Nu puteți servi și lui Dumnezeu și lui Mamon” 30 Octombrie 4 Noiembrie.

Lupta creștinului 28, 21 Martie; 9 Aprilie; 5, 25, 30 Maiu, 6 Iunie; 23 Septembrie; 6 Decembrie.

„Înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii” 20 Octombrie.

Suferințe „pentru dreptate” 6 Aprilie, 24 Iunie, 28 Iulie, 29 Oct.

Iubire

17 Ianuarie; 7, 29 Februarie; 7, 12 Martie; 9 Aprilie; 24 Maiu, 2, 15 Iulie; 9, 23, 26 August; 2, 30 Septembrie; 14 Octombrie; 10 Noiembrie; 1 Decembrie.

„Legea libertății desăvârșită” 24 Aprilie; 31 Maiu; 2, 12 Iulie.

Manifestarea triplă sau întreită a spiritului iubirii 27 Ianuarie.

„Iubiți-vă unii pe alții” 16, 22 Martie; 2 Aprilie; 5 Iulie, 2 Septembrie.

„Iubiți pe dușmanii voștri” 21 Martie; 2 Iulie; 13 Decembrie.

Zel iubitor 11, 18 Ianuarie; 9, 31 Martie; 7, 30 Aprilie; 2, 7 Maiu; 2 Noiembrie; 10, 29 Decembrie.

Supunere iubitoare 18, 21, 25 Februarie; 9 Aprilie; 16 Iunie; 3, 6, 19 Iulie; 26 Octombrie.

Cânt de laudă 31 Octombrie.

„Pescari de oameni” 4 Octombrie.

Metode pentru vestirea adevărului

Metodele lui Isus 7 August.

Metodele lui Pavel 20 August.

Compătimire cu creatura gemândă 26 Iunie.

Murmur. Supliment.

Curaj, 26 Decembrie.

„Imitatorii lui Dumnezeu” 10, 11 Februarie; 7, 10 21 Iulie; 7, 22, 30 August; 22 Octombrie; 15 Noiembrie.

Datorințe 23 Ianuarie.

„Cercetați toate” 18 August.

Încercări și ciururi sau treerări 14 Noiembrie

„Curățiți-vă voi, cari purtați uneltele lui Dumnezeu” 11 Oct.
A judeca 25 Iulie.
Repaus 28 Noembrie.
O privire înapoi 30 Decembrie.
Blăndețe 12, 31 Ianuarie; 23 Aprilie; 26 Maiu; 21 Iunie; 4 Aug.
Satan „prefăcut în inger de lumină” 13 Iulie.
„Purtând crucea lui” 13 Iulie.
Stăpânirea de sine 6 Decembrie.
Cercetare de sine 22 Martie; 12 Maiu; 9 Septembrie.
„Ea făcu ce putu” 15 Iulie; 16 Noembrie.
„Deosebiți-vă pe voi” 3 August; 15 Septembrie.
Fii și ficele mângâierii în Sion 10 August.
Pedepse pentru păcat. Sapliiment.

Talente

18 Ianuarie; 17 Martie; 22, 23 Iunie.
A răvni după conducerea dumnezească 22, 25 Febr.; 16 Aprilie.
„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu” 21 August; 30 Oct.
Purtarea crucii și lepădarea de sine 21 Ianuarie; 30 Iulie; 11 Septembrie.

Credincioșie în puține 20 Aprilie; 30 Iulie.

„A bea din păru” 28 Decembrie.

Promisiuni și înștiințări mângăitoare 4, 22 Ianuarie; 24, 27 Martie; 4, 6 Maiu; 9, 15 Iunie; 1, 4, 16, 22 Iulie; 25 August; 6, 16, 18, 20 Septembrie; 17, 26, 27 Octombrie; 17, 18, 21, 30 Noembrie; 30 Decembrie.

Intristare

Valoarea întristării 28, 29 Aprilie

Bucurie în întristare 10 Maiu; 15 Octombrie; 21 Noembrie; 18 Decembrie.

Exagerare (a trece peste măsură) 2 Martie.

A birui 28 Ianuarie; 9 Aprilie; 26 Iulie; 14 Noembrie; 6 Dec.

„In dar ați luat în dar dați” 19 Octombrie.

Intrebuintarea fără folos a numelui lui Dumnezeu 8 Noembrie.

Jertfa noastră 23, 24 Aprilie; 1, 11, 19 Maiu; Supliiment.

Păcate ascunse și sburdalnice 12 August.

Persecuție 5 Ianuarie; 11 Februarie; 2, 17 Maiu; 9 Iunie; 8 Dec.

Iertare de păcate 13 Ianuarie

„Uitând cele din urmă” 2 Octombrie.

Pradă (risipă) 18 Octombrie.

Încercări

27 Septembrie; 3, 21, 25 Noembrie; 9 Decembrie.

Respingerea momentană a încercării 6 August.

Încredere 26, 27 Octombrie; 2 Noembrie.

Priveghiași și vă rugați 3, 27 Noembrie.

Priveghere 1 Aprilie; 25 Iunie; 10 Octombrie; 1, 3, 19 Noembrie.

Creșterea în har și cunoștință 25 Martie; 14, 26 Maiu.

„Indrămește a fi un Daniel” 27 Iulie.

„Cu adevărat sunteți discipoli ai mei” 20 Martie; 12 Iulie.

Admoniere (în atenție) 2, 4 Februarie; 26 Martie; 8 Aprilie; 6, 26 Iulie; 9, 11 August; 14 Noembrie.

Consecrare 14 Ianuarie; 2, 12, 30 Iunie; 6 Noembrie; 11 Dec.

„Căci acestea făcând” 20 Noembrie.

„Cine este vrednic” 21 Decembrie.

Adversitate 15 Maiu

„Și noi suspinăm”. Supliiment.

Cuvinte

„Un cuvânt la timp” 23 Decembrie.

Cuvintele noastre 14 Februarie; 2, 30 Martie; 19, 22 Aprilie; 25 Maiu.

Mănie 14 Martie.

Indestulare, satisfacții sau mulțumire 6, 22 Februarie; 6, 22 Februarie; 6 Martie; 28 Maiu; 5, 16 August.

Disciplinare 20 Ianuarie; 16 Iunie.

Indexul citațiilor scripturale la Mamă

EXODUL:	MANA	PSALMII:	MANA
20:7	Nov. 8	31:1	Iunie 5
4:2	Nov. 26	31:3	Febr. 21
33:14	Sept. 18	31:15	Oct. 27
DEUTONOROMUL:		31:24	Ian. 22
13:3	Febr. 18	32:8	Febr. 23
IOSUA:		34:7	Nov. 18
1:7	Dec. 26	34:18, 19	Iulie 22
24:15	Dec. 5	39:1	Oct. 1
I. SAMUEL:		40:3	Addenda
2:30	Dec. 10	44:22	Maiu 11
3:18	Nov. 2	50:16, 17	Oct. 11
15:22	Maiu 13	59:16	Oct. 17
16:7	Maiu 4	61:4, 3, 5	Oct. 17
L REGII:		63:3	Oct. 31
18:21	Dec. 16	63:5, 6	Apr. 5
20:11	Dec. 19	65:11	Dec. 30
IL CRONICA:		66:8, 9	Ian. 1
19:11	Oct. 25	69:9	Nov. 22
EZRA:		75:6, 7	Febr. 6
10:11	Aug. 3	90:12	Ian. 5
IOV:		91:1-16	Nov. 14
34:29	Nov. 28	91:10	Sept. 6
PSALMII:		91:11	Nov. 17
16:8	Iulie 3	91:15	Apr. 29
16:11	Iunie 18	95:6	Aug. 2
17:15	Iunie 13	97:11	Iunie 19
19:1-4	Iunie 3	107:29	Oct. 16
19:12-14	Aug. 12	110:7	Dec. 28
23:1	Dec. 15	91:4	Oct. 17
23:4	Sept. 21	111:10	Ian. 29
23:5	Maiu 10	116:7	Febr. 9
23:6	Sept. 22	116:12-14	Dec. 31
25:9	Ian. 31	119:97	Ian. 19
25:12	Iulie 6	119:165	Oct. 3
27:14	Ian. 4	133:1	Sept. 13
29:11	Sept. 16	141:3	Nov. 1

Indexul citațiilor din Scriptură la Mamă.

PROVERBE:	MANA	DANIEL:	MANA
3:3	Ian. 24	6:5	Iulie 27
3:7	Iunie 28	OSEA:	
4:20, 22	Febr. 3	6:6	Sept. 3
4:23	Ian. 27	MICA:	
15:23	Dec. 23	6:8	Ian. 15
16:5	Sept. 29	HABACUC:	
16:32	Mart. 14	3:17, 18	Maiu 15
18:9	Oct. 18	MALACHI:	
18:21	Aug. 1	3:2, 3	Iunie 17
21:3	Oct. 14	3:17	Apr. 16
23:7	Dec. 12	MATEI:	
23:26	Dec. 11	1:21	Dec. 24
24:16	Iulie 22	4:4	Febr. 25
25:11	Dec. 23	4:7	Sept. 27
25:28	Dec. 6	4:19	Oct. 4
ECCLESIASTUL:		5:7	Dec. 14
11:6	Dec. 29	5:8	Iunie 29
CANT. CANT.		5:11, 12	Febr. 11
2:15	Iulie 30	5:16	Aug. 30
8:6	Sept. 5	5:44	Martie, 21
ISAIA:		5:48	Iunie 29
26:3	Iulie 17	6:8	Nov. 13
30:21	Febr. 1	6:16	Ian. 26
42:2	Aug. 7	6:23	Aug. 9
52:11	Oct. 11	6:24	Oct. 30
53:1	Iulie 4	6:28	Oct. 12
53:12	Apr. 14	6:33	Aug. 21
55:3	Iulie 15	6:34	Ian. 25
57:15	Sept. 20	7:26	Oct. 7
61:1, 2	Oct. 28	8:26	Oct. 9
62:2, 3	Maiu 16	10:8	Oct. 19
IEREMIA:		10:16	Oct. 20
20:9	Ian. 1	10:25	Aug. 14
DANIEL:		11:29	Iunie 21
3:17	Iulie 29	11:29, 90	Febr. 17
3:17, 18	Aug. 31	12:34, 35	Apr. 19

Indexul citațiunilor din Scriptură la Mană.

MATEI:	MANA	IOAN:	MANA
12:36	Apr. 22	1:36	Iulie 7
12:37	Febr. 14	6:53	Apr. 13
13:23	Iunie 23	8:31, 32	Martie 20
13:30	Iunie 30	8:36	Iulie 12
14:31	Ian. 21	10:4	Iulie 9
16:24	Ian. 21	13:14	Maiu 23
18:6	Maiu 31	14:21	Iunie 1
20:22	Oct. 22	14:27	Maiu 29
20:27	Oct. 23	15:1, 2	Iulie 20
20:28	Maiu 1	15:18	Dec. 8
22:39	Dec. 1	16:2	Maiu 17
25:15	Iunie 22	16:22	Maiu 29
25:28, 29	Martie 17	16:24	Ian. 3
26:41	Nov. 3	16:33	Iunie 9
28:20	Nov. 30	17:11	Aug. 24
MARCU:		17:17	Sept. 19
11:22	Oct. 15	17:20-23	Martie 27
14:8	Nov. 16	18:11	Iulie 19
14:38	Apr. 1	18:37	Iulie 21
LUCA:		20:27	Nov. 12
2:10, 11	Dec. 25	FAPTELE APOST.:	
2:49	Aug. 22	7:60	Dec. 13
4:22	Iulie 22	9:15	Sept. 1
8:15	Apr. 23	17:23	Aug. 20
9:56	Oct. 6	20:29, 30	Nov. 14
10:5, 6	Aug. 8	22:16	Dec. 2
11:1	Iunie 10	24:16	Nov. 24
11:2	Oct. 21	ROMANI:	
11:13	Dec. 4	5:3-5	Apr. 28
14:27	Sept. 11	6:3	Nov. 7
16:10	Apr. 20	8:3, 4	Febr. 24
18:1	Ian. 30	8:13	Febr. 2
21:19	Sept. 12	8:13	Maiu 5
21:34	Iunie 6	8:14	Maiu 6
23:26	Oct. 24	8:17	Iunie 24
23:46	Apr. 15	8:23	Addenda

Indexul citațiunilor din Scriptură la Mană.

ROMANI:	MANA	I. CORINTENI:	MANA
8:28	Aug. 5	13:5	Febr. 13
12:1	Nov. 6	13:5	Maiu 24
12:11	Ian. 18	13:6	Nov. 10
12:12	Ian. 16	13:13	Aug. 23
12:12	Maiu 30	II. CORINTENI:	
12:21	Maiu 25	1:21, 22	Iunie 27
13:10	Febr. 7	4:8, 9	Oct. 29
13:12	Apr. 3	5:6, 7	Maiu 28
13:13	Apr. 4	5:14	Sept. 30
13:13	Apr. 11	5:16	Aug. 27
14:21	Maiu 31	5:17	Sept. 7
15:1	Maiu 19	5:20	Aug. 13
15:2	Apr. 24	6:8, 3	Febr. 16
15:3	Ian. 5	6:17	Sept. 15
I. CORINTENI:		7:1	Maiu 12
1:30	Sept. 25	9:7	Addenda
2:2	Iunie 2	10:4, 5	Iulie 5
3:13	Iulie 31	11:14, 15	Iulie 13
4:2	Iunie 22	1:8	Sept. 17
4:3	Iulie 25	GALATENI:	
4:7	Ian. 9	2:5, 11	Maiu 19
4:13	Iulie 2	5:17	Nov. 9
6:19, 20	Ian. 2	6:1	Ian. 12
7:24	Ian. 23	6:7, 8	Oct. 8
8:1	Maiu 26	6:10	Apr. 2
9:16	Maiu 7	EFESENI:	
9:24	Apr. 9	2:8	Martie 29
9:26	Ian. 14	2:20-22	Sept. 26
9:27	Sept. 24	4:15	Maiu 14
10:16, 17	Apr. 12	4:29	Sept. 10
11:1	Febr. 10	4:31	Iulie 14
11:31, 32	Martie 22	5:8, 10	Iulie 1
12:18	Martie 8	5:11	Addenda
12:26	Addenda	5:18	Iulie 16
13:3	Iulie 15	6:18	Nov. 27
13:4	Aug. 26		

Indexul citațiilor din Scriptură la Mână.

FILIPENI:	MANA	I. TESALONICENI:	MANA
2:1, 2	Aug. 10	5:22	Aug. 19
2:3	Maiu 27	II. TESALONICENI:	
2:5	Apr. 27	2:10-12 . . .	Ian. 1
2:7	Nov. 4	I. TIMOTEIU:	
2:12, 13 . . .	Dec. 17	1:5	Marite 12
2:14	Addenda	3:15	Iulie 8
2:15, 16 . . .	Sept. 9	4:12	Febr. 10
3:13	Iunie 11	5:8	Iulie 23
3:13	Iunie 12	6:12	Marite 31
3:13	Oct. 2	II. TIMOTEIU:	
3:15-17 . . .	Martie 13	1:7	Maiu 22
4:4	Febr. 26	2:3	Marite 28
4:5	Febr. 27	2:5	Aug. 7
4:6	Febr. 28	2:15	Dec. 20
4:7	Martie 1	2:21	Dec. 22
4:8	Martie 2	2:24, 25 . . .	Aug. 4
4:8	Martie 3	TITUS:	
4:8	Martie 4	1:15, 16 . . .	Febr. 19
4:8	Marite 5	2:14	Maiu 20
4:11, 12 . . .	Marite 6	3:2	Ian. 7
4:19	Apr. 7	EBREI:	
COLOSENI:		3:1	Iunie 26
1:27	Sept. 17	3:13	Marite 10
2:6, 7	Maiu 9	3:14	Marite 10
3:9, 10	Oct. 10	4:3	Maiu 18
4:2	Iunie 25	4:9-11	Maiu 18
I. TESALONICENI:		4:10	Apr. 26
4:3	Febr. 5	4:15, 16 . . .	Apr. 21
5:5, 6	Marite 26	4:16	Ian. 13
5:6	Nov. 19	5:14	Maiu 3
5:14	Aug. 15	6:4-6	Sept. 17
5:15	Ian. 8	6:10	Mart. 9
5:17	Ian. 3	10:21, 22 . . .	Nov. 5
5:18	Aug. 16	10:23	Nov. 29
5:19	Aug. 17	10:32, 33 . . .	Mart. 23
5:21	Aug. 18	10:36	Nov. 23

EBREI:	MANA	I. PETRU:	MANA
10:38	Mart. 15	4:16	Apr. 6
10:38	Apr. 8	5:5	Iunie 14
11:6	Apr. 25	5:6	Apr. 10
12:1	Mart. 11	5:7	Oct. 26
12:3	Oct. 5	5:8, 9	Sept. 28
12:7	Ian. 20	5:10	Iunie 7
12:23	Iulie 8	II. PETRU:	
12:11	Iunie 16	1:5	Nov. 11
13:5	Febr. 22	1:10	Nov. 20
13:5	Mart. 24	3:11	Mart. 30
13:6	Dec. 18	3:17, 18 . . .	Mart. 25
13:17	Nov. 17	I. IOAN:	
IACOB:		2:1	Ian. 13
1:2	Nov. 21	2:5	Febr. 15
1:4	Febr. 12	2:6	Nov. 15
1:12	Dec. 9	2:15	Iunie 20
1:13	Nov. 25	2:25	Maiu 8
1:26	Febr. 20	2:27	Apr. 17
2:18	Oct. 13	3:2	Aug. 25
3:2	Nov. 1	3:14, 16 . . .	Mrt. 16
4:3	Ang. 29	4:12	Mart. 7
4:4	Sept. 8	4:16	Febr. 29
4:7	Aug. 6	4:19	Sept. 4
4:8	Iunie 18	5:18	Iulie 11
4:12	Iulie 25	5:21	Dec. 27
5:10	Ian. 10	IUDA:	
5:16	Iulie 24	3	Sept. 23
5:20	Iunie 8	21	Ian. 17
I. PETRU:		21	Apr. 9
1:7	Iunie 4	APOCALIPSUL:	
1:13	Mart. 18	2:10	Aug. 11
1:14, 15 . . .	Mart. 19	2:17	Iulie 26
1:22	Sept. 2	3:5	Ian. 28
2:9	Apr. 30	3:10	Dec. 3
2:12, 19 . . .	Sept. 14	5:2	Dec. 21
2:23	Dec. 7	18:4	Febr. 4
3:14	Iulie 28	20:4	Nov. 7
4:12, 13 . . .	Apr. 18		

Că biserica e „Templul viului Dumnezeu” — în deosebi „lucrul mânelor sale; că construirea ei a fost în progres în decursul vârstei evanghelice, de când Christos a devenit răscumpărătorul lumii și piatra unghiulară a templului său, prin care va veni binecuvântarea lui Dumnezeu asupra tuturor popoarelor”. — 1 Corint. 3:16-17; Efeseni 2:20-22; Facere 28:14; Galateni 3:29.

Că în timpul prezent se îndeplinește cioplirea, formarea și lustruirea credincioșilor consacrați; iar când ultima din aceste „pietre vii... alese și prețioase” va fi gata, atunci marele Maestru le va aduna laolaltă prin înțaiia înviere, și templul se va umple de gloria lui Dumnezeu și astfel va fi locul de întâlnire între Dumnezeu și omenire. — Apoc. 15:5, 8.

Că speranța bisericii este să fie „asemenea Domnului” este în faptul că „Isus Christos prin darul lui Dumnezeu a gustat moarte pentru fiecare om”, „o răscumpărare pentru toți”, și va fi „lumina adevărată care va lumina pe orice om venit în lume”, „la timpul său cuvenit”. — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța bisericii este să fie „asemenea Domnului ei... să-l vadă cum este și să fie „părtaşă la natura divină”, ca astfel să moștenească împreună cu Domnul gloria și mărirea sa. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că lucrul bisericii din prezent este pregătirea și perfecționarea sfinților pentru lucrul și serviciul lor în viitor; să desvolte darurile și roadele spiritului sfânt; să fie mărturia lui Dumnezeu în lume, și astfel să se pregătească pentru a fi regi și preoți a lui Dumnezeu în vârsta mileniului. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalips 1:6; 20:4, 6.

Că speranța lumii este în împărăția milenară a lui Christos, când toate binecuvântările cunoscutii și

orice prilej vor fi puse înaintea tuturor oamenilor — o restatornicire a tuturor lucrurilor pierdute de Adam în Eden, pentru toți care le vor primi pe baza Noului Legământ din mâna Domnului nostru Isus Christos și mireasa sa glorioasă; iar cei împotriviți și nesupuși vor fi toți distruși în moartea a doua. — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

Christos în voi, nădejdea mării. — Colos. 1:27.

Aceasta este taina cea mare a lui Dumnezeu care a fost ascunsă în toate vârstele și de toate neamurile, afară de o clasă specială—sfinții sau credincioșii consacrați. Dar ce se înțelege prin „Christos în voi”. Noi am văzut că Isus a fost uns cu spirit sfânt (Fapte 10:38), și astfel noi îl recunoaștem că este Christos — cel uns — pentru că cuvântul Christos înseamnă uns. Iar apostolul Ioan spune că ungerea ce am primit-o rămâne în noi. (1 Ioan 2:27) Astfel, sfinții din vârsta evanghelică sunt o companie unsă pentru a fi regi și preoți ai lui Dumnezeu (2 Corint. 1:21; 1 Petru 2:9); și împreună cu Isus, capul și Domnul lor, ei formează pe Unsul lui Iehova—Christosul. — Vol. I pag. 79.